Alistair MacLean

Cruciatul Iadului

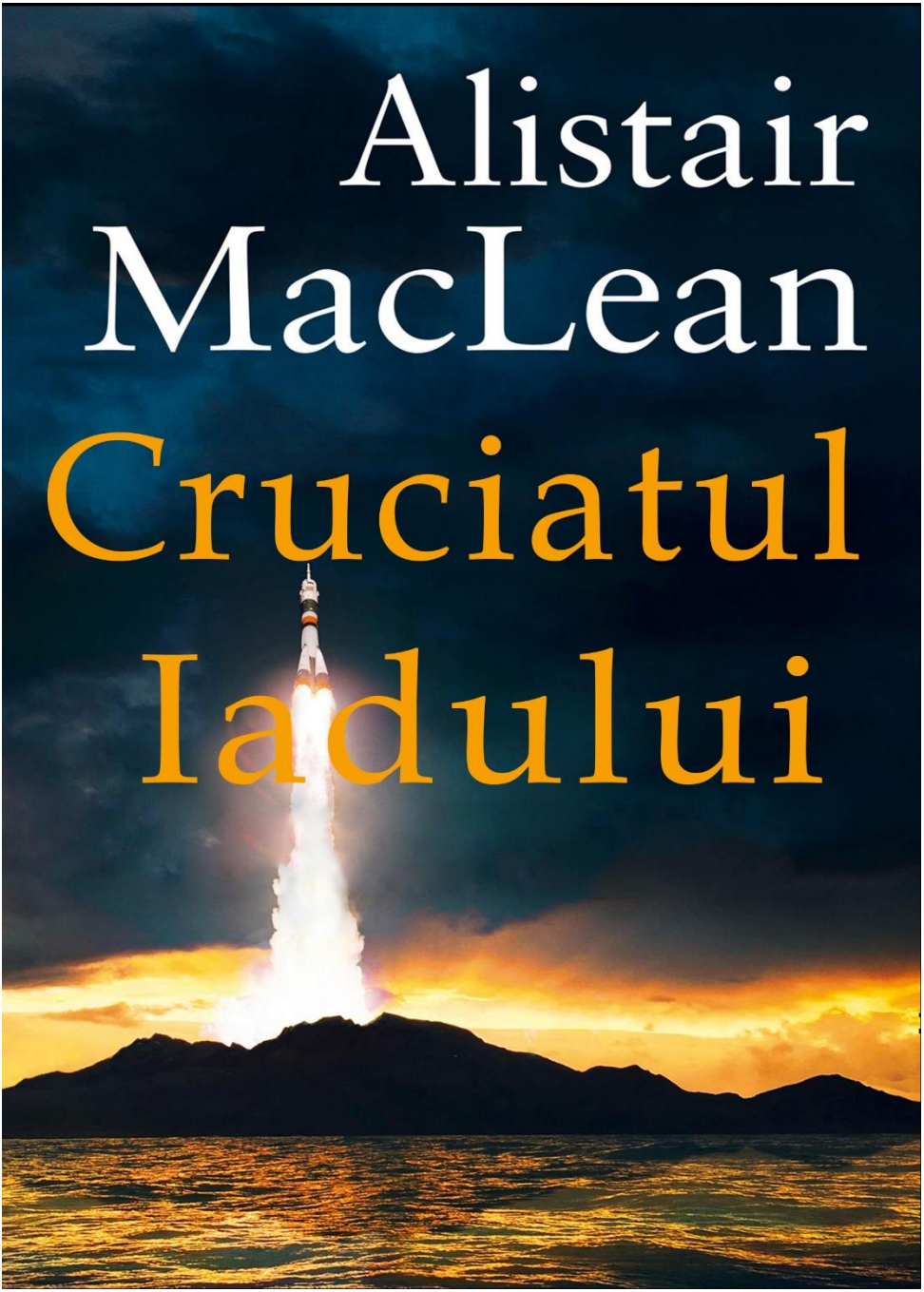

ALISTAIR MACLEAN

CRUCIATUL IADULUI

The Dark Crusader
Publisher UK: Collins, 1961

Traducere de:
C. Dumitru-Paîcus
Editor: Zamfir M. Rusu
REDACTOR: Adriana Lup

Editura Z, 1995

PROLOG

Un bărbat mărunt și-prăfuit într-o încăpere mică și plină de praf. Așa m-am gândit întotdeauna la el: un simplu bărbat mărunt și prăfuit într-o încăpere mică și prăfuită.

Nici unei femei de serviciu nu i s-a îngăduit vreodată să intre în biroul acela cu draperii groase pătate de funingine la ferestrele ce dădeau spre Birdcage Walk. După cum nici o persoană, indiferent dacă avea sau nu de a face cu curățenia, nu a primit vreodată permisiunea să pătrundă acolo, decât dacă înăuntru se afla însuși colonelul Raine.

Și nimeni nu l-ar fi putut acuza pe colonel că ar avea alergie la praf.

Îl întâlneai pretutindeni: pe dușumeaua lustruită din lemn de stejar, ascunsă doar parțial privirilor de un covor de iută; acoperea cu o peliculă fină rafturile cu cărți, fișetele, radiatoarele, brațele fotoliilor și telefoanele; dâre aleatorii se întindeau pe tăblia zgâriată a biroului de lucru, petele curate marcând locurile de unde dosarele sau cărțile fuseseră de curând împinse într-o parte: particule fine pluteau aferate în fasciculul de lumină furișat pieziș printr-un ochi de geam rămas neacoperit de draperie; și, fie că era sau nu o iluzie optică, nu era nevoie de nici pic de imaginație ca să vezi patina de praf de pe părul cărunt și rar, pieptănat pe spate, al bărbatului de la birou, să-l vezi vârât temeinic în ridurile adânci săpate în obrajii cenușii și scofâlciți și pe fruntea înaltă.

Pe urmă vedeai ochii de sub pleoapele zbârcite și uitai cu totul de praf. Erau niște ochi care îmbinau sclipirea dură a unei pietre de peridot cu limpezimea de acvamarin decolorat a unui ghețar de Groenlanda, fără să degaje atâta căldură.

În timp ce traversam încăperea, s-a ridicat în picioare ca să mă întâmpine, mi-a întins o mână osoasă și rece, dură ca o-unealtă de grădinărit, mi-a făcut semn să iau loc pe fotoliul de vizavi de panelul cu un furnir deschis la culoare, din fața biroului, de mahon, cu care făcea notă discordantă, și în sfârșit s-a așezat pe scaunul lui, ținându-și spatele foarte drept și mâinile împreunate pe biroul prăfuit.

— Bine-ai venit acasă, Bentall.

Vocea se potrivea cu ochii, mai-mai că puteai să auzi pârâitul îndepărtat al gheții uscate.

— Te-ai întors repede. Ai avut o călătorie plăcută?

— Nu, domnule. Un magnat al industriei textile din Midlands, care a fost amânat pentru o altă cursă ca să mi se facă mie loc la Ankara, n-a fost deloc plăcut impresionat. Urmează să primesc vești de la avocații lui și, ca un articol adițional, are de gând să scoată BEA de pe liniile aeriene europene. Ceilalți pasageri au refuzat să aibă de a face cu mine, stewardesele m-au ignorat complet și, colac peste pupăză, avionul s-a hurducăit ca o căruță pe un drum de țară. Dacă facem abstracție de toate astea, a fost o călătorie minunată.

— Astfel de lucruri se mai întâmplă, a remarcat el cu exactitate.

Un tic nervos aproape imperceptibil în colțul stâng al gurii sale subțiri putea fi luat drept zâmbet. Nu aveai nevoie decât de o imaginație puternică, dar era greu de spus, căci douăzeci și cinci de ani de amestec în treburile altora din Extremul Orient păreau să fi atrofiat mușchii faciali ai colonelului.

— Ai dormit?

Am scuturat din cap.

— N-am pus geană pe geană.

— Păcat. Și-a ascuns cu pricepere supărarea și și-a dres glasul cu delicatețe. Ei bine, mă tem că va trebui să pornești din nou la drum, Bentall. În noaptea asta. La ora douăzeci și trei, de pe London Airport.

Am lăsat o pauză de câteva secunde, dându-i de înțeles că nu dădeam glas tuturor lucrurilor pe care le aveam în minte, apoi am săltat din umeri resemnat.

— Înapoi în Iran?

— Dacă era să te transfer din Turcia în Iran, n-aș fi riscat să atrag asupra noastră mânia industriei textile din Midlands, aducându-te tocmai până-n Londra, ca să-ți spun chestia asta. (Din nou, sugestia slabă a unui tic în colțul gurii.) Cu mult mai departe, Bentall. Sydney, Australia. Mi se pare că pentru tine e un teritoriu nou, nu?

— Australia? Fără să-mi dau seama, m-am ridicat în picioare. Australia! Domnule colonel, n-ați primit telegrama mea de săptămâna trecută? Opt luni de muncă, totul era aranjat, mai aveam de dat doar lovitura de grație. Aș mai fi avut nevoie de o săptămână, cel mult două...

— Ia loc! Tonul vocii, pe potriva ochilor, a avut efectul unei găleți cu apă rece turnată peste mine. S-a uitat gânditor la mine și vocea i s-a încălzit ușor, ajungând imediat sub punctul de îngheț. Preocuparea ta este apreciată cum se cuvine, dar e inutilă. Să sperăm, spre propriul tău bine, că nu-i subestimezi pe... ăă... oponenții noștri în aceeași măsură în care se pare că-i subestimezi pe șefii tăi. Ai făcut o treabă excelentă, Bentall, sunt cât se poate de sigur că în oricare alt departament guvernamental ai fi fost propus pentru o decorație, dar partea ta de misiune s-a încheiat. Nu țin deloc ca anchetatorii mei personali să îndeplinească și rolul de călăi.

— Îmi cer scuze, sir, am spus eu jalnic. Nu dețin întreaga...

— Ca să continui cu propria ta metaforă, lovitura de grație este pe cale să fie aplicată. Era exact ca și cum nu m-ar fi auzit. Această scurgere de informații – aproape dezastruoasă, aș putea spune – de la Institutul de Cercetare pentru Muniții și Combustibili din Hepworth este pe punctul de a fi închisă ermetic. Totalmente și pentru totdeauna. A aruncat o privire către ceasul electric de perete. În circa patru ore, aș putea spune. O putem considera de domeniul trecutului. În noaptea asta, anumiți membri ai cabinetului or să doarmă liniștiți.

S-a oprit și, rezemându-și coatele pe tăblia biroului, m-a privit pe deasupra degetelor împreunate.

— Mai exact spus, ar fi trebuit să doarmă liniștiți în noaptea asta. (A scos un sunet sec și slab, în chip de oftat.) Numai că în aceste vremuri dominate de problemele securității, sursele insomniei ministeriale sunt aproape infinite. De aici ți se trage rechemarea. Recunosc că erau disponibili și alți oameni. Dar, în afară de faptul că nimeni altul nu are exact pregătirea ta, care, în acest caz, este indispensabilă, am o ușoară – foarte ușoară – și totodată neliniștitoare presimțire că nu-i exclus ca această problemă să aibă o oarecare legătură cu ultima ta misiune.

A luat de pe birou un dosar cu învelitoare din plastic și l-a împins către mine.

— Te rog să arunci o privire la materialul ăsta.

Mi-am ținut în frâu impulsul de a da din mână ca să îndepărtez norul de praf care se apropia, am luat dosarul și am scos din el cele cinci-șase foi de hârtie.

Erau niște tăieturi din *Daily Telegraph*, cuprinzând rubricile cu locuri de muncă disponibile peste hotare. Fiecare coloană avea data subliniată cu roșu, cea mai veche fiind din urmă cu opt luni. Fiecare dintre coloanele de ziar avea câte un anunț încercuit cu aceeași culoare roșie, cu excepția primei, care avea trei astfel de anunțuri încercuite.

Ofertanții erau toți firme tehnice, de construcții de mașini, chimice sau de cercetare din Australia și Noua Zeelandă. Așa cum era de așteptat, cei cărora li se adresau anunțurile erau specialiști în cele mai avansate domenii ale tehnologiei moderne. Mai văzusem până atunci astfel de oferte, venite din toate colțurile lumii. Era o perioadă în care experții în aerodinamică, microminiaturizare, supersonice, electronică, fizică, tehnologie radar și tehnologiile avansate privind combustibilii se aflau la mare căutare. Dar ceea ce diferența aceste anunțuri, în afară de zona geografică comună, era faptul că toate posturile se refereau la poziții administrative și directoriale de vârf, care presupuneau niște salarii, după bănuielile mele, astronomice. Am fluierat ușor și am aruncat o privire spre colonelul Raine, dar ochii săi verzi glaciali contemplau o pată imaginară de pe tavan aflată la vreo mie de kilometri depărtare, așa că m-am uitat din nou la tăieturile din ziar. Le-am pus la loc în dosar, trimițându-l să alunece pe birou. Spre deosebire de colonel, am tulburat considerabil suprafața iazului de praf de pe tăblie.

— Opt anunțuri, a spus colonelul, cu vocea lui seacă și liniștită. Fiecare având peste o sută de cuvinte, dar, la nevoie, le-ai putea reproduce pe toate, fără greșeală. Am dreptate, Bentall?

— Cred c-aș putea, sir.

— Un dar extraordinar, murmură el. Te invidiez. Ce ai de comentat, Bentall?

— Oferta aceea, formulată destul de delicat, pentru un specialist în propulsie, care să lucreze la niște motoare aeronautice destinate unor viteze de peste Mach[1]10. La drept vorbind, nu există astfel de motoare. Numai cele de rachetă, la care problemele metalurgice au fost deja

1 Numărul Mach este egal cu raportul dintre viteza unui corp într-un mediu şi viteza sunetului în mediul respectiv. Mach 10 înseamnă o viteză de aproximativ 3400 m/s (n.tr.).

rezolvate. De fapt, au nevoie de un expert în probleme de combustibil pentru aeronautica de vârf și, în afară de câțiva inși care lucrează la o parte din firmele constructoare principale și la vreo două universități, toți specialiștii în combustibili mai răsăriți din țară lucrează la Institutul de Cercetări de la Hepworth.

— Și aici s-ar putea ascunde legătura cu ultima ta misiune, a zis colonelul încuviințând din cap. E doar o bănuială, și sunt șanse mult mai mari să fie eronată decât să se adeverească. Probabil că nu-i decât un pai rătăcit dintr-o altă căpiță de fân.

Jucându-se cu vârful degetului în praful de pe birou, a adăugat:

— Altceva?

— Toate anunțurile provin, mai mult sau mai puțin, din aceeași sursă, am continuat eu. Noua Zeelandă și coasta de est a Australiei. Toate posturile trebuie ocupate degrabă. Toate oferă instalare gratuită, inclusiv mobilierul, locuințe care să intre în proprietatea candidatului care reușește, alături de niște salarii de cel puțin trei ori mai mari decât s-ar putea aștepta să obțină aici cei mai buni dintre ei. E limpede că vor să pună mâna pe creierele strălucite pe care le avem noi. În toate se precizează că solicitanții trebuie să fie căsătoriți, dar că nu există condiții pentru cazarea copiilor.

— Nu ți se pare asta un pic cam neobișnuit? a întrebat într-o doară colonelul Raine.

— Nu, sir. E un lucru destul de obișnuit pentru firmele din străinătate să prefere bărbații căsătoriți. Se întâmplă adesea ca, la început, oamenii să nu se simtă în largul lor într-o țară străină și sunt mai puține șanse să-și facă bagajele și să se urce în primul vapor spre casă dacă au de luat în calcul și familiile. Ofertanții nu plătesc decât biletul pentru „dus”. Cu banii pe care cineva i-ar putea economisi în primele săptămâni sau luni ar fi de-a dreptul imposibil să-și transporte familia acasă.

— Dar nu există familii, a insistat colonelul. Numai soții.

— Le e teamă, probabil, ca tropăitul piciorușelor de copii să nu distragă atenția acelor creiere bine plătite. (Am săltat din umeri.) Sau n-au locuri de cazare suficiente și pentru copii. Ori s-ar putea ca puradeii să vină mai târziu. Nu scrie decât atât: „Nu există condiții pentru cazarea copiilor”.

— Deci, nimic din toate astea nu te frapează ca fiind într-un fel sau altul sinistru?

— La o privire superficială, nu. Și, cu tot respectul cuvenit, mă întreb dacă pe dumneavoastră v-ar frapa, sir. În ultimii ani, zeci dintre oamenii noștri cei mai buni au fost ademeniți peste hotare. Dar dacă mi-ați furniza informația pe care e limpede că o țineți ascunsă, s-ar putea să adopt punctul dumneavoastră de vedere.

Un nou tic fugar în colțul stâng al gurii, se vede treaba că astăzi slăbise vigilența asupra propriei mimici, apoi a scos la iveală o mică pipă de culoare închisă și a început să-i râcâie căușul cu un cuțitaș. Fără să-și ridice privirea, a spus:

— Ar mai fi o coincidență pe care-ar fi trebuit s-o menționez. Toți savanții care au acceptat aceste posturi – împreună cu nevestele lor – au dispărut. Complet.

O dată cu ultimul cuvânt, mi-a aruncat o privire de jos în sus cu ochii aceia arctici, ca să vadă cum recepționasem vestea. Nu prea-mi place când cineva se joacă cu mine de-a șoarecele și pisica, așa că i-am întors privirea de statuetă indiană din lemn și l-am întrebat:

— În țară la noi, pe drum sau după sosire?

— Cred că, într-adevăr, ești omul potrivit pentru această misiune, Bentall, a spus el fără nici o legătură. Toți au părăsit țara. Patru din ei au dispărut, se pare, în drum spre Australia. De la autoritățile responsabile cu imigrarea din Noua Zeelandă și Australia am aflat că unul a debarcat la Wellington, iar alți trei în Sydney. Iar asta e tot ce se știe despre ei. Respectiv, tot ce știu autoritățile din cele două țări. Au sosit. Au dispărut. Terminat.

— Vreo idee despre motive?

— Nici una. Ar putea fi luate în discuție mai multe variante. Niciodată nu-mi pierd timpul cu ghicitul, Bentall. Tot ce știm – și de aici provine, desigur, și marea neliniște la nivel oficial – e că deși toți cei implicați erau angajați în cercetarea industrială, cunoștințele lor unice ar putea fi aplicate cu multă ușurință în domeniul militar.

— Cât de amănunțită a fost anchetarea dispariției lor, sir?

— Păi, poți să-ți închipui și singur. Și sunt înclinat să cred că forțele polițienești de la...ăă... antipozi sunt tot atât de eficiente ca oricare altele. Dar s-ar părea că nu prea e o treabă potrivită pentru polițiști, ce zici?

S-a rezemat de spătarul scaunului, pufăind nori negri de fum urât mirositor în aerul, deja excesiv de greu, și s-a uitat la mine cu un aer de expectativă. Mă simțeam obosit, iritat și nu-mi plăcea turnura pe care o luase conversația. Colonelul aștepta de la mine să fiu băiat inteligent. Mi-am zis că aș face bine să-i dau satisfacție.

— Și în ce calitate urmează să acționez eu? Fizician nuclear?

Bătând ușor cu palma în brațul fotoliului, mi-a replicat:

— Am să țin locul ăsta cald pentru tine, băiete. Într-o bună zi s-ar putea să fie al tău.

Nu-i ușor pentru un iceberg să pară jovial, dar aproape că a reușit.

— De data asta, Bentall, nici o identitate falsă pentru tine. Pleci în misiune exact în calitatea pe care-ai avut-o pe vremea când lucrai la Hepworth, până să-ți descoperim noi talentele unice într-un alt domeniu, ceva mai puțin academic. Vei pleca, deci, ca specialist în cercetările privind combustibilii.

A scos o foaie de hârtie dintr-un alt dosar și mi-a aruncat-o peste birou.

— Găsești acolo toate datele. Al nouălea anunț, apărut în *Telegraph* acum două săptămâni.

Am lăsat hârtia acolo unde căzuse. Nici nu m-am uitat la ea.

— A doua solicitare de specialist în combustibili, am spus. Cine a răspuns la prima? Ar trebui să-l cunosc.

— Are vreo importanță, Bentall?

Vocea lui coborâse câteva grade pe scara temperaturilor.

— Bineînțeles că are importanță. Tonul meu se potrivea cu al lui. Poate că ei – indiferent cine-or fi acești „ei" – au ales un neisprăvit. Poate că nu avea cunoștințe suficiente. Dar dacă a fost unul dintre oamenii cei mai buni... ei bine, sir, implicațiile sunt cât se poate de clare. S-a întâmplat ceva care i-a făcut să aibă nevoie de un înlocuitor.

— A fost doctorul Charles Fairfield.

— Fairfield? Fostul meu șef? Al doilea în ierarhia de la Hepworth?

— Nimeni altul decât el.

N-am răspuns imediat. Îl cunoșteam bine pe Fairfield, un savant strălucit și un arheolog amator deosebit de dotat. Toată povestea îmi plăcea din ce în ce mai puțin și de bună seamă că expresia mea l-a lăsat pe colonelul Raine să înțeleagă asta. Dar el cerceta tavanul cu scrupulozitatea unuia care se aștepta să-l vadă prăbușindu-se dintr-o clipă-n alta.

— Să-nțeleg deci că-mi cereți să.... am început eu.

— Întocmai, dragul meu, m-a întrerupt el. Părea dintr-o dată obosit. Era imposibil să nu simți o compasiune subită pentru omul acesta, care avea de purtat o povară atât de grea. Nu-ți ordon, Bentall. Nu fac decât să-ți cer.

Ochii lui continuau să fixeze tavanul. Am tras hârtia către mine și m-am uitat la anunțul încercuit cu roșu. Semăna, fără să fie identic, cu cel pe care-l citisem cu câteva minute mai devreme.

— Prietenii noștri au cerut un răspuns telegrafic imediat, am spus eu pronunțând cuvintele rar. Presupun că or fi intrat în criză de timp. Ați trimis răspunsul?

— În numele tău și de la adresa ta de acasă. Cred că ne vei ierta această libertate, a murmurat el cu un ton sec.

— Compania de inginerie tehnică Allison & Holden din Sydney, am continuat eu. Bineînțeles, e o firmă reală și respectabilă, nu?

— Bineînțeles. Am verificat. Iar numele este cel al directorului lor cu probleme de personal. Totodată, o scrisoare par avion, care a sosit acum patru zile pentru confirmarea angajării, purta antetul original al firmei. E semnată în numele directorului de personal. Numai că semnătura nu era a lui.

— Ce altceva mai știți, sir?

— Nimic. Regret, dar nu mai știu absolut nimic. Aș fi dorit nespus să te pot ajuta mai mult.

A urmat un scurt moment de liniște, după care am împins hârtia către el și i-am spus:

— Nu vi se pare că ați trecut cu vederea peste faptul că, la fel ca și în celelalte anunțuri, aici se solicită un bărbat însurat?

— Niciodată nu trec cu vederea peste lucrurile evidente, mi-a spus el pe un ton categoric.

M-am uitat lung la el.

— Niciodată nu... M-am întrerupt, apoi am continuat: Presupun că ați făcut deja anunțurile matrimoniale și mireasa mă așteaptă la biserică.

— Chiar mai mult decât atât.

Iarăși ticul abia perceptibil al obrazului. A scos dintr-un sertar un plic de culoare galben închis, pe care mi l-a aruncat peste birou.

— Să ai grijă de actul ăla, Bentall. E certificatul tău de căsătorie. Eliberat de primăria din Caxton, în urmă cu zece săptămâni. Dacă vrei, poți să-l cercetezi, dar cred c-ai să găsești totul în ordine.

— Nu mă-ndoiesc, am bâiguit mecanic. Mi-ar displăcea teribil să fiu părtaș la vreo ilegalitate.

— Iar acum, a spus el cu vioiciune, vei fi curios, firește, să-ți cunoști soția. A ridicat telefonul și a spus: Anunțați-o, vă rog, pe doamna Bentall să vină.

Pipa i se stinsese și și-a reluat excavațiile cu cuțitașul, cercetând căușul cu mare grijă. Eu n-aveam nimic de cercetat, așa că mi-am lăsat privirea să rătăcească, până când am văzut iarăși panelul cu furnir deschis la culoare din fața mea. Îi cunoșteam povestea. Cu mai puțin de nouă luni în urmă, Ia scurtă vreme după ce predecesorul colonelului Raine murise într-un accident aviatic, pe scaunul meu de acum stătea altcineva. Făcea parte dintre oamenii lui Raine, dar colonelul nu aflase că individul fusese racolat în Europa Centrală și convins să acționeze ca agent dublu. Prima lui însărcinare – care ar fi fost probabil și ultima – era simplă și uluitoare prin îndrăzneala sa: nici mai mult, nici mai puțin decât uciderea lui Raine însuși. Dacă-ar fi reușit, îndepărtarea colonelului Raine – niciodată nu i-am știut numele adevărat – șef al securității și deținătorul a mii de secrete, ar fi reprezentat o pierdere ireparabilă. Colonelul nu a bănuit nimic până în clipa când agentul a scos la iveală pistolul. Ceea ce nimeni – nici agentul cu pricina – nu știa însă, era faptul că, de fundul scaunului, colonelul Raine avea prins, cu ajutorul unei cleme cu resort, un Luger cu amortizor, cu piedica de siguranță permanent trasă. Eu îmi închipuiam că ar fi putut să repare cu mai multă pricepere panelul sfărâmat din fața biroului.

Bineînțeles, colonelul Raine n-a avut de ales. Dar chiar dacă ar fi avut posibilitatea să-l dezarmeze sau numai să-l rănească pe individ, probabil

că tot l-ar fi ucis. Era, fără nici o excepție, cel mai neîndurător om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu crud, doar neîndurător. Scopul justifica mijloacele, iar dacă scopul era îndeajuns de important, nu exista nici un sacrificiu pe care să nu-l fi făcut pentru realizarea lui. Ăsta era motivul pentru care ocupa scaunul acela. Dar, când lipsa de îndurare devenea lipsă de omenie, am simțit că e momentul să protestez:

— Și chiar aveți de gând s-o trimiteți pe femeia asta în misiune cu mine, sir?

— Nu am de gând. (Se uita în căușul pipei sale cu concentrarea absorbită a unui geolog care cercetează străfundurile unui vulcan stins.) Decizia a fost luată.

Am simțit că tensiunea arterială îmi crește cu vreo două puncte.

— Chiar dacă vă dați seama că ceea ce s-a întâmplat cu doctorul Fairfield e valabil și pentru soția lui?

A lăsat pipa și cuțitul pe birou și a îndreptat spre mine o privire pe care o credea, probabil, sarcastică; cu ochii ăia ai lui, aveam mai degrabă senzația că trimisese în direcția mea două pumnale.

— Pui la îndoială înțelepciunea deciziilor mele, Bentall?

— Pun la îndoială rațiunea de a trimite o femeie într-o misiune în care sunt șanse foarte mari să fie ucisă. (În vocea mea își făcuse loc mânia și nu mă osteneam cine știe ce s-o ascund.) Și mai pun la îndoială rațiunea de a o trimite cu mine. Știți că sunt un singuratic, domnule colonel. Aș putea să mă duc acolo singur și să le explic că soția mea s-a îmbolnăvit. Nu vreau să-mi stea atârnată de gât nici o femeie, sir.

— Majoritatea bărbaților, a replicat el sec, ar considera asta un privilegiu în privința acestei femei. Te sfătuiesc să lași de o parte motivele de îngrijorare. Consider că e esențial să meargă și ea. Această tânără domnișoară s-a oferit de bună voie pentru această misiune. E ageră, foarte, foarte capabilă și posedă o experiență remarcabilă în domeniul ăsta – chiar mai multă decât tine, Bentall. S-ar putea să nu fie cazul ca tu să-i porți de grijă, ci viceversa. Se pricepe de minune să-și poarte de grijă singură. Are un pistol și nu face nici o mișcare fără el. Cred că vei găsi...

S-a întrerupt în clipa când o ușă laterală s-a deschis și o fată a pășit în încăpere. Am spus ,,a pășit" fiindcă e cuvântul cu care se descrie de obicei deplasarea unui om, dar fata asta nu se „deplasa", ci lăsa impresia

că alunecă cu toată grația unei dansatoare indoneziene. Purta o rochie tricotată din lână gri deschis, care se mula pe fiecare părticică a siluetei sale de clepsidră, de parc-ar fi fost recunoscătoare pentru privilegiul acordat. Pe talie avea o curea îngustă de un gri mai închis, asortată cu pantofii sobri și poșeta din piele de reptilă. Acolo trebuie să fi ținut pistolul, fiindcă sub rochia aia n-ar fi putut ascunde nici un pistol-jucărie cu apă. Avea un păr mătăsos, de un blond sclipitor, despărțit de o cărare lăsată mult spre stânga și pieptănat aproape direct pe spate, sprâncene și gene închise la culoare, ochi căprui și limpezi și un ten blond bronzat delicat.

Știam de unde provenea bronzul, știam și cine era fata: în ultimele șase luni lucrase în aceeași misiune ca și mine, dar acționase în Grecia tot timpul și nu o văzusem decât de două ori, la Atena. Cu totul, era doar a patra oară când o întâlneam. O cunoșteam deci, dar nu știam nimic despre ea, în afară de faptul că o chema Marie Hopeman, că se născuse în Belgia, dar nu mai locuise acolo de când tatăl ei, tehnician la fabrica Fairey Aviation din acea țară, le scosese pe ea și pe mama ei belgiană de pe teritoriul continental în momentul căderii Franței. Ambii ei părinți pieriseră pe vasul *Lancastria*. Fiind un copil orfan crescut într-o țară străină, trebuie să fi învățat rapid cum să-și poarte de grijă. Sau cel puțin așa îmi închipuiam.

Mi-am tras scaunul înapoi și m-am ridicat în picioare. Cu un gest vag, colonelul Raine a fluturat mâna în chip de prezentare și a spus:

— Domnul și...ăă...doamna Bentall. Mi se pare că v-ați mai întâlnit, nu?

— Da, sir.

Știa cât se poate de bine că ne cunoaștem. Marie Hopeman mi-a întins cu calm o mână fermă și m-a privit cu multă stăpânire de sine. Se prea poate ca această șansă de a colabora îndeaproape cu mine să fi reprezentat pentru ea împlinirea unei ambiții de o viață, dar își ținea destul de bine în frâu entuziasmul. Remarcasem încă de la Atena aerul ei înfumurat, pe care îl găseam oarecum iritant, dar asta nu avea să mă împiedice să spun ceea ce aveam de spus.

— Încântat să vă revăd, domnișoară Hopeman. Sau cel puțin așa ar fi trebuit. Dar nu aici și nu în acest moment. Știți în ce vă lăsați antrenată?

Și-a ridicat sprâncenele negre, uitându-se la mine cu niște ochi mari și căprui, apoi gura i s-a curbat într-un zâmbet amuzat în timp ce se întorcea într-o parte.

— Domnule colonel, cumva domnul Bentall a devenit dintr-o dată adeptul cavalerismului și al gesturilor nobile din pricina mea? a întrebat ea cu glas dulce.

— Păi, da, mă tem că așa s-a întâmplat, a admis colonelul. Și vă rog, în calitate de proaspăt căsătoriți trebuie să renunțați la „domnul Bentall" și la „domnișoara Hopeman".

A vârât un dispozitiv special de curățire prin tija pipei, a încuviințat din cap satisfăcut în clipa când i-a văzut capătul ieșind în căuș negru precum peria unui coșar și a continuat pe un ton aproape visător:

— John și Marie Bentall. Mi se pare că numele se potrivesc binișor unul cu celălalt.

— Și dumneavoastră aveți aceeași impresie? a spus fata cu o undă de interes în glas. (Apoi s-a întors spre mine și a zâmbit bine dispusă.) Îți sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porți. E foarte amabil din partea ta. După o scurtă pauză, a adăugat: John.

N-am pocnit-o fiindcă sunt de părere că treaba asta a dispărut o dată cu oamenii cavernelor, dar am putut să-mi dau seama ce simțeau bărbații din acele timpuri. I-am adresat un zâmbet pe care-l speram calm și enigmatic și mi-am întors privirea spre colonel.

— Haine, sir, i-am spus eu lui Raine. O să trebuiască să-mi cumpăr câte ceva. În momentul ăsta, acolo e plină vară.

— La tine în apartament o să găsiți două valize, pline cu tot ce aveți nevoie.

— Bilete?

— Uite-le. (Mi-a întins un plic.) Ți-au fost expediate prin poștă acum patru zile de către compania Wagons/Lits Cook. Plățile prin cec de un anume Tobias Smith. Nimeni n-a auzit vreodată de el dar are un cont bancar sănătos. N-o să zburați spre est, așa cum v-ați fi așteptat, ci spre vest, via New York, San Francisco, Hawai și Fiji. Presupun că cel care plătește orchestra are dreptul să comande și melodiile.

— Pașapoartele?

— Ambele sunt în valizele din apartamentul tău. (Micul tic nervos i-a mișcat din nou obrazul.) De data asta, al tău e pe numele adevărat. Nu se poate altfel. Or să le verifice, începând cu universitatea, cariera de după aceea și așa mai departe. Am aranjat lucrurile în așa fel încât nici o investigație să nu descopere faptul că ai plecat de la Hepworth în urmă cu un an. Totodată, în valiză ai să găsești o mie de dolari în cecuri American Express.

— Sper să apuc să-i cheltuiesc, sir, am spus eu. Cine ne însoțește în această călătorie, sir?

A urmat un scurt moment de liniște, o liniște fragilă, și două perechi de ochi m-au fixat: cei care aruncau săgeți de gheață verzuie și cei căprui, mari și cu o privire caldă. Marie Hopeman a fost prima care a deschis gura.

— Ar fi bine să explici...

— Ha! am întrerupt-o eu. Ar fi bine să explic! Iar tu ești persoana care... în fine, n-are importanță. Șaisprezece oameni au plecat de aici spre Australia sau Noua Zeelandă. Opt dintre ei n-au mai ajuns la destinație. Cincizeci la sută. Ceea ce înseamnă că sunt cincizeci la sută șanse ca nici noi să nu ajungem. În avion se va afla un observator, astfel încât colonelul Raine să poată ridica o piatră funerară în locul unde-o să fim îngropați. Sau mai curând o simplă coroană de flori aruncată în Pacific.

— Mi-a trecut prin minte posibilitatea unor mici necazuri pe drum. a spus colonelul, alegându-și vorbele cu grijă. Vă va însoți un observator... nu același tot drumul, firește. E mai bine să nu știți cine sunt acei observatori.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de noi, ocolind biroul. Ședința de informare se terminase.

— Îmi pare sincer rău. a spus el drept încheiere. Nimic din toată povestea asta nu-mi face plăcere, dar sunt ca un orb într-o cameră întunecoasă și nu există altă modalitate de acțiune. Sper ca lucrurile să meargă bine.

Ne-a strâns scurt mâna la amândoi, a clătinat din cap și a murmurat:

— Îmi pare rău. La revedere.

După care s-a întors la biroul lui.

Am ținut ușa deschisă pentru Marie Hopeman și am aruncat o privire peste umăr, ca să văd cât de rău îi părea. Dar nu arăta deloc ca unul măcinat de regrete, se uita doar absorbit în căușul pipei, așa că am închis ușa cu băgare de seamă și l-am lăsat acolo, un om mărunt și prăfuit, într-o încăpere mică și plină de praf.

CAPITOLUL 1

Marți 3 a.m. – 5:30 a.m.

Tovarășii de drum din avion, oameni cu vechi state de serviciu pe cursa America-Australia, vorbiseră despre Grand Pacific Hotel din Viti Levu ca despre cel mai grozav hotel din Pacificul de Vest, și nu mi-a trebuit prea mult ca să mă conving că, probabil, aveau dreptate. Desuet, dar magnific și strălucitor ca o monedă de argint proaspăt ieșită de la monetărie, era condus cu o eficiență liniștită și curtenitoare, care l-ar fi îngrozit pe hotelierul englez obișnuit. Dormitoarele erau luxoase, mâncarea excelentă – amintirea cinei alcătuite din șapte feluri avea să dăinuie ani de zile – iar priveliștea munților cu contururile estompate de ceață, de dincolo de golful scăldat în lumina lunii, aparținea unei alte lumi.

Dar într-o lume atât de imperfectă nu poate exista perfecțiunea: la Grand Pacific Hotel, încuietorile de la ușile dormitoarelor nu erau bune de nimic.

Prima sugestie privind acest aspect am primit-o în clipa când m-am trezit în puterea nopții, din cauză că nu știu cine mă împungea cu ceva în umăr. Primul meu gând n-a fost despre încuietori, ci despre degetul care mă împungea. Era cel mai dur deget pe care l-am simțit vreodată. Îl simțeam ca pe o bucată de oțel. M-am chinuit să-mi deschid ochii, luptând cu oboseala și cu strălucirea luminii din tavan și, până la urmă, am reușit să-mi concentrez privirea pe umărul meu stâng. Era un revolver automatic Colt 38 și, ca nu cumva să am dubii în identificarea armei, de îndată ce m-a văzut foindu-mă, cel care ținea arma a mișcat-o astfel încât ochiul meu drept să poată privi drept în centrul țevii. Era un pistol, nu încăpea nici o îndoială. Privirea mea s-a plimbat dincolo de revolver, de încheietura bronzată și păroasă a mâinii, de brațul învești mântat în alb și s-a oprit pe fața ciocolatie, imobilă și rece, străjuită de o pălărie de iahting uzată, după care a revenit la pistol.

— În regulă, amice, am spus eu. (Am vrut ca replica mea să sune calm și indiferent, dar a ieșit ceva ce semăna mai curând cu cârâitul corbului –

cel răgușit – de pe crenelurile castelului lui Macbeth.) Văd că e un pistol. Curățat, uns cu ulei, în fine, bine îngrijit. Dar am să te rog să-l dai la o parte. Pistoalele suni niște obiecte periculoase.

— Faci pe deșteptu', ai? a replicat el cu răceală. Vrea să-i arate nevestei cât e el de erou. Dar de fapt nu ți-ar plăcea să faci pe eroul, este, Bentall? Nu cred că ți-ar plăcea să începi vreo chestie.

Mi-ar fi plăcut grozav de mult să încep o chestie. Mi-ar fi plăcut să-i smulg pistolul și să-l bușesc în cap cu el. Când am un pistol îndreptat spre ochiul meu, mi se usucă gura iască, inima începe să-și depășească norma la bătăi pe minut și mi se epuizează rezervele de adrenalină. Tocmai începusem să mă gândesc cam ce altceva mi-ar plăcea să-i fac când l-am văzut arătând cu capul dincolo de pat.

— Fiindcă dacă ai de gând așa ceva, ar fi bine să arunci mai întâi o privire acolo.

M-am întors încet, în așa fel încât să nu tulbur pe nimeni. Cu excepția lucirilor gălbui ale ochilor, individul din cealaltă parte a patului era o adevărată simfonie în negru. Costum negru, jerseu negru de marinar dedesubt, pălărie neagră și unul dintre cele mai negre chipuri pe care le-am văzut vreodată: o față slabă, bine îngrijită, cu un nas subțire, o față de indian veritabil. Era foarte firav și scund, dar nu trebuia să fie o matahală, luând în considerație ceea ce ținea în mâini: o pușcă de vânătoare de calibrul doisprezece, redusă la aproape o treime din lungimea inițială prin retezarea patului și a țevilor. Era ca și cum ai fi privit de-a lungul a două tunele de cale ferată neiluminate. M-am întors încet și m-am uitat la individul alb.

— Am înțeles aluzia. Pot să mă ridic?

A încuviințat din cap și s-a dat înapoi cam o jumătate de pas. Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și am privit în cealaltă parte a încăperii unde Marie Hopeman, păzită de un al treilea ins, negru și el, ședea într-un fotoliu din împletitură de trestie. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase albă și albastră, fără mâneci, și fiindcă nu avea mâneci am putut să văd cele patru semne vinețiide pe antebraț, în locul de unde cineva o înșfăcase fără prea multă delicatețe.

La rândul meu, eu eram mai mult sau mai puțin îmbrăcat, îmi lipseau pantofii, cravata și sacoul, deși ajunsesem la hotel cu câteva ore mai

devreme după o călătorie lungă pe un drum plin de hârtoape, impusă de lipsa de locuri de cazare la aerodromul situat în celălalt capăt al insulei.

Din pricina afluxului neașteptat al pasagerilor sosiți de la avionul rămas în pană, nici nu s-a pus problema unor camere separate pentru domnul și doamna Bentall. dar faptul că aceștia erau amândoi aproape complet îmbrăcați nu avea nimic de a face cu decența, fie ea falsă sau nu. Afluxul neașteptat s-a datorat unei întârzieri neprevăzute pe aerodrom; dar motivul acelei întârzieri îmi pusese mintea la grea încercare. În esență, ea s-a datorat unui incendiu de proporții medii la instalația electrică, izbucnit în avionul nostru DC7 imediat după decuplarea furtunelor de alimentare și, cu toate că a fost stins în mai puțin de un minut, comandantul aeronavei a refuzat, pe bună dreptate, să continue drumul până când nu soseau din Hawai tehnicienii companiei care să evalueze proporțiile stricăciunilor. Însă aș fi dat oricât să aflu ce anume a provocat incendiul.

Deși în general sunt dispus să cred în coincidențe, mă feresc să trec de pragul către idioțenie. Patru savanți împreună cu soțiile lor dispăruseră deja în drum spre Australia. Nu era exclus ca și al cincilea cuplu, adică noi doi, să pățească la fel, și escala pentru alimentare pe aerodromul Suva din Fiji ar fi fost ultimul prilej pentru punerea în practică a dispariției noastre. Așa încât am rămas îmbrăcați, am încuiat ușile și am făcut de planton cu rândul: eu am preluat primul schimb și am stat tăcut în întuneric până la trei dimineața, când am zgâlțâit-o pe Marie Hopeman și m-am întins în patul meu. Am adormit aproape imediat iar ea trebuie să fi făcut exact același lucru, fiindcă uitându-mă pe furiș la ceas am constatat că nu trecuseră decât douăzeci de minute după trei. Ori n-o zgâlțâisem suficient de tare, ori nu-și revenise după precedenta noapte fără somn, când până și stewardeselor li se făcuse rău din pricina saltului violent de la San Francisco la Hawai. Oricare ar fi fost motivul, acum nu mai avea importanță.

Mi-am încălțat pantofii și m-am uitat la ea. Pentru moment, nu mai părea atât de senină și de distantă, arăta doar palidă și obosită, iar sub ochi se vedeau niște umbre albăstrii. Nu suporta prea bine călătoriile și se resimțea serios după noaptea precedentă. A observat că mă uitam la ea și a dat să vorbească:

— Mă... mă tem că...

— Taci din gură! i-am retezat-o cu înverșunare.

A tresărit de parc-aș fi pocnit-o peste față, apoi și-a strâns buzele și și-a coborât privirea spre picioarele încălțate în ciorapi de nailon. Bărbatul cu pălărie de iahting a scos un hohot de râs cu muzicalitatea apei ieșind pe o conductă de evacuare.

— Nu-l băga în seamă, doamnă Bentall. Numai vorba e de el. Lumea-i plină de „Bentall”-i, tari la suprafață și moi ca piftia înăuntru. Când sunt neliniștiți și speriați simt nevoia să se descarce pe cineva. Îi face să se simtă mai bine. Dar, bineînțeles, se descarcă numai în direcția în care nu-i paște nici un pericol. S-a uitat la mine gânditor și fără prea multă admirație. Am dreptate, Bentall?

— Ce vrei? am întrebat eu înțepat. Care-i rostul acestei... acestei invazii? Vă pierdeți timpul. N-am decât vreo patruzeci de dolari bani-gheață. Restul sunt în cecuri de voiaj. Nu vă folosesc la nimic. Bijuteriile soției mele...

— De ce sunteți amândoi îmbrăcați? m-a întrerupt el pe neașteptate?

M-am încruntat și m-am holbat le el.

— Regret, dar nu pricep...

Ceva dur, rece și aspru mi-a apăsat ceafa. Cel care retezase țevile puștii nu fusese deosebit de preocupat de pilirea muchiilor.

— Eu și soția mea suntem pasageri cu statut de prioritate, am răspuns eu la repezeală.(E greu să vorbești cu un ton pompos și speriat în același timp.) Problema mea e de maximă urgență. Am... am reușit să conving de asta autoritățile aeroportului. Am înțeles că se mai întâmplă ca avioanele să oprească peste noapte pentru realimentare în Suva și am cerut să fiu înștiințat de îndată ce apar locuri libere într-un avion care se îndreaptă spre vest. Personalul hotelului a fost de asemenea anunțat și așteptam dintr-o clipă în alta să fim anunțați.

Nu era adevărat, dar personalul din schimbul de zi își încheiase programul și nu se putea face o verificare rapidă. Dar mi-am dat seama că m-a crezut.

— Foarte interesant, a murmurat el. Și foarte convenabil. Doamnă Bentall, poți să vii să-ți ții soțul de mână... mi se pare că nu prea se simte în apele lui.

A așteptat până când ea a traversat încăperea și s-a așezat pe pat la o jumătate de metru de mine și privind drept înainte, apoi a spus:

— Krishna?

— Da, căpitane, a răspuns indianul care o păzise pe Marie.

— Du-te afară. Cheamă recepția prin telefon. Spune că ești de la aeroport și că ai un apel urgent pentru domnul și doamna Bentall, și anume că în două-trei ore urmează să oprească pentru realimentare un avion K.L.M. cu două locuri libere. Trebuie să plece imediat de la hotel. Ai priceput?

— Da, căpitane.

Arătându-și o clipă dinții de un alb strălucitor, indianul a pornit spre ușă.

— Nu pe-acolo, prostule! l-a apostrofat albul, indicându-i cu o mișcare a capului ușa dublă cu canaturi de sticlă ce dădea spre verandă. Vrei să te vadă toată lumea? După ce vorbești cu recepția, ia taxiul prietenului tău, vino pe la intrarea principală, spune-le că ai primit comanda prin telefon de la aeroport și urcă aici să ajuți la cărarea bagajelor.

Indianul a încuviințat din cap, a deschis ușa și s-a făcut nevăzut. Bărbatul cu pălărie de iahting a scos la iveală o havană, a pufăit câteva rotocoale de fum negru în aer și a rânjit către noi.

— Mișto schema, este?

— Și, mă rog frumos, ce-ai de gând să faci cu noi? am întrebat eu cu glas tensionat.

— Am să vă duc într-o mică excursie, a răspuns el cu un rânjet, dezvelindu-și dinții stricați și pătați de nicotină. Și nimeni n-are să pună nici o întrebare – toată lumea o să creadă că ați plecat la Sydney, cu avionul. Nu-i așa că e o chestie tristă? Ei, și-acum în picioare, mâinile la ceafă și stânga-mprejur!

Cu trei țevi de armă îndreptate spre mine, dintre care cea mai îndepărtată se afla la nici o jumătate de metru, mi s-a părut o idee inspirată să-i dau ascultare. A așteptat până când am avut o privire de

ansamblu spre cele două tuneluri de cale ferată, mi-a înfipt țeava pistolului între omoplați și a început să mă pipăie cu o mână de expert, căreia nu i-ar fi scăpat nici o cutie de chibrituri. În cele din urmă, apăsarea pistolului pe coloana mea vertebrală a slăbit și l-am auzit dându-se un pas înapoi.

— În regulă, Bentall, șezi. Un pic cam surprinzător, poate... de multe ori, fătălăii buni de gură ca tine se maimuțăresc într-atât încât poartă asupra lor și câte-un pistol. Poate că l-ai ascuns în bagaje. O să verificăm mai târziu.

Transferând o privire speculativă către Marie Hopeman, i-a spus:

— Dar dumneata, domniță?

— Să nu-ndrăznești să mă atingi, o...om îngrozitor ce ești!

A sărit în picioare și a rămas dreaptă ca o santinelă în postul de gardă, cu brațele întinse pe lângă trup, cu pumnii încleștați, respirând rapid și profund. Încălțată cum era numai cu ciorapii de mătase nu putea să aibă mai mult de un metru șaizeci, dar indignarea furioasă o făcea să pară cu câțiva centimetri mai înaltă. Era o reprezentație pe cinste.

— Ce-ți închipui c-aș fi? Bineînțeles că n-am nici o armă asupra mea!

Lent, cu băgare de seamă dar fără insolență, privirea lui a urmărit fiecare curbură a rochiei mulate mai mult decât corespunzător pe trupul femeii. Pe urmă a oftat.

— Ar fi într-adevăr un miracol dac-ai avea, a admis el cu regret. Poate că în bagajul dumitale. Dar asta, mai târziu. N-aveți voie să vă deschideți valizele până când n-ajungem unde trebuie. (S-a oprit pentru o pauză de meditație.) Dar o sacoșă de mână trebuie să ai, nu-i așa. domniță?

— Să nu te prind că-ți pui labele murdare pe geanta mea! a replicat ea furioasă.

— Nu sunt murdare, a spus el cu blândețe, ridicându-și o mână pentru control. Mă rog, nu foarte tare. Geanta, doamnă Bentall.

— E-n noptieră, a zis ea cu dispreț

El s-a dus în cealaltă parte a încăperii, fără să ne scape nici o clipă din ochi. Am bănuit că nu prea avea multă încredere în băiatul cu tunul portabil. A luat din noptieră geanta gri din piele de reptilă, i-a desfăcut încuietoarea și i-a răsturnat conținutul pe pat. S-a revărsat o ploaie de mărunțișuri, bani, pieptene, batistă, pudrieră și tot arsenalul obișnuit de

farduri și vopselei de război. Dar nici un pistol. În privința asta nu-ncăpea nici o îndoială.

— La drept vorbind, nici nu prea pari genul ăla de femeie, a spus el în loc de scuze. Dar uite-așa ajungi să trăiești până la cincizeci de ani: neavând încredere nici în propria-ți mamă și...

S-a întrerupt și a cântărit în mână geanta goală.

— Mi se pare mie sau e olecuță cam grea?

S-a uitat cu atenție înăuntru, a scotocit cu mâna, a scos-o și a pipăit fundul genții, pe dinafară. S-a auzit un declic aproape imperceptibil și fundul fals s-a desfăcut, rămânând atârnat de balamale. Un obiect a căzut cu un bufnet pe covor. S-a aplecat și a ridicat de jos micul revolver plat, cu țeava scurtă.

— Ie-te-te, o brichetă din alea șmecherești, a spus el pe un ton destins. Sau te pomenești c-o fi pentru parfum ori pentru împrăștiat pudră pe față? Te doare mintea de ce sunt ăștia-n stare să inventeze.

— Soțul meu e savant și o persoană foarte importantă în domeniul său de activitate, a replicat glacial Marie Hopeman. De două ori i-a fost amenințată viața. Am... am permis pentru pistolul ăla, emis de poliție.

— Iar eu am să-ți dau o chitanță pentru el, pentru ca lucrurile să fie întru totul legale, a spus el cu larghețe. (Privirea iscoditoare contrazicea tonul.) În regulă, pregătiți-vă de plecare. Rabat, s-a adresat el individului cu pușcociul, du-te pe verandă și bagă de seamă să nu-ncerce careva vreo prostie între ușa principală și taxi.

Totul fusese aranjat cu grijă. Nu puteam încerca nimic nici dacă aș fi vrut și nu voiam, cel puțin în acel moment: era limpede că n-avea de gând să ne lichideze pe loc și n-aveam nici un chef s-o iau la fugă numai ca să mă conving.

Când s-a auzit bătaia în ușă, s-a făcut nevăzut în spatele draperiilor, ținând sub supraveghere ușa dinspre verandă. A intrat mai întâi băiatul de serviciu, care a luat trei valize. A urmat Krishna, care între timp se dotase cu un fes. Krishna ținea o pelerină de ploaie peste braț – avea toate motivele pentru asta, fiindcă afară ploua cu găleata – iar mie nu-mi era greu să ghicesc că sub respectivul obiect vestimentar avea și altceva decât mâna. A așteptat politicos până când am ieșit înaintea lui pe ușă, a luat cea de-a treia valiză și ne-a urmat. Ajuns la capătul lungului coridor,

l-am văzut pe bărbatul cu pălărie de iahting ieșind din camera noastră și urmându-ne tacticos, îndeajuns de departe ca să nu lase impresia că face parte din grup și destul de aproape pentru a putea interveni rapid în cazul în care îmi venea vreo idee trăsnită. Nu m-am putut abține să mă gândesc că nu era prima oară când făcea genul ăsta de lucruri.

Recepționerul din schimbul de noapte, un bărbat brunet și uscățiv, având întipărită pe chip expresia de lehamite a tuturor celor din tagma lui, avea deja pregătite notele noastre de plată. În timp ce plăteam, bărbatul cu pălărie de iahting s-a apropiat de recepție și, cu trabucul atârnând în colțul gurii, l-a salutat afabil pe funcționar cu o mișcare a capului.

— Bună dimineața, domnule căpitan, a rostit cu respect recepționerul. L-ați găsit pe prietenul dumneavoastră?

— L-am găsit, într-adevăr. (Expresia rece și dură dispăruse de pe chipul căpitanului Fleck spre a fi înlocuită de o alta plină de jovialitate.) Și mi-a zis că omul pe care voiam de fapt să-l întâlnesc e tocmai la aeroport. Ca să vezi beleaua naibii, trebuie s-ajung acolo în puterea nopții. Dar n-am încotro. Fă-mi, te rog, rost de o mașină.

— Desigur, sir.

Fleck părea să fie un om cu oarecare trecere prin părțile locului. Ezitând, recepționerul a adăugat:

— E urgent, domnule căpitan?

— Toate treburile mele sunt urgente, a replicat Fleck cu glas tunător.

— Firește, firește, s-a grăbit să confirme recepționerul, care părea tare dornic să intre în grațiile lui Fleck. Voiam numai să vă spun că, din întâmplare, domnul și doamna Bentall trebuie să ajungă și dânșii acolo, și au la dispoziție un taxi...

— Încântat de cunoștință, domnule...ăă... Bentall, a zis cu entuziasm Fleck. Cu dreapta mi-a zdrobit mâna întinsă de mine într-o strânsoare fals-sinceră de marinar, iar cu stânga a adus haina informă pe care o purta cu o treaptă mai aproape de starea de distrugere totală împungând atât de puternic cu arma lui ascunsă materialul cândva alb, încât am avut impresia că o să-și desprindă buzunarul din cusături.

— Mă cheamă Fleck. Trebuie să ajung neîntârziat la aeroport și, dacați fi atât de amabili – cu împărțirea tarifului, firește – v-aș fi mai mult decât recunoscător...

Fără doar și poate, era un profesionist desăvârșit: am fost ușuiți afară și până la taxiul care ne aștepta cu dexteritatea firească și suavă a șefului de sală care te conduce la cea mai proastă masă dintr-un restaurant neaglomerat. Și dac-aș mai fi păstrat vreo îndoială în privința competenței, dublată de experiență, a lui Fleck, ea mi-ar fi fost risipită în clipa când am luat loc pe bancheta din spate a taxiului, între el și Rabat, și am simțit cum în regiunea taliei se strâng fălcile unui clește uriaș și deloc delicat: în stânga, pușcociul lui Rabat; în dreapta, revolverul automat al lui Fleck. Amândouă erau înfipte în scobiturile de deasupra șoldurilor, singura poziție din care mi-ar fi fost imposibil să le dau la o parte pe neașteptate. Am rămas tăcut și nemișcat, sperând ca combinația dintre arcurile taxiului străvechi și drumul accidentat să nu provoace o tresărire spasmodică a vreunuia din degetele arătătoare îndoite pe trăgace.

Marie Hopeman ședea pe scaunul din față, alături de Krishna, cât se poate de țeapănă și de nemișcată, foarte distantă. M-am întrebat dacă mai rămăsese ceva din zeflemeaua nepăsătoare sau din încrederea liniștită în propriile-i puteri, pe care le arătase cu două zile în urmă, în biroul colonelului Raine. Călătorisem împreună, umăr lângă umăr, preț de vreo șaisprezece mii de kilometri, iar eu nici nu începusem s-o cunosc măcar, căci avusese grijă de asta.

Nu știam absolut nimic despre orașul Suva, dar chiar dacă aș fi avut cât de cât habar, mă-ndoiesc că mi-aș fi dat seama unde eram duși. Cu doi oameni în fața mea, câte unul în dreapta și în stânga și cu ce reușeam să întrezăresc prin geamurile laterale, opacizate de ploaia torențială, șansele de a observa ceva erau neglijabile. Am apucat să zăresc în treacăt un cinematograf tăcut și întunecat, o bancă, un canal cu niște lumini răzlețe ce se oglindeau pe suprafața lui opacă și, după ce am luat-o pe niște străduțe înguste și neiluminate, trecând hurducăind peste niște șine de cale ferată, un lung șir de vagoane de marfă pe care stătea scris C.S.R. Toate acestea, mai ales trenul de marfă, veneau în contradicție violentă cu prejudecățile mele despre cum ar trebui să arate o insulă din Pacificul

de Sud, dar n-am avut timp să mă minunez de chestia asta. Taxiul a oprit cu o smucitură neașteptată, din pricina căreia am avut senzația că țeava dublă a puștii mă penetrează cam până pe la jumătatea trupului, și căpitanul Fleck a sărit afară, ordonându-mi să cobor.

M-am dat jos și am rămas pe loc, frecându-mi șoldurile în vreme ce mă uitam în jurul meu. Era întuneric ca-ntr-un mormânt, continua să plouă vârtos și la început n-am putut să văd nimic în afară de una sau două structuri unghiulare care-mi sugerau vag niște macarale pășitoare. Dar n-aveam nevoie de ochi ca să-mi dau seama unde ne aflam, căci nasul îmi dădea toate elementele edificatoare. Simțeam un miros combinat de fum, motorină și rugină, miasma de smoală, parâme și funii ude si, dominând totul, mirosul aspru și persistent al mării.

Ținând cont de lipsa de somn și de întorsătura uluitoare a evenimentelor, mintea mea nu funcționa prea bine în noaptea aceea, dar mi s-a părut evident că Fleck nu ne adusese pe docurile din Suva ca să ne îmbarce pe un avion K.L.M. cu destinația Australia. Am dat să spun ceva, dar el mi-a retezat-o scurt, a luminat cu o lanternă-stilou cele două valize pe care Krishna le așezase cu multă grijă într-o băltoacă de apă murdară și uleioasă, a ridicat el însuși celelalte două valize și mi-a spus cu glas suav să fac și eu la fel ca el și să-l urmez. Lovitura în coaste cu rol de confirmare aplicată de Rabat n-a avut nimic suav. Concepția individului despre atenționările delicate începea să mă obosească. Probabil că Fleck îl supunea unui regim intensiv alcătuit numai din reviste cu foiletoane despre gangsteri americani.

Fleck avea ori o vedere nocturnă mai bună ca a mea, ori o imagine mentală completă a locurilor unde se afla fiecare parâmă, otgon, bolard și piatră de caldarâm ieșită din pavaj, dar n-am avut mult de mers așa că nu m-am împiedicai decât de vreo patru sau cinci ori până când am încetinit pasul, am cotit la dreapta și am început să coborâm un șir de trepte din piatră. Nu s-a grăbit deloc să le coboare și chiar a riscat să folosească lanterna, lucru pentru care n-aveam de ce să-l învinuiesc: treptele erau alunecoase, acoperite cu un slin verde și nu exista nici un fel de balustradă către mare. Tentația de a-i arunca în cap una din valize și de a lăsa apoi gravitația să preia controlul a fost intensă dar de scurtă durată. Nu numai că spre spinarea mea continuau să fie îndreptate două

arme, dar ochii mi se acomodaseră cu întunericul îndeajuns ca să pot deslușì silueta vagă a unei ambarcațiuni lipită de cheiul jos de piatră de la baza scării. Dac-ar fi căzut în acel moment, Fleck n-ar fi suferit decât niște contuzii zdravene și un afront și mai serios al mândriei, ceea ce ar fi putut foarte ușor să-l determine să renunțe la dorința de liniște și de discreție în favoarea unei răzbunări imediate. Nu părea genul de om care ar rata un asemenea prilej așa că am strâns mai tare valizele și am coborât treptele cu grija și precizia plină de delicatețe a lui Daniel croindu-și drum printr-un bârlog de lei adormiți. Oricum, prea mare diferență nu era în cazul meu, în afară de faptul că leii erau treji de-a binelea. Câteva secunde mai târziu, Marie Hopeman și cei doi indigeni ajungeau pe chei lângă mine.

Ne aflam acum la nici doi metri și jumătate peste nivelul apei și am privit cu atenție spre ambarcațiune, ca să-mi fac o idee despre forma și dimensiunile ei, dar fondul cerului încărcat de nori de ploaie abia dacă era ceva mai luminos decât cel oferit de uscat și de mare. Avea carena lată, vreo douăzeci de metri lungime – deși nu-i exclus să-mi fi scăpat câte șase metri la fiecare dintre capete – o suprastructură destul de voluminoasă în zona centrală și două sau trei catarge. Atâta am avut timp să observ până când o ușă de la suprastructură s-a deschis și un val neașteptat de lumină albă a distrus complet fărâma de vedere nocturnă pe care o mai aveam. Un tip, înalt și deșirat, după cum mi s-a părut, a trecut rapid prin dreptunghiul de lumină și a închis la fel de repede ușa în urma sa.

— Totul în regulă, șefu'?

N-am fost niciodată în Australia, dar am cunoscut o mulțime de australieni: accentul individului era inconfundabil.

— Da, i-am adus. Și ai grijă cu lumina aia, ce dracu! Venim la bord.

Îmbarcarea n-a fost deloc dificilă. În locul unde ne aflam, pe la mijlocul navei, marginea de sus a copastiei se afla la același nivel cu cheiul și n-am avut decât să sărim pe puntea situată cu șaptezeci de centimetri mai jos. Am băgat de seamă că puntea era din lemn, nu din oțel. Când am ajuns cu toții jos, căpitanul Fleck a spus:

— Suntem pregătiți să ne primim oaspeții, Henry?

Părea relaxat acum, ușurat să se fi întors într-un loc familiar.

— Cabina e gata, șefu', a dat de știre Henry. (Avea o voce răgușită, marcată de o tărăgănare de-a dreptul lugubră.) Să-i conduc la noua lor locuință?

— Te rog. Eu mă duc la mine în cabină. În regulă, Bentall, lăsați-vă bagajul aici. Ne vedem mai târziu.

Henry ne-a condus de-a lungul punții către pupa, fiind urmați îndeaproape de doi indigeni. Imediat ce am depășit suprastructura, s-a întors la dreapta, a aprins o lanternă și s-a oprit în fala unui mic tambuchi supraînălțat, de formă pătrată. S-a aplecat, a tras zăvorul, a ridicat capacul tambuchiului și a îndreptat fasciculul lanternei în jos.

— Voi doi, jos!

Am coborât primul cele zece trepte ale unei scări metalice verticale, umede și lipicioase, iar Marie Hopeman a venit imediat după mine. Nici n-a apucat bine să-și lase capul sub nivelul tambuchiului că Henry a trântit capacul și am auzit scrâșnetul zăvorului. A coborât ultimele două-trei trepte ale scării și am început să luă cunoștință cu aspectul cabinei noastre de lux. Era o carceră întunecată și urât mirositoare. Mă rog, nu întru totul întunecoasă, fiindcă filamentul unui bec protejat de un abajur de sârmă și atârnat de plafon răspândea o lumină palidă, atât cât să nu umbli pe bâjbâite, dar era fără doar și poate urât mirositoare. Domnea o miasmă ca în urma unei epidemii de ciumă bubonică, o duhoare dezgustătoare imposibil de identificat. Cât despre calitățile de carceră, mai mult nici că puteai să pretinzi. Singura cale de ieșire era aceea pe care venisem. Spre pupa se afla un perete despărțitor din lemn, ce se întindea pe toată lățimea vasului. Am descoperit o crăpătură între scânduri și, cu toate că n-am putut să văd nimic, am putut să simt mirosul de motorină: sala mașinilor, fără îndoială. În peretele despărțitor dinspre prova se găsea o ușă descuiată ce dădea spre o toaletă primitivă și o chiuvetă pătată de rugină, alimentată de un robinet care furniza un debit considerabil de apă brună și sălcie, nu apă de mare. Aproape de colțurile dinspre prova ale calei, în plafon erau practicate niște găuri de cincisprezece centimetri în diametru. Am încercat să mă uit prin ele, dar n-am văzut nimic. Probabil că jucau rol de ventilatoare și cu greu s-ar fi putut spune că nu-și aveau justificare. Dar pe o noapte lipsită de vânt și cu nava pe loc erau de-a dreptul inutile.

Pe toată lungimea calei, fixate în niște fante tăiate în punte și în plafon, erau niște traverse din lemn așezate la distanțe mari. Erau patru șiruri de astfel de traverse și în spatele șirurilor mai apropiate de babord și de tricord lăzi și cutii de lemn fuseseră stivuite până aproape de plafon, cu excepția spațiului lăsat liber pentru ca aerul de la ventilatoare să poată pătrunde înăuntru. Între șirurile exterioare și interioare de traverse alte cutii și saci fuseseră stivuiți până la jumătate din înălțimea calei. Între șirurile interioare, de la peretele dinspre sala mașinilor și până la cele două uși mici din peretele despărțitor dinspre prova rămăsese un culoar de trecere de circa un metru și douăzeci de centimetri. Podeaua de lemn a acestui culoar arăta de parcă fusese spălată ultima oară cam pe vremea ultimului război mondial.

Încă mă mai uitam încet în jurul meu, simțind cum mi se face inima cât un purice și sperând că nu era atât de întuneric ca Marie Hopeman să nu-mi observe expresia atent echilibrată de om impasibil și intrepid, când lumina din tavan a scăzut până la o lucire roșie slabă și de la pupa s-a auzit un vaiet ascuțit. O secundă mai târziu s-a trezit la viață un inconfundabil motor diesel, vasul a început să vibreze pe măsură ce turația creștea, apoi, când turația s-a micșorat din nou, am putut să aud tropăitul unor sandale pe puntea de deasupra – aruncau parâmele, fără îndoială. Imediat după aceea huruitul motorului a căpătat accente grave în clipa în care s-a trecut la angrenarea elicei. N-a fost nevoie decât de o ușoară înclinare spre tribord în momentul când nava s-a desprins de peretele cheiului ca să ne dăm seama că pornisem la drum.

M-am întors cu spatele la peretele dinspre pupa, m-am ciocnit de Marie Hopeman în semiîntuneric și am prins-o de braț ca să nu cadă. Pielea i se făcuse ca de găină, era udă și excesiv de rece. Am aprins un chibrit și am privit-o cu atenție în timp ce ea și-a mijit ochii din pricina luminii neașteptate. Părul blond și ciufulit i se lipise de frunte și de un obraz, mătasea subțire și îmbibată de apă a rochiei stătea mulată pe ea ca un cocon lipicios și fata tremura neîncetat. Abia atunci mi-am dat seama cât de rece și de umedă era acea văgăună neaerisită. Am stins chibritul, mi-am scos un pantof și am început să lovesc în peretele de la pupa. Văzând că efectul era nul, am urcat câteva trepte pe scară și am prins a izbi în capacul tambuchiului.

— Ce naibii faci acolo? a întrebat Marie Hopeman.

— Chem serviciul la cameră. Dacă nu primim imediat hainele, o să am pe cap un caz de pneumonie.

— N-ar fi mai nimerit să te-apuci să cauți vreo armă pe-aici? a spus ea cu calm. Nu ți-a trecut prin minte să te-ntrebi de ce ne-au adus aici?

— Ca să ne lichideze? Prostii.

Am făcut o încercare cu râsul meu cel lipsit de griji, ca să văd cum merge. N-a mers. A sunat atât de cavernos și de neconvingător încât până și mie a reușit să-mi slăbească moralul. Am continuat:

— E limpede că n-or să ne facă de petrecanie, cel puțin deocamdată. Nu m-au adus atâta amar de drum ca să-mi facă una ca asta – se putea acționa mult mai ușor în Anglia. După cum nu era necesar să te aducă nici pe tine ca să mă elimine pe mine. În al treilea rând, n-aveau de ce să ne aducă pe vasul ăsta ca s-o facă... De exemplu, canalul ăla murdar peste care-am trecut și vreo doi bolovani mai grei ar fi fost de ajuns. Și, în al patrulea rând, o fi el căpitanul Fleck un potlogar și un ticălos, dar nu mi-a creat impresia de criminal.

A fost o replică mult mai reușită. Dacă o repetam de vreo sută de ori poate că începeam să o cred eu însumi. Marie Hopeman a rămas tăcută, ca și cum aș fi pus-o pe gânduri, așa că nu era exclus să fi avut în ea un sâmbure de adevăr.

După ce m-am convins că n-avea rost să mai insist cu tambuchiul, m-am dus la peretele despărțitor de la prova și am început să-l lovesc cu pantoful. Se vede treaba că acolo se afla cabina echipajului, fiindcă am primit un răspuns după o jumătate de minut. Cineva a ridicat capacul tambuchiului și o lanternă puternică a luminat cala.

— Fii drăguț și-ncetează cu hărmălaia aia, mi-a zis Henry, deloc încântat. Ce-ai, nu poți să dormi, ori ce?

— Unde sunt valizele noastre? am întrebat eu cu arțag. Ne trebuie haine uscate. Soția mea e udă până la piele.

— Bine, bine, a bombănit el. Mișcați-vă la prova, amândoi.

Ne-am mutat din loc, el a coborât în cală, a primit patru valize de la cineva invizibil pentru noi, apoi s-a dat la o parte ca să-i facă loc celuilalt să coboare pe scară. Era căpitanul Fleck, echipat cu lanternă și pistol și

învăluit într-o aromă de whisky. Aducea o schimbare binevenită față de duhoarea înfiorătoare din cală.

— Scuze că v-am făcut să așteptați, a răcnit el plin de voioșie. Încuietorile de la valize au fost olecuță cam parșive. Va să zică, Bentall, n-ai avut nici un pistol la tine, ai?

— Bineînțeles că nu, am replicat eu cu fermitate.

Avusesem, dar rămăsese sub cuvertura patului meu de la Grand Pacific Hotel.

— Zi-mi și mie ce-i cu blestemăția asta de miros de-aici?

— Blestemăție? Blestemăție, zici?

Fleck a adulmecat aerul infect cu aerul entuziast al unui cunoscător aplecat asupra unui pahar cu coniac Napoleon, apoi a adăugat:

— Miez uscat de nucă de cocos și aripi dorsale de rechin. Mai ales miezul de nucă. Cic-ar fi foarte bun pentru sănătate.

— Sunt convins, am replicat eu cu amărăciune. Și cât ai de gând să ne ții în iadul ăsta?

— Nu există schooner mai bun..., a început iritat Fleck, pe urmă s-a întrerupt. O să vedem. Poate câteva ore, nu știu. O să primiți micul dejun la opt.

A luminat cu lanterna în jurul lui prin cală și a continuat pe un ton de scuză:

— Nu ni se întâmplă prea des să primim la bord femei, în special de felul dumitale, domniță. Poate că ne-am fi dat mai multă osteneală cu curățenia. Să nu care cumva să dormiți desculți.

— De ce? am întrebat eu ritos.

— Libărci, a explicat el scurt. Se dau în vânt după tălpile picioarelor.

A mișcat lanterna brusc într-o parte și a surprins două insecte monstruoase, roșcat-maronii, cu aspect de cărăbuș și lungi de vreo câțiva centimetri buni, care s-au făcut nevăzute aproape imediat.

— A...atât de mari? a șoptit Marie Hopeman.

— Din pricina nucii de cocos și a motorinei, ne-a lămurit Henry pe un ton lugubru. Hrana lor preferată, în afară de D.D.T. Le dăm cu de-ăla găleți întregi. Și ăștia nu-s decât dintre cei mici. Părinții lor știu că nu e bine să iasă la iveală când sunt oameni prin preajmă.

— Ajunge, l-a întrerupt brusc Fleck, vârându-mi lanterna în mână. Ia asta. O să ai nevoie de ea. Ne vedem mâine dimineață.

Henry a așteptat până când Fleck a scos capul pe orificiul tambuchiului, apoi a împins în spate câteva traverse culisante care mărgineau culoarul central. A arătat cu capul spre platforma din lăzi înaltă de un metru douăzeci, expusă astfel.

— Culcați-vă aici, a spus el scurt. În altă parte n-aveți unde. Pe mâine dimineață.

Acestea fiind zise a plecat și, câteva clipe mai târziu, trapa s-a închis în urma lui.

Și uite-așa, fiindcă în altă parte n-aveam unde, am dormit pe. platforma înaltă, ghemuiți umăr lângă umăr. Sau, mai exact, Marie a dormit. Eu aveam alte lucruri la care să mă gândesc.

CAPITOLUL 2

Marți 8:30 a.m. – 7 p.m.

A dormit senin, nemișcată ca un mort, mai bine de trei ore, respirând atât de liniștit că abia dac-am auzit-o. O dată cu trecerea timpului, ruliul schoonerului a devenit tot mai pronunțat până când, după o smucitură deosebit de violentă, s-a trezit surprinsă și s-a holbat la mine cu niște ochi care reflectau deruta și o undă de teamă. Apoi, în timp ce se ridica în capul oaselor, gândurile i s-au limpezit.

— Bună. a spus ea.

— 'Neața. Te simți mai bine?

— Mmm. S-a agățat de o traversă pe când o nouă smucitură violentă a făcut să se rostogolească prin cală câteva cutii. Dar n-o să mă țină mult dacă mai continuă așa. Știu că e neplăcut, dar n-am ce face. Cât o fi ora? Văd că ceasul tău arată opt și jumătate. Afară trebuie să fie plină zi. Mă-ntreb încotro ne-om fi îndreptând.

— Spre nord sau spre sud. Nu mergem nici în spirală, nici în zigzag, ceea ce înseamnă că valurile ne lovesc perpendicular pe axul navei. Nu prea mai țin eu minte chestiile de geografie, dar știu sigur că în perioada asta a anului alizeul de est creează o hulă de la vest la est. Deci, nord sau sud.

Cu trupul țeapăn, am coborât de pe lăzi și am pornit spre prova de-a lungul culoarului central, spre locul unde fuseseră lăsate cele două spații înguste pentru a permite pătrunderea aerului de la gurile de ventilație. M-am strecurat pe rând în fiecare dintre ele și am pipăit pereții laterali ai vasului, cât mai sus. Peretele de la babord era fără doar și poate mai cald decât cel de la tribord. Asta însemna că ne deplasam aproximativ spre sud. Zona de uscat cea mai apropiată în direcția aceea era Noua Zeelandă, situată cam la o mie șase sute de kilometri depărtare. Am pus la dosar această informație utilă și tocmai mă pregăteam să plec de acolo când am auzit slab, dar inconfundabil, niște voci venite de sus. Am tras o cutie de lângă traversa de care se sprijinea și m-am urcat în picioare pe ea, lipindu-mi obrazul de baza gurii de ventilație.

De bună seamă că ventilatorul se afla în imediata apropiere a cabinei-radio, iar deschiderea sa în formă de trompetă îl făcea să fie un instrument perfect pentru colectarea și amplificarea undelor acustice. Auzeam țăcănitul constant al manipulatorului morse și, suprapus peste el, o discuție între doi oameni, clar de parcă aceștia s-ar fi aflat la nici un metru de mine. Habar n-aveam despre ce vorbeau fiindcă foloseau o limbă total necunoscută mie. După vreo două minute am sărit jos, am pus cutia la loc și m-am întors la Marie.

— De ce-ai stat atâta? m-a întrebat ea pe un ton acuzator.

Nu se simțea deloc fericită în văgăuna aceea neagră și urât mirositoare. Nici eu.

— Scuze. Dar ai putea să-mi fii recunoscătoare pentru întârziere. Am aflat că mergem spre sud, dar, și mai important, am aflat că putem auzi ce vorbesc oamenii de pe punte.

I-am povestit cum am descoperit asta și ea a încuviințat din cap.

— S-ar putea să fie o chestie foarte utilă.

— Ar putea să ne fie mai mult decât utilă, am spus eu. Ți-e foame?

— Păi, ce să zic. (A făcut o grimasă și s-a frecat cu mâna pe stomac.) Nu numai că n-aș fi bună de marinar, dar mai e și mirosul înfiorător de-aici.

— Se vede treaba că ventilatoarele alea nu-s bune de nimic, am admis eu. Dar poate că n-ar strica niște ceai.

Am mers la prova și am atras atenția asupra mea, așa cum procedasem și cu câteva ore în urmă, lovind în peretele despărțitor. M-am întors și, după nici un minut, tambuchiul s-a deschis.

Am clipit în valul de lumină orbitoare care a inundat brusc cala, apoi m-am tras înapoi când am văzut că cineva coboară scara. Un bărbat cu obrajii scofâlciți, uscățiv și posomorât.

— Ce-i cu gălăgia asta? a întrebat Henry agasat.

— Ne-ați promis ceva la micul dejun, i-am adus eu aminte.

— Păi da, v-am promis. Micul dejun în zece minute.

După care a plecat, închizând trapa după el.

Într-un timp mai scurt decât cel promis de Henry, trapa s-a deschis din nou și un tânăr scund și solid, brunet, cu părul creț ciufulit într-un mod grotesc, a coborât sprinten scara, purtând într-o mână o tavă de

lemn uzată. Mi-a adresat un rânjet plin de voioșie, a mers de-a lungul culoarului și a așezat tava pe lăzi, lângă Marie, luând rapid un capac din cositor de pe un vas, cu aerul unui maestru-bucătar care-și prezintă ultima creație. M-am uitat la substanța cafenie și lipicioasă. Mi s-a părut că disting boabe de orez și fărâme de nucă de cocos.

— Ce-i asta? am întrebat eu. Gunoiul de săptămâna trecută?

— Budincă Dalo, sir. E foarte bună.

Arătând spre oala cu emailul ciobit, a adăugat:

— Aici e cafeaua. Și ea e foarte bună.

A înclinat capul către Marie și a șters-o la fel de sprinten precum sosise. Nu mai e nevoie să precizez că a închis trapa după el.

„Budinca" era o mizerie indigestă și gelatinoasă, cu gust și consistență de clei fiert din piele de vacă. Era pur și simplu necomestibilă, dar nici nu se putea compara cu cafeaua, niște apă de santină călduță strecurată prin niște saci de ciment vechi.

— Crezi că urmăresc să ne otrăvească? a întrebat Marie.

— Imposibil. În primul rând, nimeni n-ar putea să mănânce porcăria asta. Cel puțin, nici un european n-ar face-o După standardele polineziene, probabil că se situează undeva alături de caviar. Ei bine, cam ăsta a fost micul dejun.

M-am întrerupt și m-am uitat îndeaproape la lada din spatele tăvii.

— Ei, fir-aș al naibii! Nu-mi scapă prea multe, după cum văd. N-am stat decât vreo patru ore cu spatele lipit de ea.

— Ei lasă, că doar n-oi avea ochi la ceafă, a remarcat ea judicios.

N-am dat nici o replică, fiindcă aprinsesem deja lanterna și mă uitam cu atenție printre scândurile lăzii.

— Mie mi se pare c-ar fi niște sticle cu limonadă, sau cam așa ceva.

— Și mie. Îți faci cumva scrupule privind atacarea proprietății lui Fleck? a întrebat ea cu delicatețe.

Am rânjit, am pus mâna pe bâta mea contra șobolanilor, am desfăcut o scândură din capac, apoi am scos o sticlă și i-am dat-o tovarășei mele de drum.

— Ai grijă. S-ar putea să fie gin de contrabandă pentru uzul băștinașilor.

Temerea nu mi s-a confirmat, era suc de lămâie și încă unul excelent. Excelent pentru sete, dar nu prea ținea loc de foame.

Mi-am scos haina și am început să cercetez conținutul calei.

Căpitanul Fleck părea angrenat într-o afacere complet inofensivă: transportul de provizii. Spațiile pe jumătate pline dintre cele două șiruri de traverse de pe fiecare latură erau ocupate de lăzi cu mâncare și băutură: carne, fructe și băuturi răcoritoare. Probabil încărca marfa de pe una din insulele mai mari înainte de a porni să colecteze miezul de nucă de cocos. Părea o ipoteză rezonabilă. Numai că, pe de altă parte, Fleck nu părea un om inofensiv.

Mi-am încropit un mic dejun din carne de vită conservată și pere – Marie a refuzat să se atingă de așa ceva – după care am început să investighez conținutul lăzilor și cutiilor stivuite până la tavan, între șirurile exterioare de traverse și pereții vasului. Dar n-am ajuns prea departe. Traversele din acele șiruri nu erau culisante, precum cele din interior, ci erau prinse în balamale la partea superioară, fiind proiectate să se rabată în sus și spre interior. Ținând cont că aveau partea de jos blocată de lăzile din șirurile interioare, lucrul acesta era de-a dreptul imposibil. Am descoperit totuși că două traverse, cele aflate imediat în spatele lăzii cu limonadă, se mișcau liber. Le-am studiat partea superioară cu ajutorul lanternei și am constatat că nu aveau balamale care să le prindă de plafon. După prospețimea lemnului din locul unde fuseseră prinse în șuruburi, se părea că balamalele fuseseră demontate de curând. Am îndepărtat cât am putut de mult traversele, am tras de la locul ei lada de sus, fără să-mi frâng gâtul – lucru care n-a fost atât de simplu pe cât pare, deoarece cutiile erau grele și ruliul schoonerului destul de serios în acel moment – și am așezat-o pe platforma unde ne petrecusem noaptea.

Cutia era lungă de șaizeci de centimetri, lată de vreo patruzeci și cinci și înaltă de treizeci, fiind construită din lemn de brad vopsit în galben. Pe fiecare din cele patru colțuri ale capacului se vedea semnul distinctiv, în formă de săgeată cu deschiderea largă, ce marca obiectele din proprietatea Royal Navy[2]. Deasupra, o inscripție aproape ștearsă de o linie neagră și groasă spunea: „Flota militară aeriană”. Mai jos se puteau

2 Marina militară britanică (n.tr.)

citi cuvintele: „Busole cu alcool” și dedesubt: „Material redundant. Aprobat pentru casare”, urmată de desenul unei coroane, cu aspect cât se poate de oficial. Am desfăcut cu oarecare dificultate capacul și am văzut că inscripțiile nu mințeau: șase busole cu alcool, fără număr de serie, ambalate în paie și hârtie albă.

— Mie mi se pare în regulă, am spus eu. Am mai văzut inscripții din astea. „Redundant” e un eufemism militar pentru „depășit”. Se obține astfel un preț mai bun de la cumpărătorii civili. Se prea poate ca Fleck să se ocupe cu comercializarea legală a stocurilor de mărfuri casate ale guvernului.

— Sau poate că domnul Fleck are un stoc propriu de inscripții, a remarcat cu scepticism Marie. Ia să ne uităm și la altă ladă.

Am dat jos următoarea ladă. Pe ea scria „Binocluri” și conținea binocluri. A treia cutie purta și ea însemnul „Flotei militare aeriene”, aproape, ștearsă, și inscripția „Centuri de salvare gonflabile (aviație)”, și nici de data asta inscripția nu mințea: centuri de salvare de un roșu-aprins, cu încărcătură de bioxid de carbon și niște cilindri galbeni pe care scria „Substanță pentru îndepărtarea rechinilor”.

— Ne pierdem timpul, am spus eu.

Fiind nevoit să-mi mențin echilibrul din pricina ruliului puternic al schoonerului, ridicatul și deschiderea cutiilor se transformase într-o muncă istovitoare. În plus, căldura din cală creștea pe măsură ce soarele se înălța pe cer, iar transpirația îmi șiroia pe față și pe spinare.

— Nu-i decât un traficant ordinar de mâna a doua.

—Traficanții de mâna a doua nu răpesc oameni, a remarcat ea caustic. Încă una, te rog. Am o presimțire.

Mi-am reprimat imboldul de a-i spune că era foarte simplu să ai presimțiri când nu ai de făcut tu corvoada, am apucat a patra ladă din stiva care se micșora constant și, după ce-am constatat cât e de grea, am așezat-o lângă celelalte. Aceleași inscripții legate de casare ca și la celelalte, conținutul fiind: „Bujii Champion. 288 bucăți.” După cinci minute și după ce mi-am jupuit vreo cinci centimetri de piele de pe dosul palmei drepte, am reușit să desfac capacul. Marie a evitat cu grijă să se uite la mine. Poate că se pricepea să citească gândurile, poate că începea

să sufere de rău de mare. Dar s-a întors când am deschis lada, s-a uitat atent înăuntru și mi-a aruncat o privire.

— Se pare că dragul nostru căpitan Fleck are propriile inscripții, a murmurat ea.

— S-ar părea că așa stau lucrurile, am admis eu.

Lada era plină de cutii din tablă, care însă nu erau pline cu bujii. În lada cu pricina erau destule cartușiere de mitralieră ca să poți declanșa o revoluție de proporții moderate.

— Povestea asta începe să mă intereseze într-un mod deosebit de ciudat.

— Nu...nu-i nici un pericol? Dacă Fleck...

— Păi ce-a făcut căpitanul Fleck pentru mine? Dacă vrea, n-are decât să vină.

Am scos afară a cincea ladă, m-am uitat disprețuitor la inscripția „Bujii" și am desfăcut capacul folosind o combinație de pârghii și șuturi bine alese. Am cercetat cu atenție înscrisurile de pe hârtia groasă de culoare albastră ce înfășură conținutul după care am pus capacul la loc cu tot atâta delicatețe și grijă pioasă ca un gangster din Chicago, care așează o coroană de flori pe mormântul ultimei sale victime.

Ammonal, 25 la sută pulbere de aluminiu! Marie reușise și ea să arunce o privire pe înscrisul hârtiei. Ce naiba o mai fi și asta?

— Un exploziv foarte puternic, destul să trimită pe orbită schoonerul și toată lumea de la bord.

Am ridicat lada la locul ei și fața mi s-a umplut de o transpirație proaspătă când m-am gândit la elanul cu care lovisem în ea ca s-o deschid.

— De asemenea, o substanță al naibii de delicată. O temperatură necorespunzătoare, o manipulare greșită, o umiditate excesivă...ei bine, scoate un bubuit impresionant. Parcă nu-mi mai place așa de mult cala asta.

Am apucat lada cu muniție și am pus-o la loc; nici dac-ar fi fost plină cu fulgi nu mi s-ar fi părut așa de ușoară.

— Le pui pe toate la loc? m-a întrebat Marie, ușor încruntată.

— Ție cum ți se pare?

— Ești speriat?

— Nu, îngrozit. Nu-i exclus ca în următoarea ladă să găsim nitroglicerină sau ceva asemănător. Asta chiar că ar fi o chestie!

Am aranjat la loc toate lăzile și traversele; apoi am luat lanterna și m-am dus la pupa, să văd ce mai era. Dar n-am găsit cine știe ce. Spre babord, șase butoaie pline cu motorină, kerosen, D.D.T. Și câteva bidoane de doi decalitri, dotate cu curele pentru a fi cărate la spate. Mi-am făcut socoteala că Fleck avea nevoie de astea când își împrospăta proviziile în vreo insulă izolată, lipsită de facilități de încărcare. Pe latura dinspre tribord se găseau vreo două lăzi metalice pe jumătate pline cu tot soiul de piese metalice ruginile: șuruburi, piulițe, șuruburi cu ochi, scripeți, ba chiar vreo două cavile de matisit. M-am uitat cu jind la cavile, dar le-am lăsat la locul lor. Părea puțin probabil ca Fleck să fi trecut cu vederea o astfel de posibilitate, dar chiar și așa, o cavilă de matisit e considerabil mai lentă decât un glonte. În plus, e foarte greu de ascuns.

M-am întors la Marie Hopeman. Era foarte palidă.

— N-am găsit nimic acolo. Ai vreo idee despre ce-am putea să facem acum?

— N-ai decât să faci ce vrei, mi-a răspuns ea calm. Mie o să mi se facă rău.

— O, Doamne!

Am alergat spre cabină, am lovit cu pumnii în peretele despărțitor și am așteptat să se deschidă trapa tambuchiului. Era însuși căpitanul Fleck, odihnit, cu privirea limpede, proaspăt bărbierit și îmbrăcat în pantaloni de doc alb. Politicos, și-a scos trabucul din gură înainte să vorbească.

— O dimineață splendidă, Bentall. Sunt sigur că...

— Soției mele îi e rău, l-am întrerupt eu. Are nevoie de aer curat. Poate să urce pe punte?

— Rău? a întrebat el pe un ton schimbat. Febră?

— Rău de mare! am urlat la el.

— Într-o zi ca asta? (Fleck s-a îndreptat pe jumătate și s-a uitat în jur la ceea ce probabil considera a fi o întindere de un calm desăvârșit.) O clipă.

A pocnit din degete, a spus ceva ce mi-a scăpat și a așteptat până când băiatul care ne adusese micul dejun a apărut alergând cu un binoclu

în mână. Fără grabă, Fleck a făcut o inspecție de 360 de grade a orizontului, apoi a lăsat jos instrumentul optic.

— Poate să vină sus. Și tu, dacă vrei.

Am chemat-o pe Marie și am lăsat-o să urce înaintea mea pe scară. Fleck i-a întins mâna peste marginea trapei și i-a spus cu solicitudine:

— Am auzit cu regret că nu vă simțiți prea bine, doamnă Bentall. În orice caz, nu arătați prea grozav.

— Sunteți foarte amabil, domnule căpitan.

Tonul și privirea ei m-ar fi secat la ficați, dar n-au avut nici un efect asupra lui Fleck. A pocnit iarăși din degete și băiatul a venit cu două șezlonguri cu apărătoare pentru soare.

— Sunteți bineveniți să rămâneți aici cât doriți, amândoi. Dacă vi se spune să mergeți jos, trebuie să vă conformați fără întârziere. S-a-nțeles?

Am încuviințat din cap, fără să spun nimic.

— Bun. Desigur, nu veți fi atât de proști încât să încercați vreo prostie. Prietenul nostru, Rabat, n-a câștigat nici un concurs de tir, dar de la distanța asta nu prea are cum să rateze ținta.

Am întors capul și l-am văzut pe micul indian, tot în negru dar fără haină acum, șezând în cealaltă parte a tambuchiului, cu pușca sprijinită pe genunchi. Era îndreptată direct spre capul meu. iar el se uita la mine cu un jind care nu mi-a picat bine deloc.

— Acum trebuie să vă părăsesc, a urmat Fleck. (A zâmbit, arătându-și dinții stricați și cafenii la culoare.) Noi, căpitanii de nave, avem propriile noastre îndatoriri. Ne vedem mai târziu.

Ne-a lăsat să ne aranjăm șezlongurile și s-a dus la prova în timoneria aflată dincolo de sala radio. Marie s-a întins pe scaun cu un oftat, a închis ochii și în cinci minute culoarea i-a revenit în obraji. După zece minute era pe jumătate adormită. Mi-ar fi fi plăcut să fac și eu același lucru, dar colonelului Raine nu i-ar fi fost pe plac asta. „Vigilența extremă, băiete” era avertismentul lui preferat, așa că m-am uitat în jurul meu cu cât mai multă vigilență posibil. Numai că nu prea existau motive pentru vigilență.

Deasupra, un soare incandescent pe un cer alb-albastru decolorat. Spre apus, oceanul verde-albastru. Spre răsărit, partea dinspre soare, apa cu reflexe verzi întunecate împinsă într-o hulă lungă și înceată de alizeul cald ce bătea cu douăzeci de noduri. Departe, spre sud-est, niște vagi

pete de culoare purpurie la orizont, care-ar fi putut fi niște insule sau, la fel de bine, o festă a imaginației mele. Iar pe toată întinderea oceanului nu se vedea nici măcar o singură navă. Nici măcar un pește zburător. Mi-am transferat vigilența asupra schoonerului.

Poate că nu era cel mai jegos vas de pe cele șapte mări, n-am apucat să le văd pe toate, dar ar fi fost nevoie de un contracandidat serios ca să-l întreacă. Era mai mare, mult mai mare decât crezusem, lung de aproape treizeci de metri și fiecare palmă de pe suprafața lui era slinoasă, plină de gunoaie, nespălată și nevopsită. Pe unde se mai dăduse cu vopsea, se decojise din pricina soarelui. Avea două catarge echipate pentru întinderea pânzelor, dar nu se vedea nici o pânză prin apropiere, iar între cele două vârfuri de catarg se înălța o antenă care se prelungea în jos până la cabina radio, cam la șase metri spre prova de locul unde mă aflam. Dincolo de ușa deschisă se vedea ventilatorul acoperit de rugină și, mai încolo, un loc care putea fi camera hărților sau cabina lui Fleck, dacă nu și una și alta. Mai departe, dar la un nivel mai înalt, se afla puntea închisă. Am presupus că dincolo de asta, sub nivelul punții, trebuia să fie cabina echipajului. Am petrecut aproape cinci minute cercetând cu băgare de seamă suprastructura, având sentimentul vag că ceva era în neregulă, că era acolo ceva care n-ar fi trebuit să fie. Poate că colonelul Raine ar fi sesizat despre ce era vorba, dar eu nu m-am prins. Am simțit că mi-am făcut datoria față de colonel și nu servea la nimic să-mi țin în continuare ochii deschiși. Treji sau adormiți, puteau să ne arunce peste bord oricând doreau. În ultimele patruzeci și opt de ore apucasem să dorm doar vreo trei. Am închis ochii și am adormit.

Când m-am trezit, era spre prânz. Soarele se ridicase aproape direct deasupra capului, dar apărătorile șezlongurilor erau largi iar alizeul destul de răcoros. Căpitanul Fleck tocmai se așezase pe marginea tambuchiului. Se părea că treaba pe care o avusese de făcut se terminase și nu era deloc greu de ghicit natura respectivei ocupații: terminase de curând o lungă și dificilă întrevedere cu o sticlă de whisky. Avea ochii ușor injectați și, chiar dacă mă aflam la un metru de el în direcția contrară vântului, n-am întâmpinat nici o dificultate să-i simt mirosul de scotch. Dar se vede treaba că avusese mustrări de conștiință sau de altceva, fiindcă adusese cu el o tavă cu pahare, o sticlă cu vin de Xerex și o carafă de piatră.

— Imediat o să vă trimitem și ceva de mâncare, a spus el cu un ton de parcă-și cerea scuze. M-am gândit că, înainte de masă, ar merge un păhărel.

— Îhî, am mormăit eu cu ochii la carafă. Ce-ai acolo? Cianură?

— Scotch, a replicat el scurt.

A turnat în două pahare, pe-al lui l-a secat dintr-o sorbire și a arătat cu capul spre Marie, care stătea întinsă în fața noastră, cu fața aproape complet ascunsă sub părul răvășit de vânt.

— Dar doamna Bentall n-o fi vrând?

— Las-o să doarmă. Are nevoie de somn. Cine-ți dă ordine pentru toată tărășenia asta, Fleck?

— Cum? (Și-a pierdut echilibrul, dar numai pentru o clipă, toleranța lui la alcool fiind, se vede treaba, foarte ridicată.) Ordine? Ce ordine? Ale cui ordine?

— Ce-ai de gând să faci cu noi?

— Abia aștepți să afli, nu-i așa, Bentall?

— Îmi place nespus de mult aici. Nu prea ești comunicativ, după cum văd.

— Hai, mai ia un pahar.

— Nici nu l-am început pe primul. Cât timp mai ai de gând să ne ții aici?

A reflectat un moment la asta, apoi a rostit rar:

— Nu știu. Nu ești prea departe de adevăr, nu eu țin frâiele în povestea asta. Era într-adevăr cineva foarte nerăbdător să te vadă. (A mai dat pe gât o dușcă de whisky.) Dar acum nu mai e așa de sigur.

— Era mai bine să-ți fi spus asta până să ne iei de la hotel.

— Păi atunci nu știa. Am vorbit prin radio, acu vreo cinci minute. Revine la ora nouăsprezece fix. Atunci o să afli și răspunsul. Sper c-o să-ți placă.

Vocea lui avea ceva sumbru, care nu mi s-a părut deloc încurajator. Și-a mutat privirea spre Marie, s-a uitat la ea vreme îndelungată fără să spună nimic, apoi s-a foit și a spus:

— Ai o fețișoară pe cinste, Bentall.

— Sigur. E soția mea, Fleck. Uită-te în altă parte.

S-a întors încet și s-a uitat la mine, cu o expresie dură și rece pe chip. Expresie care mai sugera și altceva, numai că nu reușeam să-mi dau seama.

— Dac-aș fi cu zece ani mai tânăr sau măcar cu vreo jumate de sticlă mai treaz, a spus el fără animozitate, te-aș fi lăsat fără incisivi pentru chestia asta, Bentall. Și-a lăsat privirea să alunece peste strălucirea orbitoare a oceanului, uitând de paharul din mână. Fiica mea e doar cu vreun an sau doi mai tânără decât ea. Chiar acum e la Universitatea California. La Arte Moderne. Crede că babacu' ei e căpitan în marina militară australiană. (Cu un gest al mâinii, a făcut să se rotească lichidul din pahar.) Poate că-i mai bine să creadă în continuare asta, poate că-i mai bine că n-are să mă mai vadă niciodată. Dar dacă aș ști că n-am s-o mai văd niciodată...

M-am prins. N-oi fi eu Einstein, dar nu e nevoie să fiu pocnit peste cap de mai multe ori ca să văd ceea ce e evident. Soarele ardea mai fierbinte ca oricând, dar nu-mi mai era cald. N-am vrut să-și dea seama că vorbise și cu mine, nu numai cu el însuși, așa că am spus:

— Nu-i așa că nu ești australian, Fleck?

— Nu sunt?

— Nu. Vorbești ca un australian, dar e un accent căpătat.

— Sunt la fel de englez ca și line, a bombănit el. Dar căminul meu e în Australia.

— Cine plătește pentru toate astea, Fleck?

S-a ridicat brusc în picioare, a adunat paharele goale și sticlele și a plecat fără să mai spună nici un cuvânt.

Abia pe la cinci și jumătate după-amiaza Fleck a venit să ne spună să coborâm. Poate că observase vreun vas la orizont și n-a vrut să riște să fim văzuți dacă nava respectivă s-ar fi apropiat prea mult, după cum nu-i exclus să fi considerat că stătusem destul pe punte. Perspectiva întoarcerii în văgăuna aia împuțită nu ne făcea nici o plăcere, dar în afară de faptul că amândoi dormisem mai toată ziua și ne simțeam iarăși odihniți, nu ne-am împotrivit prea mult să mergem. Spre sfârșitul după-amiezii, nori cumulus negri se furișaseră dinspre răsărit și acoperiseră soarele, răcind aerul și anunțând apropierea ploii. După toate aparențele, avea să fie o noapte lungă și mizerabilă. Genul de noapte care i se

potrivea ca o mănușă căpitanului Fleck. Iar eu speram să fie o noapte care nouă să ni se potrivească și mai bine.

Trapa tambuchiului s-a închis în urma noastră și zăvorul a fost închis. Marie s-a cutremurat ușor și și-a strâns brațele în jurul trupului.

— Ei bine, urmează o nouă noapte la Ritz. Ar fi trebuit să ceri niște baterii noi... lanterna aia n-o să ne țină toată noaptea.

— Nici n-o să fie nevoie. Într-un fel sau altul, ne-am petrecut ultima noapte pe tomberonul ăsta plutitor. O să plecăm de-aici în seara asta, imediat ce se întunecă. Dac-ar fi după Fleck, am pleca cu niște fiare atârnate de picioare. Dac-ar fi după mine, am pleca fără acele greutăți suplimentare. Iar dac-ar fi să pariez, aș miza pe Fleck.

— Cum adică? a șoptit ea. Ai...ai zis că n-o să pățim nimic. Adu-ți aminte de toate motivele pe care mi le-ai înșirat astă-noapte, când am ajuns pe vas. Ai spus că Fleck nu-i un ucigaș.

— Și în continuare cred la fel. Oricum, nu-i stă în fire. A băut toată ziua, încercând să-și înece conștiința în alcool. Dar există destule lucruri care pot determina un om să acționeze împotriva voinței sale, chiar și să ucidă: amenințări, șantaj, nevoia disperată de bani. Am stat de vorbă cu el în timp ce dormeai. Se pare că cel care a vrut să mă aducă până aici nu mai are nevoie de mine. Pentru ce m-a vrut nu știu, dar se pare că scopul a fost atins și fără mine.

— Ți-a spus că...că noi...

— Nu mi-a spus nimic. N-a zis decât că persoana care a pus la cale această răpire a ajuns la concluzia că nu mai are nevoie de mine... de noi. Hotărârea finală va fi transmisă la șapte, dar după cum a vorbit Fleck, nu-i greu de ghicit cam care va fi ea. Cred că i-ai picat cu tronc bătrânului Fleck. A vorbit despre tine, implicit, ca și cum ai aparține deja trecutului. Foarte mișcător, foarte melancolic.

Mi-a pus mâna pe braț, s-a uitat la mine cu o expresie stranie, așa cum n-am mai văzut până atunci și mi-a spus simplu:

— Sunt speriată. E ciudat. Dintr-o dată privesc spre viitor, nu-l văd și mă simt speriată. Tu ești?

— Firește că sunt speriat, am spus iritat. Tu ce crezi?

— Nu cred că ești, vorbești și tu așa. Știu că nu-ți e frică... În orice caz, nu de moarte. Nu c-ai fi mai viteaz decât noi ăștialalți, dar dacă

moartea ți-ar ieși în drum, ai fi atât de ocupat să calculezi, să plănuiești, să pui la cale stratageme, să găsești un mod de a o înfrânge încât n-ai observa-o că se apropie decât într-o manieră pur teoretică. Chiar și acum cauți o astfel de modalitate și ești sigur că o vei înfrânge. Pentru tine moartea, fie ea una care ar putea fi evitată cu o șansă de una la un milion, ar fi o insultă supremă.

A zâmbit către mine, cu oarecare sfială, apoi a continuat:

— Colonelul Raine mi-a vorbit mult despre tine. Mi-a spus că, atunci când situația e totalmente disperată și n-a mai rămas nici o speranță, e cât se poate de firesc pentru un om să accepte inevitabilul, dar nu și pentru tine. Și asta nu pentru că ar exista vreun element pozitiv, ci numai fiindcă n-ai știi cum să te împaci cu gândul de a te da bătut. El crede că ești singurul om de care i-ar putea fi teamă vreodată, căci și dac-ai fi legat de un scaun electric și călăul ar fi cu mâna pe întrerupător, tu tot te-ai gândi la o modalitate să ieși basma curată.

În timp ce vorbea, mi-a răsucit absentă un nasture de la cămașă până când n-a lipsit mult să se desfacă, dar n-am spus nimic: un nasture în plus sau în minus n-avea să conteze prea mult în noaptea aceea. S-a uitat la mine și a zâmbit iar ca să elimine nuanța ofensatoare din cuvintele ei:

— Cred că ești un bărbat foarte arogant. Cred că ești un om cu o credință nestrămutată în propria-i persoană. Dar într-una din zilele astea ai să te confrunți cu o situație în care încrederea în sine n-o să-ți mai fie de nici un folos.

— Ia aminte la ce-ți spun, am replicat eu cu răutate. Ai uitat să adaugi: „Ia aminte la ce-ți spun”.

Zâmbetul i s-a stins și s-a întors într-o parte în momentul când trapa s-a deschis. Era băiatul fijian cu pielea ciocolatie, care venise să ne aducă niște supă, un soi de mâncare și cafea. A venit și a plecat fără o vorbă.

M-am uitat la Marie.

— De rău augur, nu ți se pare?

— La ce te referi? a întrebat ea cu răceală.

— La amicul nostru fijian. De dimineață, un rânjet de la o ureche la cealaltă; acum, o expresie de chirurg care a ieșit să-ți spună că i-a alunecat bisturiul.

— Și?

— Nu stă în firea lucrurilor, i-am explicat eu răbdător, să spui bancuri, să cânți și să dansezi când aduci condamnatului ultima masă. La penitenciarele mai de soi o asemenea practică n-ar fi privită cu ochi buni.

— Aha, a spus ea fără intonație. Înțeleg.

— Vrei să guști din chestia asta? am continuat eu. Sau s-o arunc pur și simplu?

— Știu și eu? a replicat ea cu îndoială. N-am mai mâncat de douăzeci și patru de ore. Am să-ncerc.

Încercarea a meritat efortul. Supa a fost bună, mâncarea și mai bună iar cafeaua – excelentă. Bucătarul avusese o revenire miraculoasă din străfundurile în care se coborâse în dimineața aceea. Sau poate că-l împușcaseră pe bucătarul cel vechi. Trebuia să mai reflectez la problema asta. Mi-am golit ceașca de cafea și m-am uitat la Marie.

— Bănuiesc că știi să-noți?

— Nu prea bine, a spus ea șovăielnic. Mă țin la suprafață.

— Cu condiția ca de picioare să nu-ți atârne niște fiare. Am încuviințat din cap. E bine și-așa. Vrei să tragi un pic cu urechea până termin eu o trebușoară?

— Bine'nțeles.

Voia să-mi dea de înțeles că mă iertase. Am mers spre prova și am dat jos două lăzi pe care să se poată urca, chiar sub deschiderea ventilatorului de la babord.

— N-o să-ți scape prea mult din ce-or să vorbească cei de pe punte, am spus eu. Ai s-auzi, mai ales, tot ce-o să se spună în sau aproape de sala radio. Cred că n-o să fie cine știe ce înainte de șapte, dar nu se știe niciodată. Mă tem c-o să faci ceva cârcei la ceafă, dar imediat ce termin te eliberez din post.

Am lăsat-o acolo și m-am întors la capătul dinspre pupa al calei. Am urcat trei trepte pe scara metalică și am făcut o evaluare aproximativă a distanței dintre ultima treaptă și capacul tambuchiului. Pe urmă m-am dat jos și am început să scotocesc în cutiile metalice din colțul de la tribord, până când am găsit un întinzător cu manșon care-mi convenea, am ales două traverse groase din lemn pe care le-am ascuns în spatele unor lăzi.

Întors la platforma din lăzi de lemn unde ne petrecuserăm noaptea, am dat la o parte cele două traverse desfăcute din șirul exterior, am coborât cu grijă cutiile cu busole și binocluri, le-am împins într-o parte, apoi am dat jos cutia cu centuri de salvare model aviatic și i-am golit conținutul.

Cu totul erau douăsprezece centuri din cauciuc și cânepă impregnată, cu curele din piele în locul celor din plastic, mai des întâlnite. În plus față de butelia de CO_2, și cilindrul cu substanță pentru alungarea rechinilor, fiecare centură era dotată cu câte un cilindru etanș la apă cu un cablu care ducea la un beculeț roșu, fixat pe cureaua pentru umărul stâng. De bună seamă că în cilindru se afla o baterie. Am apăsat micul întrerupător de pe una dintre ele și becul s-a aprins imediat, răspândind o lumină roșie puternică, semn că echipamentul, deși depășit moral, nu era foarte vechi. Totodată, era un indiciu de bun augur privind eficiența de operare a gazului și etanșeitatea centurilor umflate. Dar nu era cazul să las ceva la voia întâmplării: am luat la nimereală patru centuri și am acționat butonul de declanșare la prima dintre ele.

Șuieratul imediat al gazului comprimat n-a fost chiar așa de puternic, presupun, dar în spațiul acela închis părea că toată lumea de la bordul schoonerului avea să-l audă. În mod cert Marie l-a auzit, căci a sărit de pe ladă și a venit repede în conul de lumină răspândit de lanterna suspendată.

— Ce-i asta? a întrebat ea repede. Ce-a scos zgomotul ăsta?

— N-au fost nici șobolani, nici șerpi, nici niscai inamici de ultimă oră, am liniștit-o eu. Șuieratul încetase deja și i-am prezentat pentru inspecție o centură de salvare rotundă, țeapănă și complet umflată. O simplă testare. Pare în regulă. Am să mai verific una sau două, dar am să-ncerc să micșorez zgomotul. Ai auzit ceva pân-acum?

— Nimic. Mai exact, pălăvrăgeală cât cuprinde, Fleck și australianul ăla. Dar s-a vorbit mai ales despre hărți, cursuri, insule, încărcături – chestii din astea. Și despre prietenele lor din Suva.

— Asta trebuie să fie interesant.

— Nu și după cum povestesc ei, a replicat ea înțepat.

— Îngrozitor, am admis eu. Exact ce spuneai astă-noapte. Bărbații sunt toți la fel. Ar fi mai bine să te-ntorci, să nu-ți scape ceva.

Mi-a aruncat o privire lungă și mustrătoare, dar eram ocupat cu testarea celorlalte centuri, înăbușind zgomotul sub două pături și perne. Toate au funcționat perfect și când, după zece minute, nici una n-a dat semne de dezumflare, am tras concluzia că existau toate șansele ca și celelalte să fie cel puțin la fel de bune. Am ales alte patru centuri, le-am ascuns după niște cutii, le-am dezumflat pe cele încercate și le-am pus în cutie alături de celelalte. Un minut mai târziu, așezasem la loc toate traversele și cutiile.

M-am uitat la ceas. Mai rămăsese un sfert de oră până la șapte. Abia dacă mai aveam timp suficient. M-am dus din nou la pupa și am cercetat cu lanterna canistrele de apă: curelele de cânepă pentru transport erau solide, carcasa concavă pentru a se mula pe spinare, capacul cu diametrul de doisprezece centimetri era asigurat cu un resort iar în partea de jos fusese prevăzut un robinet. Păreau a fi în bună stare. Am tras din colț două canistre, am desfăcut capacele și am constatat că erau aproape pline. Am închis capacele și le-am zgâlțâit cât am putut de tare. N-a curs nici un pic de apă: erau complet etanșe. Am deschis robinetele la maxim, am lăsat apa să se scurgă pe punte – în fond, nu era vaporul meu – apoi, după ce s-au golit cât s-a putut, le-am șters la interior cu o cămașă uscată din valiza mea. În fine, m-am dus spre prova, la Marie.

— Ai prins ceva? am șoptit eu.

— Nimic.

— Preiau eu postul. Uite lanterna. Nu știu de ce-am putea să ne ciocnim noaptea în Oceanul Pacific, dar e posibil ca centurile alea să se deterioreze în momentul impactului sau să se dovedească defecte din pricina vechimii. Prin urmare, m-am gândit să luăm cu noi două canistre goale de apă. Au un nivel ridicat de flotabilitate, mult mai mare decât avem noi nevoie, așa că mi-am zis să transportăm în ele și niște haine, vezi și tu de ce-ai avea nevoie. Nu sta toată noaptea să te hotărăști ce să iei. Apropo, știu că multe femei poartă prin geantă pungi de plastic, pentru ambalat diverse. Ai vreuna?

— Una sau două.

— Să lași una afară, te rog.

— În regulă, a spus ea. Apoi, după o scurtă ezitare: Nu prea mă pricep eu la navigație, dar am impresia că în ultima oră vasul nostru a schimbat direcția cel puțin o dală.

— Zău? Și cum ai ajuns la concluzia asta?

Bătrânul lup de mare Bentall, foarte îngăduitor cu „oamenii de uscat".

— Păi, nu ne mai legănăm, nu? Valurile vin dinspre pupa. Și e a doua sau a treia schimbare pe care-am observat-o.

Avea dreptate, hula se domolise considerabil și puținul rămas venea dinspre pupa. Dar n-am acordat prea multă atenție acestui fapt, știind că noaptea alizeul înceta să mai sufle iar curenții locali puteau determina tot soiul de mișcări sinuoase ale apei. Părea că nu merită să-mi fac griji din pricina asta. După plecarea ei m-am apropiat cât mai mult de plafon.

La început n-am putut să-aud decât un răpăit violent pe radiator, un răpăit care devenea tot mai violent și mai persistent cu fiecare secundă scursă. Ploua, și încă foarte puternic. Lăsa impresia unei ploi care avea de gând să continue multă vreme. Și eu și Fleck aveam motive să fim mulțumiți din pricina asta.

Deodată am auzit vocea lui Fleck. Mai întâi un tropăit de pași grăbiți, apoi vocea lui Fleck. Am bănuit că stătea chiar în pragul ușii de la sala radio.

— E timpul să-ți pui căștile, Henry.

Vocea reverbera și căpăta un timbru metalic straniu prin trecerea de-a lungul ventilatorului în formă de pâlnie, dar se auzea foarte clar.

— Exact conform orarului.

— Mai sunt șase minute, șefu'.

Henry, așezat la consola radio, trebuie să se fi aflat la un metru și jumătate de Fleck, totuși vocea lui se auzea aproape la fel de distinct: proprietățile de amplificare ale ventilatorului erau remarcabile.

— Nu contează. Reglează frecvența.

Mi-am lipit urechea de ventilator până când mi s-a părut c-aș fi ajuns pe la jumătatea lui, dar n-am auzit nimic altceva. După vreo două minute, m-am simțit tras de mânecă.

— Am terminat, mi-a spus ea cu glas scăzut. Ține lanterna.

— În regulă.

Am sărit jos, am ajutat-o să se urce și am murmurat:

— Pentru nimic în lume să nu te miști de-aici. Chiar în momentul ăsta, amicul nostru Henry ascultă dispozițiile finale.

Mai aveam de făcut câteva trebușoare și după trei-patru minute am reușit să termin. Am îndesat o pătură în punga de plastic, pe care am legat-o la gură cât mai bine. Chestia asta m-a transformat într-un optimist desăvârșit. De pătura cu pricina erau atașați o droaie de „dacă". Dacă reușeam să deschidem trapa, dacă reușeam să părăsim vasul fără să fim prea rău ciuruiți de gloanțe, dacă nu ne înecam în continuare, dacă nu eram mâncați de vii de către rechini, baracude sau cine știe ce alte vietăți ar mai fi putut să poftească la noi, atunci părea o idee bună să avem o pătură îmbibată de apă ca să ne ferim de insolație a doua zi. Dar nu voiam să fiu nevoit să am de-a face cu greutatea ei augmentată de apă în timpul nopții. De aici, punga de plastic. Am legat punga de una dintre canistre și tocmai terminasem de băgat câteva haine și niște țigări în același recipient când Marie a venit la pupa și s-a oprit lângă mine.

Fără preambul și cu o voce calmă, lipsită de teamă, a spus:

— Nu mai au nevoie de noi.

— Ei bine, cel puțin pregătirile mele n-au fost zadarnice. Au discutat problema?

— Da, de parc-ar fi discutat despre starea vremii. Cred că te-nșeli în privința lui Fleck. N-ar sta prea mult pe gânduri să se descotorosească de oricine. După cum vorbea, părea doar o problemă interesantă. Henry l-a întrebat cum o să scape de noi iar Fleck a spus: „Hai s-o facem frumos, liniștit și civilizat. Le spunem că șeful s-a răzgândit și că trebuie să-i ducem cât mai urgent la destinație. Ne facem că am uitat și i-am iertat. Îi aducem sus în cabină să le dăm ceva de băut, le strecurăm în pahare picăturile de adormit și pe urmă îi aruncăm frumușel peste bord."

— Un individ fermecător. Ne înecăm în pace și chiar dacă ieșim pe undeva la suprafață, n-o să avem nici o gaură de glonț care să-i facă pe oameni să pună întrebări.

— Dar o autopsie poate oricând dovedi prezența otrăvii sau a narcoticelor...

— Orice autopsie efectuată pe noi, am întrerupt-o eu cu brutalitate, s-ar face fără ca medicul legist să-și scoată mâinile din buzunare. Dacă nu

e nici un os rupt, n-ai cum să determini cauza morții a două schelete curate și strălucitoare, fiindcă asta va rămâne după ce locuitorii adâncurilor vor fi terminat cu noi. Sau te pomenești că rechinii mănâncă și oase! N-am de un' să știu.

— Chiar e nevoie să vorbești așa? a întrebat ea cu răceală.

— Nu-ncerc decât să mă înveselesc. I-am întins două centuri de salvare. Ajustează curelele în așa fel încât să le poți purta pe amândouă în jurul taliei, una peste alta. Ai grijă să nu lovești din greșeală supapa pentru CO_2. Așteaptă să ajungi mai întâi în apă și după aia o umfli.

Deja îmi petreceam pe umeri curelele. Văzând-o că întârzie cu operațiunea de ajustare, i-am spus:

— Grăbește-te, te rog.

— Nu-i nici o grabă, a replicat ea. Henry a zis: „Presupun că va trebui să așteptăm vreo două ore până să facem ceva", la care Fleck i-a răspuns: „Da, cel puțin." Poate c-or să aștepte până se face întuneric de-a binelea.

— Sau poate că nu vor ca membrii echipajului să vadă ceva. Motivele nu contează. Important e că întârzierea aia de două ore se referă la momentul când intenționează să se descotorosească de noi. În schimb, pot să vină să ne ia în orice clipă. Și pierzi din vedere faptul că, atunci când or să descopere că am dispărut, or să înceapă imediat să ne caute. N-am nici un chef să fiu călcat de un schooner, tăiat în bucăți de o elice sau folosit ca țintă la niște exerciții de tragere cu arma. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai mari sunt șansele să nu mai dea de noi când or să descopere dispariția noastră.

— La asta nu m-am gândit, a recunoscut ea.

— E așa cum ți-a spus colonelul, i-am zis eu. Bentall se gândește la toate.

N-a considerat că replica mea ar merita vreun comentariu așa că am terminat cu aranjatul centurilor în tăcere. I-am dat lanterna și i-am cerut s-o țină îndreptată în sus în timp ce eu m-am urcat pe scară cu întinzătorul și cele două scânduri din lemn de esență tare și m-am apucat să desfac trapa. Am pus o scândură pe ultima treaptă, am fixat un capăt al întinzătorului pe lemn direct deasupra treptei și am desfăcut șurubul cu ochi până când s-a proptit ferm de cealaltă scândură, pe care o plasasem sub trapă, ca să dispersez sarcina. Auzeam răpăitul furios al

ploii pe trapă și perspectiva iminentă a udării până la piele m-a făcut să mă înfior fără voia mea. Chestia mi s-a părut tare caraghioasă când am ajuns să mă gândesc că, peste câteva secunde, aveam să fiu mult mai ud.

Forțarea trapei a fost simplă. Ori lemnul capacului era vechi și uscat, ori șuruburile care fixau zăvorul ruginiseră, pentru că n-a trebuit să rotesc decât de vreo cinci-șase ori tija centrală a întinzătorului, timp în care șuruburile cu ochi, având filete orientate invers, se depărtau tot mai mult, când am auzit primul pârâit al lemnului care ceda și crăpa în așchii. După încă cinci-șase rotații, brusc n-am mai simțit nici o rezistență. Zăvorul s-a desprins cu totul și drumul spre libertate era liber... mai exact, cu condiția ca Fleck și amicii lui să nu aștepte răbdători la ieșire, gata să-mi zboare creierii imediat ce capul meu ar fi depășit nivelul tambuchiului. Nu era decât o singură cale pentru a vedea cum stau lucrurile. Nu mă atrăgea prea mult, dar cel puțin era logică. Trebuia să-mi scot afară capul și să văd ce se-ntâmplă cu el.

Am lăsat jos scândurile și întinzătorul, m-am asigurat că cele două canistre se aflau la îndemână, i-am șoptit lui Marie să stingă lanterna, am întredeschis capacul câțiva centimetri și am pipăit cu prudență locul în căutarea zăvorului. Era chiar acolo unde trebuia să fie: pe capac. L-am lăsat ușurel pe punte, mi-am îndoit spatele în timp ce urcam încă două trepte, am apucat cu degetele marginea capacului și mi-am îndreptat într-o singură mișcare spatele și brațul, astfel încât capacul prins în balamale s-a ridicat brusc la verticală și am înălțat brusc capul la o jumătate de metru peste nivelul punții. Nici o jucărie cu resort n-ar fi acționat mai rapid. Nimeni nu m-a împușcat.

Nu m-a împușcat nimeni pentru că nu era nimeni prin preajmă care să tragă în mine, și asta pentru că nimeni, în afară de un imbecil de un soi aparte, nu s-ar fi aventurat pe puntea aia fără un motiv absolut stringent. Chiar și într-o atare situație, ar fi avut nevoie de o ținută blindată. Dac-ați fi fost dispuși să stați la baza cascadei Niagara și să vă spuneți că nu era decât o ploaie nevinovată, atunci în noaptea aia ploua. Dacă cineva o să reușească vreodată să inventeze o mitralieră care, în loc de gloanțe, să folosească apă, am să știu exact cum e să se tragă în tine cu așa ceva. Picături enorme de apă rece, atât de apropiate încât ai fi zis că alcătuiesc un zid solid, se abăteau asupra schoonerului cu o ferocitate și o

intensitate pe care nu le-aș fi crezut posibile. Picăturile acelea uriașe, căzând cu viteza unor ghiulele, se dezintegrau în clipa impactului, transformând punțile într-un haos de spumă albă bolborosindă, în vreme ce greutatea fizică, sălbăticia nemiloasă cu care ploaia aceea torențială răpăia pe spinarea ta încovoiată era de-a dreptul înfricoșătoare. Într-un interval de cinci secunde eram literalmente ud până la piele. A trebuit să lupt cu imboldul aproape copleșitor de a închide la loc trapa și de a mă retrage în cala devenită dintr-o dată un liman uscat, cald și infinit preferabil. Dar pe urmă m-am gândit la Fleck și picăturile lui de adormit, precum și la două schelele frumoase și strălucitoare pe fundul mării, așa că am deschis complet trapa și m-am urcat pe punte, cerând încetișor să mi se dea canistrele de apă, înainte să-mi dau seama cum se cuvine ce făceam.

Cincisprezece secunde mai târziu Marie și canistrele se aflau pe punte, iar eu închideam capacul tambuchiului, așezând zăvorul aproximativ în poziția inițială, pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi aventurat totuși mai târziu într-un tur de inspecție.

Din pricina întunericului și a ploii orbitoare, vizibilitatea nu depășea câteva zeci de centimetri și se poate spune că ne-am croit drumul spre pupa vasului mai mult pe pipăite. M-am aplecat mult peste balustrada dinspre babord, încercând să determin poziția elicei, fiindcă deși vasul nu se deplasa cu mai mult de trei noduri – am presupus că lipsa vizibilității trebuie să-l fi forțat pe Fleck să reducă viteza – elicea aceea putea să ne ciopârțească destul de rău. Fie și numai ea.

La început n-am văzut nimic, doar o suprafață de mare care nu mai era deloc o suprafață, ci o întindere învolburată și șuierătoare de spumă albă lăptoasă, dar ochii mi s-au acomodat treptat cu întunericul și, după circa un minut, am putut să disting limpede apa neagră și netedă de sub prelungirea pupei. Nu era întru totul neagră, era un negru pătat cu iridescența scânteietoare a fosforului și n-a durat mult până când am dat de zona de turbulență maximă care dădea naștere acelei fosforescențe. Acolo se afla elicea – și poziția ei înaintată ne permitea să sărim peste etambou fără teama de a fi absorbiți în vârtejul creat de elice.

Marie s-a aruncat prima. Ținea o canistră într-o mână în vreme ce eu o țineam de cealaltă, lăsând-o în jos până când a intrat pe jumătate în

apă. Pe urmă i-am dat drumul. Cinci secunde mai târziu mă aflam și eu în apă.

Nimeni nu ne-a auzit, nimeni nu ne-a văzut când am plecat. Iar noi n-am văzut cum se îndepărta schoonerul. În noaptea aceea, căpitanul Fleck nu folosea luminile de navigație. Ținând cont de afacerile în care era amestecat, probabil că uitase unde era întrerupătorul.

CAPITOLUL 3

Marți 7 p.m. – miercuri 9 a.m.

După amorțeala dureroasă provocată de ploaia torențială și rece, apa mării a părut de o căldură binecuvântată. Nu era nici un val, căci cele care îndrăzneau să se înalțe erau netezite de asaltul potopului, iar hula neînsemnată abia reușea să provoace o unduire blândă pe suprafața mării. Vântul părea să bată tot dinspre est. Asta cu condiția ca presupunerea mea privind deplasarea spre sud a schoonerului să-și fi păstrat valabilitatea.

La început, preț de vreo treizeci de secunde, n-am văzut-o pe Marie. Știam că putea să fie la doar câțiva pași de mine, dar ploaia respinsă de suprafața apei înălța o perdea atât de densă și impenetrabilă încât, la nivelul mării, nu se vedea nimic prin opacitatea ei lăptoasă. Am strigat de două ori, dar n-am primit nici un răspuns. Am înotat câțiva metri, trăgând canistra după mine, și m-am lovit literalmente de tânăra femeie. Tușea și scuipa, semn că înghițise ceva apă, dar continua să se țină de canistră și. altfel, părea nevătămată. Era ridicată binișor peste nivelul apei, de unde am dedus că nu uitase să acționeze butonul de eliberare a CO_2, la centura ei de salvare.

Mi-am apropiat capul de al ei și am spus:

— Totul în regulă?

— Da. După ce-a mai tușit puțin, a adăugat: Pe față și pe gât...ploaia aia...parcă m-a tăiat.

Întunericul m-a împiedicat să văd dacă, într-adevăr, era tăiată. Dar am crezut-o pe cuvânt, fiindcă și eu îmi simțeam fața de parcă abia scăpase dintr-un viespar. O bilă neagră pentru Bentall. Primul și cel mai evident lucru pe care-ar fi trebuit să-l fac după ce-am deschis trapa și am simțit canonada biciuitoare a ploii era să iau niște haine rămase de prin valize și să le înfășor că pe niște basmale în jurul capetelor. Dar acum lacrimile erau tardive. Am apucat punga de plastic prinsă de canistra mea, am sfâșiat-o și am întins deasupra noastră pătura. Simțeam în

continuare impactul ploii ca pe o grindină cu pietre cât oul de porumbel, dar cel puțin nu mai aveam pielea expusă. Era mai bine decât nimic.

Când am terminat cu aranjatul păturii, Marie a spus:

— Ce facem acum? Stăm aici în cortul nostru sau începem să înotăm?

Am renunțat să-i servesc remarcile evidente privind întrebarea dacă ar trebui să înotăm spre Australia sau America de Sud, fiindcă în circumstanțele date nu păreau nici măcar vag amuzante, și i-am răspuns:

— Cred c-ar fi bine să-ncercăm să ne mișcăm de-aici. Dacă ploaia asta o ține tot așa, Fleck n-are cum să ne găsească. Dar nimic nu ne garantează că n-o să înceteze. Am putea foarte bine să înotăm spre vest. Într-acolo se îndreaptă vântul și hula, așa că o să ne fie mai ușor.

— Păi nu crezi că tot așa o să gândească și Fleck și-o să pornească spre vest în căutarea noastră?

— Dacă-și închipuie că suntem săriți de pe fix măcar pe jumătate cât el, o să creadă că am pornit în direcție opusă. Cap sau pajură, ai pierdut. Haide!

Am înaintat cu o viteză jalnică. Așa cum spusese, Marie nu făcea prea multe parale ca înotător. În plus, canistrele și pătura îmbibată cu apă nu ne-au fost de prea mult folos, dar în prima oră am reușit să acoperim o distanță bunicică, înotând zece minute și odihnindu-ne cinci. De n-ar fi fost gândul că era posibil să facem același lucru vreme de o lună, fără să ajungem undeva, ar fi fost chiar plăcut. Marea era tot caldă, ploaia începuse să se domolească iar rechinii rămăseseră acasă.

După o oră și jumătate, sau ceea ce am bănuit a fi aproximativ atât, timp în care Marie a devenit foarte tăcută, vorbind arareori, nerăspunzând nici măcar atunci când îi vorbeam, am spus:

— Destul. Deocamdată, ne-ajunge. Bruma de energie care ne-a mai rămas o vom folosi pentru supraviețuire. Dacă Fleck se abate atât de mult de la cursul lui, înseamnă că avem ghinion și n-avem ce-i face.

Mi-am lăsat picioarele să se scufunde adânc în mare și deodată am scos o exclamație involuntară, de parcă aș fi fost mușcat sau înțepat. Ceva mare sau solid se frecase de piciorul meu și, cu toate că marea-i plină de obiecte mari și solide, nu m-am putut gândi decât la ceva lung de vreo patru metri și jumătate, cu o aripă dorsală triunghiulară și o gură ca o

capcană de urși nearmată. Pe urmă mi-am dat seama că nu simțisem nici un vârtej sau o perturbare a apei, așa că mi-am lăsat iar, cu prudență, picioarele în jos, tocmai când Marie mă întreba:

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

— Tare mi-ar plăcea să-l văd pe bătrânul Fleck aducându-și schoonerul aici, am replicat eu cu alean în glas. Asta ar însemna sfârșitul și pentru el și pentru vas.

Nu ceva mare și solid se frecase de piciorul meu, ci piciorul meu se frecase de ceva mare și solid, ceea ce era cu totul altceva.

— Stau într-o apă adâncă de vreun metru și douăzeci.

A urmat o pauză scurtă, apoi Marie a spus:

— Și eu.

Era răspunsul încet și buimac al cuiva căruia nu-i vine să creadă ceva. Mai precis, al cuiva care nu înțelege ceva, și asta m-a nedumerit într-un mod vag.

— Ce părere ai?...

— E uscatul, draga mea, am spus eu expansiv. Mă simțeam amețit de ușurare, căci nu dădusem doi bani pe șansele noastre de supraviețuire. După cum urcă platforma marină, nu poate fi vorba de altceva. Acum avem și noi șansa să vedem cu ochii noștri nisipurile alea splendide, palmierii unduitori și frumusețile cu pielea ciocolatie de care am auzit atâta vorbindu-se. Dă-mi mâna.

N-a reacționat nici frivol, nici măcar bucuros, m-a prins doar de mână în tăcere, în vreme ce eu am transferat pătura celeilalte mâini și am început prudent să-mi croiesc drum pe platforma puternic înclinată a fundului de mare. în mai puțin de un minut, am ajuns pe o stâncă. în orice altă noapte, ne-am fi aflat pe uscat și uscați. în ploaia ara, stăteam pe uscat și uzi. Dar eram pe uscat și nimic altceva nu mai conta.

Am săltat cele două canistre pe țărm și am aranjat pătura pe capul Mariei. Ploaia se domolise, dar în noaptea aceea „se domolise" nu însemna decât un termen relativ, fiindcă înverșunarea cu care cădeau picăturile de ploaie continua să aibă consecințe dureroase. Am spus:

— Mă duc s-arunc o privire prin împrejurimi. Mă-ntorc în cinci minute.

— Bine, a răspuns ea fără entuziasm. Nu dădea semne că s-ar fi sinchisit dacă veneam sau plecam.

M-am întors nu în cinci, ci în două minute. Opt pași am făcut și am căzut în marea din cealaltă parte și nu mi-a trebuit mult să descopăr că insula noastră minusculă avea lungimea de patru ori mai mare decât lățimea, nefiind alcătuită decât din piatră. Mi-ar fi plăcut să văd cum s-ar fi descurcat aici Robinson Crusoe. Marie nu se mișcase din locul unde o lăsasem.

— Nu-i decât o mică stâncă în mijlocul mării, am informat-o eu. Dar cel puțin suntem în siguranță. Măcar deocamdată.

— Da. (A frecat stânca cu călcâiul sandalei.) E de coral, nu-i așa?

— Așa mi se pare.

La fel ca multe alte subiecte, insulele de coral saturate de soare ale Pacificului constituiseră un element de bază al lecturilor mele din perioada de formare, dar când, fără prea multă precauție, m-am așezat ca să-mi ușurez picioarele de povară și să evaluez situația, entuziasmul meu tineresc s-a evaporat rapid. Dacă ăsta era coral, atunci senzația creată era asemănătoare cu cea dată de genul de lucruri pe care un fachir indian le-ar fi încercat după ce ar fi asimilat chestiile mai ușoare, cum ar fi dormitul pe un pat cu cuie înroșite. Stânca era dură, denivelată și cu numeroase muchii ascuțite ca lama. M-am ridicat din nou în picioare, atent să nu-mi tai mâinile în coral, am luat cele două canistre și le-am așezat pe porțiunea cea mai înaltă a recifului. M-am întors la Marie, am luat-o de braț și ne-am așezat umăr lângă umăr pe canistre, cu spatele către vânt și către ploaie. Mi-a oferit drept protecție o porțiune din pătură pe care mândria nu m-a împiedicat s-o accept. Cel puțin îmi oferea iluzia unui adăpost.

Am vorbit cu ea un timp. dar n-a putut să-mi replice decât monosilabic. Pe urmă am scos două țigări din pachetul pe care-l vârâsem în canistra mea și i-am oferit una, pe care a acceptat-o. Chestia nu a prea avut succes, fiindcă apa picura din pătură ca dintr-un ciur și n-a trecut un minut până când țigările s-au udat complet. După vreo zece minute, i-am spus:

— Ce-ai pățit, Marie? Sunt de-acord că nu suntem la Grand Pacific Hotel, dar cel puțin suntem vii.

— Da. O pauză, pe urmă, foarte serios: Am crezut c-am să mor înecată în noaptea asta. M-am așteptat să mor. Am fost atât de sigură că așa o să se-ntâmple încât treaba asta... ei bine, parc-aș trăi un anticlimax. Nu mi se pare real. Nu încă. Mă-nțelegi?

— Nu. Ce te-a făcut să fii sigură că... M-am întrerupt pentru o clipă. Să nu-mi spui că te macină și acum aceleași gânduri nebunești de astă-noapte!

În întuneric, a încuviințat din cap. Nu i-am văzut capul, dar am simțit mișcarea păturii.

— Zău că-mi pare rău. Nu mă pot abține. Poate că nu-s în apele mele, niciodată n-am fost așa, a spus ea neajutorată. Privești în viitor, dar aproape tot timpul nu e nimic acolo, și când mai prinzi câte-o imagine fugară, nu te vezi și pe tine însuți. E ca o cortină trasă între tine și ziua de mâine, și fiindcă nu vezi prin ea, îți închipui că nu există o zi de mâine.

— Superstiții copilărești, i-am tăiat-o eu scurt. Numai pentru că ești obosită, indispusă, udă până la piele și tremuri de frig, ai început să faci iarăși apel la fanteziile alea morbide. Nu mă ajuți, nu-mi ești de nici un ajutor. Jumătate din timp mă gândesc că colonelul Raine a avut dreptate și că o să-mi fii un partener de nădejde în această aventură uitată de Dumnezeu. Cealaltă jumătate a timpului sunt convins că o să-mi atârni de gât ca o piatră de moară și c-o să mă tragi la fund. (Vorbele mele erau crude, deși intenționasem să pară blânde.) Dumnezeu știe cum ai reușit să supraviețuiești până acum în meseria asta.

— Ți-am spus că e ceva nou, ceva complet nou pentru mine. Într-adevăr, sunt niște superstiții copilărești și n-am să mai pomenesc de ele. (S-a întins și mi-a atins mâna.) E teribil de nedrept pentru tine. Îmi pare rău.

Nu m-am simțit deloc mândru de mine. Am abandonat subiectul și am revenit la analiza Pacificului de Sud. Am ajuns la concluzia că nu-mi era cine știe ce de drag. Ploaia era mai nemiloasă decât tot ce cunoscusem până atunci; coralul era o chestie urâtă, ascuțită și periculoasă; era locuit de o adunătură de indivizi cu porniri ucigașe; și, încă o iluzie sfărâmată, nopțile puteau fi într-adevăr foarte reci. Mă simțeam ud și înfrigurat sub umezeala lipicioasă a păturii și amândoi eram zguduiți de accese incontrolabile de tremurat, a căror frecvență

creștea o dată cu trecerea nopții. La un moment dat mi s-a părut că ar fi o chestie deșteaptă și logică să ne petrecem noaptea în apa mult mai caldă a mării, dar când am trecut, pentru scurtă vreme, la testarea acestei teorii, mi-am schimbat opinia. Apa era îndeajuns de caldă, dar ceea ce m-a făcut să mă răzgândesc a fost un tentacul care a apărut dintr-o crăpătură a stâncii și s-a înfășurat pe glezna mea. Caracatița căreia îi aparținea nu putea să aibă mai mult de câteva kilograme, dar efortul de a-mi desclești piciorul din strânsoare m-a lăsat fără cea mai mare parte a șosetei. În felul ăsta mi-am făcut o idee despre ce s-ar întâmpla dacă sora ei mai mare ar trece prin preajmă.

Pentru mine, a fost cea mai lungă și cea mai mizerabilă noapte trăită vreodată. Trebuie să fi fost cam miezul nopții când ploaia s-a domolit, ca să continue sub forma unei burnițe constante până aproape de ivirea zorilor. Am ațipit pe rând, dar când asta i se întâmpla lui Marie, avea un somn agitat, lipsit de tihnă, cu respirația întretăiată și rapidă. Avea mâinile prea reci, iar fruntea prea caldă. Uneori ne ridicam amândoi și ne plimbam păstrându-ne cu greu echilibrul pe stânca aspră și alunecoasă, ca să ne punem sângele în mișcare, dar cea mai mare parte a timpului am stat jos, în tăcere.

În orele interminabile ale acelei nopți, am privit în ploaie și în întuneric și nu m-am gândit decât la trei lucruri: insula pe care ne aflam, căpitanul Fleck și Marie Hopeman.

Știam destul de puține despre insulele polineziene, dar mi-am amintit că acele insulițe de coral erau de două tipuri: atoli și, pentru cele mai mari, bariere de recif. Dacă ne aflam pe cele dintâi, un inel întrerupt și probabil nelocuit de insulițe de coral, viitorul arăta într-adevăr sumbru. Dar dacă eram pe o parte a unui recif ce mărginea laguna din jurul unei insule mari și posibil locuite, atunci se putea să avem noroc.

M-am gândit la căpitanul Fleck. M-am gândit la cât de mult aș da pentru șansa de a-l mai întâlni o dată și la ce s-ar întâmpla atunci, și m-am întrebat de ce făcuse ceea ce făcuse și cine se afla de fapt în spatele răpirii și a tentativei de crimă. Un lucru părea sigur și anume că savanții dispăruți vor rămâne dispăruți, împreună cu soțiile lor. Eu fusesem clasificat ca element redundant și n-aveam să mai aflu vreodată unde se aflau și ce se întâmplase cu ei. În acele momente nu-mi prea făceam griji

în privința lor, emoția predominantă din mintea mea fiind dorința fierbinte de a-l reîntâlni pe căpitanul Fleck. Un individ ciudat. Aspru și lipsit de scrupule, dar aș fi putut jura că nu era întru totul rău. Dar nu știam nimic despre el. Tot ce știam atunci cu siguranță era motivul deciziei sale de a aștepta până la nouă pentru a se descotorosi de noi. De bună seamă că știuse că schoonerul lui trecea pe lângă un recif și dacă ne-ar fi aruncat peste bord la ora șapte, până dimineață era posibil să fim aruncați pe țărm. Dac-am fi fost găsiți, identificați și s-ar fi făcut legătura cu Grand Pacific Hotel, Fleck ar fi avut de dat o mulțime de explicații.

În fine, m-am gândit la Marie Hopeman, nu ca la o persoană, ci ca la o problemă. Previziunile negre care puseseră stăpânire pe ea nu erau valabile prin ele însele, ci erau simptomatice pentru altceva, și nu mai aveam nici o îndoială privind ce anume era acel altceva. Era bolnavă, nu mental, ci fizic: succesiunea de zboruri în condiții vitrege din Anglia până în Suva, noaptea petrecută pe schooner și toate cele de acum dădeau una peste alta prea puțin somn și prea puțină hrană, iar deficitul celor două cuplat cu epuizarea fizică îi slăbiseră într-atât rezistența, încât devenise expusă la orice boală ar fi atacat-o. Iar ceea ce o atacase era o febră, o răceală sau desueta gripă. La plecarea din Londra, gripa bântuia nestingherită prin oraj. Îmi displăcea să mă gândesc care va fi rezultatul dacă urma să petreacă încă douăzeci și patru de ore în haine ude și pe insula aceea pustie și expusă intemperiilor. Fie și numai douăsprezece ore.

Uneori în timpul nopții, ochii mei oboseau atât de mult din pricina privitului în ploaie și în întuneric încât am început să am niște forme blânde de halucinații. Mi s-a părut că văd niște lumini mișcându-se în depărtarea încețoșată din pricina ploii și numai atât ar fi fost de ajuns. Dar când am început să-mi închipui că aud voci, n-am mai stat pe gânduri și am închis ochii, încercând să mă forțez să adorm. Să stai aplecat înainte pe o canistră de apă, având numai o pătură udă drept acoperământ, și să mai și adormi e o adevărată performanță. Dar în cele din urmă am reușit, cam cu o oră înainte de venirea zorilor.

Când m-am trezit, soarele îmi ardea spatele. M-am trezit la auzul unor voci, niște voci adevărate de data asta. Am deschis ochii către cea mai frumoasă priveliște pe care-am văzut-o vreodată.

Am aruncat în spate pătura de deasupra noastră, în vreme ce Marie se foia și se freca la ochi ca să-și alunge somnul. Era o lume strălucitoare, magnifică în splendoarea ei, o panoramă de frumusețe pașnică, încălzită de soare, ce făcea din lunga noapte abia trecută un coșmar sumbru, de a cărui existentă aveai toate motivele să le îndoiești.

Un lanț de insulițe și recifuri de coral, recifuri pictate în nuanțe imposibile de verde, galben, violet, cafeniu și alb se întindeau în depărtare pornind de la noi în două coarne încovoiate, care aproape încercuiau și delimitau o lagună uriașă de un acvamarin strălucitor și, dincolo de lagună, insula cu forma cea mai remarcabilă din toate câte le-am văzut. Era ca și cum o mână gigantică tăiase pe la mijloc o pălărie Stetson imensă și aruncase cât colo una dintre jumătăți. Insula atingea punctul de maximă înălțime în extremitatea sa nordică, unde plonja vertical în mare. De la acest pisc, cobora abrupt spre est și sud – puteam doar să bănuiesc că la fel se întâmpla către vest – și acolo unde s-ar fi aflat borul larg al pălăriei se întindea o câmpie netedă, care ajungea până la plajele cu nisip de un alb orbitor, care, chiar și la acea oră matinală și la o distanță de cinci kilometri, era fără doar și poate vătămător pentru ochi. Muntele în sine, purpuriu-albăstriu în lumina soarelui de dimineață, era pleșuv și lipsii de orice formă de vegetație. Câmpia de mai jos nu avea nici ea decât tufișuri pitice și iarbă, cu palmieri răzleți aproape de țărm.

N-am pierdut mult timp cu peisajul, deși îmi place să cred că sunt mai insensibil decât oricare altul la frumusețile naturii, dar nu după o noapte friguroasă și ploioasă, petrecută pe o insuliță lipsită de adăpost. Eram mult mai interesat de canoea cu vâsle care se apropia în linie dreaptă de noi, străbătând apa netedă ca oglinda a lagunei verzi.

În canoe se aflau doi bărbați solizi, cu pielea ciocolatie, cu câte-o claie de păr negru și cârlionțat, iar vâslele lor se mișcau într-o sincronizare perfectă și atât de repede încât stropii de apă formau un curcubeu permanent în lumina răsăritului de soare. La mai puțin de douăzeci de pași de recif, ei au cufundat vâslele adânc în apa verde și scânteietoare, au încetinit canoea și, descriind o curbă lină, au adus-o într-o poziție staționară la mai puțin de trei metri depărtare. Unul dintre ei a sărit în apa adâncă până la coapse, a mers prin apă în direcția noastră, după care s-a urcat cu vioiciune pe coral. Era desculț, dar nu dădea semne că l-ar

deranja suprafața tăioasă a stâncii. Pe fața lui era întipărit un amestec comic de uimire și bună dispoziție: uimire pentru că găsise doi oameni albi pe un recif la ora aceea matinală și bună dispoziție pentru că lumea era minunată și așa avea să fie mereu. Nu vezi prea des o față ca asta, dar când îți iese în cale n-ai cum să te înșeli. Buna dispoziție a învins. Ne-a oferit un zâmbet sănătos, apoi ne-a spus ceva care pentru mine n-a însemnat absolut nimic.

Și-a dat seama că n-a însemnat absolut nimic și nu era genul de om care să-și irosească timpul. S-a uitat la Marie, a clătinat din cap și a plescăit din limbă în vreme ce ochii săi luau cunoștință de fața ei palidă, de cele două pete nefiresc de roșii de pe obraji și de umbrele violacee de sub ochi. Apoi a rânjit din nou, a înclinat din cap în semn de bun venit, a luat-o în brațe și a dus-o către canoe. Eu m-am descurcat singur, cărând după mine cele două canistre.

Canoea era dotată cu un catarg, dar încă nu începuse să bată vântul, așa că a trebuit să vâslim ca să traversăm laguna până la insulă. Mai exact, cei doi bărbați au vâslit, iar eu i-am lăsat bucuros s-o facă. Ceea ce au făcut ei cu canoea aia mi-ar fi provocat o respirație gâfâită și șuierătoare în cinci minute și m-ar fi dus pe un pat de spital în zece. La concursurile nautice de la Henley flăcăii ăia ar fi stârnit senzație. Au vâslit neîntrerupt preț de douăzeci de minute cât a durat traversarea lagunei, tulburând apa de parcă însuși monstrul din Loch Ness se afla pe urmele lor, dar tot au mai găsit timpul și energia să flecărească și să râdă tot drumul. Dacă erau reprezentativi pentru restul populației de pe insulă, atunci căzusem pe niște mâini bune.

Iar faptul că pe insulă se mai aflau și alții era evident. În timp ce ne apropiam de țărm, am putut număra cel puțin șase case, niște construcții înălțate pe piloni, cu podeaua la aproape un metru deasupra solului, și acoperișuri de frunze puternic înclinate, care coborau abrupt de la grinzile de pe creastă până la un metru, un metru și jumătate deasupra pământului. Casele nu aveau nici uși, nici ferestre, lucru explicabil, pentru că nu aveau nici pereți laterali, în afară de una, cea mai mare, amplasată într-un luminiș de lângă țărm, aproape de un pâlc de cocotieri. Celelalte locuințe se aflau mai în spate și către sud. Și mai la sud se înălța o arătare hidoasă, din tablă ondulată cenușie la culoare, ceva între o instalație

învechită de sfărâmat și o magazie dintr-o carieră de piatră. În fine, mai încolo se afla un șopron lung și jos, cu un acoperiș din tablă ondulată, cu pantă lină. Trebuie să fi fost o adevărată plăcere să lucrezi acolo când soarele se înălța pe cer.

Tocmai ne apropiam de partea dreaptă a unui debarcader – nu un ponton de acostare propriu-zis, cu piloni de ancorare, ci o platformă plutitoare din bușteni, având capătul dinspre țărm ancorat cu niște frânghii înfășurate pe după niște cioturi de copac – când am văzut un bărbat întins pe țărm: un alb, care făcea plajă. Era un moșulică slăbănog, cu fața acoperită de o încâlceală de păr alb, ochelari negri la ochi și un prosop soios întins strategic peste mijloc. Părea adormit, dar nu era, căci atunci când prova bărcii a hârjâit pe nisip s-a ridicat cu o tresărire, și-a luat ochelarii de la ochi, s-a zgâit cu o uitătură mioapă în direcția noastră, a bâjbâit nisipul din jurul lui până a găsit niște ochelari ușor fumurii și i-a fixat la rădăcina nasului. După ce a rostit cu glas agitat „Doamne Sfinte!”, a sărit în picioare cu o viteză remarcabilă pentru un pungaș atât de bătrân și a fugit grăbit în cea mai apropiată dintre colibele acoperite cu frunze, strângându-și prosopul în jurul șalelor.

— Ăsta a fost un adevărat omagiu adresat ție, draga mea, am murmurat eu. Deși arăți de parcă tocmai te-ar fi aruncat mareea pe țărm iar moșul bate suta de ani, tot ai fost în stare să-l faci paf.

— Mie mi s-a părut că nu-i prea încântat să ne vadă, a replicat ea cu îndoială. A răsplătit-o cu un zâmbet pe matahala care tocmai o ridicase din canoe și o lăsase în picioare pe nisip și a continuat: Poate că-i un sihastru. Poate că s-a refugiat aici din motive numai de el știute și nu-i pică bine deloc să vadă la față niște oameni albi.

— Eu zic că s-a dus doar să-și ia țolul festiv, am spus eu încrezător. Ai să vezi c-o să se-ntoarcă într-un minut ca să ne facă o primire pe cinste.

Și așa a fost. Abia dac-am ajuns la capătul de sus al plajei că a și reapărut din colibă, îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni albi, purtând pe cap o panama. Avea o barbă albă, o mustață albă și stufoasă și o hălăciugă de păr alb și des. Dacă Buffalo Bill ar fi purtat vreodată veșminte albe tropicale și pălărie de paie, atunci cel din fața noastră ar fi fost o copie fidelă a acestuia. A ieșit într-un suflet înaintea noastră, cu brațele depărtate în semn de bun-venit. Nu greșisem în privința căldurii cu care

vom fi întâmpinați, dar cu vârsta dădusem greș: n-avea nici o zi peste șaizeci, poate doar cincizeci și cinci, și se ținea foarte bine chiar și pentru etatea asta.

— Doamne Sfinte, ce binecuvântare pe capul meu! (Ne-a strâns mâinile de parcă tocmai îi adusesem marele premiu de la loteria națională.) Ce surpriză! Făcusem băița de dimineață, știți... tocmai mă uscam... nu mi-am crezut ochilor...pentru numele lui Dumnezeu, de unde-ați apărut? Nu, nu, să nu-mi răspundeți acum! Mergem direct la mine acasă. Încântătoare surpriză, încântătoare!

A pornit grăbit în fața noastră, minunându-se la fiecare pas de această întâmplărică. Marie mi-a zâmbit și am pornit împreună pe urmele lui.

Ne-a condus pe o cărare scurtă, peste o platformă din șindrilă albă, și am urcat șase trepte late din lemn ca să ajungem în casa lui. Ca și la celelalte, podeaua era la o înălțime considerabilă față de sol. Dar, odată ajunși înăuntru, mi-am dat seama de ce, spre deosebire de celelalte, casa asta avea pereți. Trebuia să aibă, ca să sprijine dulapurile mari cu cărți și vitrinele de sticlă care ocupau trei sferturi din spațiul pereților. Celălalt sfert era destinat ușilor și spațiilor pentru ferestre.

Ferestrele nu aveau geamuri, doar niște jaluzele din frunze împletite, care se puteau ridica și coborî după dorință. În aer plutea un miros neobișnuit, pe care la început nu l-am putut identifica. Podeaua părea făcută din nervurile mediane ale unui soi de frunză, probabil de cocotier, întinse peste niște grinzi apropiate, iar tavanul propriu-zis lipsea, deasupra nefiind decât căpriorii înclinați și acoperișul de frunze. Un lung moment, am studiat plin de interes acest acoperiș. Într-un colț se afla un birou imens de modă veche, model american, iar lipit de un perete interior era un seif masiv. Pe podea fuseseră întinse câteva rogojini viu colorate, acoperite în mare parte de niște fotolii și băncuțe joase din trestie împletită, cu aspect confortabil, fiecare având alături câte o măsuță joasă. În camera asta, un bărbat se putea simți confortabil... mai ales cu un pahar plin în mână.

Flăcăul bătrân – cu barba și mustața lui nu mă puteam gândi la el altfel – se pricepea să citească gândurile.

— Luați loc, luați loc. Faceţi-vă comozi. Ceva de băut? Da, da, firește, mai întâi de toate, o băutură. Aveți nevoie, aveți nevoie desigur.

A luat un clopoțel pe care l-a scuturat cu furie, de parc-ar fi vrut să vadă câtă violență putea să suporte înainte de a i se sfărâma în mână, l-a pus la loc și s-a uitat la mine.

— E prea devreme pentru un whisky, nu?

— Nu în dimineața asta.

— Și dumneata, tânără domniță? Un brandy, poate? Ei? Un brandy?

— Mulțumesc. (L-a fericit cu un zâmbet cu care pe mine nu m-a învrednicit niciodată și parcă-l vedeam pe flăcăul tomnatic cum își îndoaie degetele de la picioare.) Sunteți foarte amabil.

Tocmai ajungeam la concluzia resemnată că vorbirea lui sacadată și repetitivă era un obicei și avea să fie tare obositoare, dacă urma să petrecem cu el o perioadă oarecare de timp – și încă de atunci mi-a trecut prin minte că vocea lui îmi era vag familiară – când o ușă din spate s-a deschis și un tânăr chinez a intrat. Era foarte scund, foarte slab, purta o uniformă kaki, și singura utilizare pe care o dădea mușchilor săi faciali era să-și mențină expresia nemișcată, fiindcă nici măcar n-a clipit din ochi când ne-a văzut.

— A, Tommy, iată-te! Avem musafiri, Tommy. Adu ceva de băut. Brandy pentru doamna, un whisky mare pentru domnul și... ia să vedem, da, da, cred c-am să servesc și eu... un whisky mic. Pe urmă să pregătești baia. Pentru doamna. (Mie mi-ar fi fost de ajuns și un bărbierit.) După aia, micul dejun. Cred că n-ați apucat să luați micul dejun?

L-am asigurat că nu.

— Excelent! Excelent!

Zărindu-i pe salvatorii noștri, care stăteau pe șindrila albă cu canistrele de apă lângă ei, a ridicat o sprânceană stufoasă în direcția mea și m-a întrebat:

— Ce-aveți acolo?

— Hainele noastre.

— Zău ? Da, da, înțeleg. Hainele. A păstrat pentru sine orice părere și-o fi făcut despre maniera noastră excentrică de a ne alege valizele. (S-a dus până la ușă.) Lăsați-le acolo, James. Ați făcut o treabă minunată, amândoi. Splendid. Vorbim mai târziu.

I-am zărit pe cei doi bărbați zâmbind larg, întorcându-se și plecând. Am spus:

— Știu engleza?

— Sigur, sigur că da.

— Păi cu noi n-au vorbit o iotă.

— Hm. N-au vorbit, ai? (Și-a mângâiat barba, Buffalo Bill întreg.) Dar voi le-ați spus vreo vorbă?

Am reflectat o clipă, pe urmă i-am răspuns rânjind:

— Nu.

— Ei, vedeți? Puteați să fiți de orice altă naționalitate. (S-a întors în clipa în care băiatul chinez a intrat, a luat paharele de pe tavă și ni le-a înmânat.) În sănătatea voastră deplină.

Am mormăit ceva corespunzător și atât de scurt cât îmi permitea decența și m-am repezit la băutura aceea ca o cămilă lovită de sete spre cea mai apropiată oază. Am insultat un scotch cât se poate de bun înghițind jumătate din el dintr-o sorbitură, dar chiar și așa avea un gust minunat și tocmai mă pregăteam să mă ocup și de restul când moșulică a spus:

— Ei, preliminariile s-au încheiat, regulile politeții au fost respectate. Povestea dumitale, sir. S-auzim.

Replica m-a făcut să mă opresc brusc și m-am uitat la el cu băgare de seamă. Nu era exclus ca impresia mea că individul ar fi un moșneguț aferat și fericit să fi fost greșită. Și, într-adevăr, mă înșelasem. Ochii de un albastru intens erau șireți, și puținul ce-i mai rămăsese din față disponibil pentru o expresie oarecare părea să indice o anumită reținere, dacă nu chiar prudență. Un comportament puțin mai ciudat nu presupune în mod necesar și o minte ușor sărită de pe fix.

I-am servit-o, scurt și fără ocolișuri.

— Eu și soția mea ne aflam în drum spre Australia, cu avionul. În timpul unui popas de noapte pe insula Suva, am fost luați din camera noastră de hotel la ora trei dimineața de către un anume căpitan Fleck și doi indieni, obligați să urcăm pe schoonerul lui și închiși. Astă-noapte i-am auzit cum plănuiau să ne omoare, așa că am reușit să evadăm din cala unde ne țineau – a fost o noapte urâtă și nu ne-au văzut când am fugit –

am sărit peste bord și după un timp am eșuat pe un recif. Oamenii dumitale ne-au găsit acolo azi-dimineață.

— Bată-vă norocul să vă bată! Ce poveste extraordinară. Extraordinară! (A continuat să se minuneze și să clatine din cap un timp scurt, după care s-a uitat la mine pe sub sprâncenele albe și stufoase.) Poate c-ai putea să-mi oferi ceva mai multe detalii?

Așa că i-am povestit din nou, spunându-i tot ce se întâmplase de când sosisem pe Suva. Tot timpul cât am vorbit m-a privit scrutător prin ochelarii săi fumurii și, când am terminat, a mai clătinat din cap de câteva ori și a spus:

— Incredibil. Toată tărășenia asta e de-a dreptul incredibilă!

— Vă referiți la sensul propriu al termenului?

— Cum, cum? Adică să nu te cred? Dar te cred. tinere! Numai că totul e atât de bizar...de fantastic. Bine'nțeles că-i adevărat, altfel cum ați fi ajuns aici? Dar...dar ce l-a făcut pe individul ăsta hain, pe acest căpitan Fleck, să vă răpească și să plănuiască uciderea voastră? Pare o nebunie, ceva lipsit de noimă.

— Habar n-am, am spus eu. Singurul lucru la care mă pot gândi – și chiar și ăsta e ridicol – e că sunt om de știință, specialist în tehnologia combustibililor, și că poate cineva a vrut să extragă anumite informații de la mine. De ce ar fi vrut să facă una ca asta, pur și simplu nu pot să-mi închipui. Și cum de-a aflat un comandant obscur de schooner că noi urma să zburăm spre Australia, via Fiji – bine, nu are nici un fel de logică.

— Cum ai spus și dumneata, n-are nici un fel de logică. Domnule...ah...bată-mă să mă bată! Îmi cer iertare! Nici nu v-am întrebat încă cum vă cheamă!

— Bentall. John Bentall. Iar ea este soția mea, Marie. I-am zâmbit. Și nu trebuie să-mi spuneți cine sunteți. Tocmai mi-am adus aminte. Dr. Harold Whiterspoon...profesorul Whiterspoon, mai bine zis. Decanul arheologilor britanici.

— Să-nțeleg că mă cunoști? M-ai recunoscut?

Lui moșulică nu-i venea să creadă.

— La drept vorbind, presa se ocupă pe larg de dumneavoastră, am spus eu cu tact. Pasiunea profesorului Whiterspoon pentru publicitate

era binecunoscută. Și am văzut câteva din conferințele pe care le-ați susținut la televizor, în urmă cu un an.

Dintr-o dată, nu s-a mai arătat încântat. Pe fața lui s-a așternut o expresie de suspiciune și ochii i s-au îngustat în timp ce rostea:

— Vă interesează arheologia, domnule Bentall? Adică, aveți ceva cunoștințe în domeniu?

— Ca mine mai sunt câteva milioane, domnule profesor. Am auzit despre mormântul ăla egiptean și despre flăcăul ăla, Tutankamon. Dar să nu mă puneți să-i ortografiez numele! Nici nu știu dacă-l pronunț corect.

— Așa deci...Bun. Scuze pentru întrebare. Am să-ți explic mai târziu. Vai cât pot să fiu de neatent! Starea acestei tinere doamne e departe de-a fi bună. Din fericire, sunt și un pic doctor. Sunt nevoit, îți dai seama. Când îți duci traiul la capătul lumii...

A ieșit grăbit din încăpere și s-a întors cu o trusă medicală. A scos la iveală un termometru și a rugat-o pe Marie să-l țină în gură, în timp ce el îi controla pulsul.

Am spus:

— Nu vreau să vă par nerecunoscător sau că nu vă apreciez ospitalitatea, domnule profesor, dar sunt presat de urgența problemelor melc. Cât de curând credeți că vom putea pleca de aici ca s-ajungem în Suva?

— Nu prea mult, a replicat el, săltând din umeri. E un kelch de la Kandavu – asta-i cam la vreo sută șaizeci de kilometri la nord de-aici – care vine o dată la șase săptămâni. Ultima oară a fost aici, ia să vedem...da, acum vreo trei săptămâni. Deci, încă trei săptămâni.

Convenabil. Trei săptămâni. Nu mult, după spusele profesorului, dar pe insulele alea aveau probabil o altă scară de măsurare a timpului și privind către laguna scânteietoare și recifurile de coral de dincolo de ea nu mi-a fost greu să înțeleg de ce. Dar nu credeam că colonelul Raine ar fi fost prea încântat dac-aș fi stat bine mersi și-aș fi admirat laguna vreme de trei săptămâni, așa că am spus:

— Trec avioane pe-aici vreodată?

— Nici nave, nici avioane, nimic. A clătinat din cap și a continuat să-l clatine în timp ce examina termometrul. Bată-mă cerul să mă bată. Treizeci și opt temperatura și pulsul o sută douăzeci. Măi, măi, măi!

Dumneata ești bolnavă, doamnă Bentall, probabil că ai adus boala de la Londra. Baie, pat și micul dejun, în această ordine! A ridicat mâna în sus în timp ce Marie murmura un protest simbolic. Insist. Insist. Vei sta în camera lui Carstairs. Red Carstairs, asistentul meu, a explicat profesorul. Acum e în Suva, se reface după un acces de malarie. E foarte răspândită prin părțile alea. Îl aștept să se întoarcă cu nava următoare. Iar dumneata, domnule Bentall... presupun că ai vrea să tragi un pui de somn, nu? (A scos un mic hohot de râs dezaprobator.) Bag mâna-n foc că n-ați dormit prea bine astă noapte pe reciful ăla.

— Un duș, un bărbierit și vreo două ore pe unul din fotoliile acelea foarte îmbietoare de pe veranda dumneavoastră mi-ar fi de-ajuns, am spus. Vasăzică, nici avioane? Aș putea să-nchiriez o barcă măcar pe insula asta?

— Singura barcă de pe insulă e cea care aparține lui James și John. Nu sunt numele lor adevărate, băștinașii din Kandavu au niște nume imposibil de pronunțat. Sunt angajați aici cu contract, ca să-mi asigure pește proaspăt și alte alimente și fructe de care pot să facă rost. Nu v-ar duce nicăieri...și chiar dacă v-ar duce, le-aș interzice categoric. Categoric.

— Prea periculos?

Dacă așa stăteau lucrurile, n-aveam de ce să-l contrazic.

— Firește. Și ilegal. Guvernul fijian interzice deplasările cu canoea între insule în anotimpul cicloanelor. Amenzi severe. Amenzi foarte severe. Pentru încălcarea legii.

— Nici o stație radio, ca să putem trimite un mesaj?

— Nici pomeneală. Nici măcar un receptor radio. (Profesorul a zâmbit.) Când cercetez ceva ce s-a petrecut acum o mie de ani, contactul cu lumea exterioară mi se pare deranjant până la extrem. Așa că n-am decât un gramofon vechi, cu manivelă.

Părea un pungaș bătrân inofensiv, așa că nu i-am spus ce poate să facă cu gramofonul, în schimb. În vreme ce Marie făcea baie, am mai băut un pahar și, după ce m-am bărbierit, mi-am schimbat hainele și am servit un mic dejun pe cinste, m-am întins într-un fotoliu jos din trestie, în umbra verandei.

Am avut intenția să-mi pun serios mintea la contribuție fiindcă mi se părea că trecuse cam multișor de când nu mai manifestasem măcar niște

semne rudimentare de inteligență. Dar aș fi putut să raționez doar dacă n-aș fi fost atât de obosit, de n-ar fi fost căldura soarelui și efectele combinate a două doze duble de scotch pe stomacul gol și al sunetului adormitor al alizeului, care-și croia drumul sibilinic printre palmierii supuși. M-am gândit în schimb la insulă, la cât de nerăbdător fusesem s-o părăsesc și la ce-ar spune profesorul Whiterspoon dacă ar ști că în acel moment nu mai putea să se descotorosească de mine decât cu forța. M-am gândit la căpitanul Fleck și la profesor, și m-am gândit la amândoi cu admirație. Fleck, pentru faptul că era de două ori mai deștept decât îl crezusem – ceea ce-l făcea să fie de cel puțin două ori mai deștept decât mine – și profesorul, fiindcă era unul dintre cei mai rafinați și mai desăvârșiți mincinoși pe care-i întâlnisem vreodată. După care am adormit.

CAPITOLUL 4

Miercuri 3 p.m. – 10 p.m.

Avea loc un război iar eu mă aflam chiar în toiul bătăliei. Nu reușeam să văd cine sau ce era la stânga ori la dreapta mea, și nici măcar nu eram sigur dacă era noapte sau zi. Dar de faptul că avea loc un război eram sigur. Un baraj de artilerie grea, ce preceda un atac. Nu aveam nici un chef să fac pe eroul. Dați-mi voie să mă pun la adăpost. Nu mai vreau să fiu carne de tun pentru nimeni. M-am mișcat, am avut impresia că m-am împiedicat și am simțit o durere arzătoare în brațul drept. O schijă, probabil, sau un glonț. Poate că m-au transformat în invalid, ar fi o schimbare față de linia întâi a frontului. Pe urmă am deschis ochii și am constatat că nu mă aflam pe front: realizasem aproape imposibilul, căzând de pe fotoliu și aterizând pe podeaua de lemn a verandei profesorului Whiterspoon. După toate aparențele, reușisem o aterizare la punct fix: pe cotul meu drept. Cotul mă durea.

Visasem, dar bubuitul exploziilor și cutremurarea pământului nu făceau parte din vis. În timp ce mă ridicam în picioare, ținându-mă strâns de cot și încercând să nu țopăi prea tare, am auzit alte două bufnituri înăbușite, venite de la distantă, și podeaua verandei s-a zgâlțâit de fiecare dată, destul de violent. N-am apucat nici măcar să-ncerc să ghicesc sursa acelor perturbări ale liniștii, că l-am și zărit pe profesorul Whiterspoon ieșit în ușa ce dădea spre verandă, cu fața plină de îngrijorare. Cel puțin, vocea lui așa părea, deci am presupus că ceea ce se ascundea îndărătul „foliajului” de păr alb nu făcea decât să reflecte tonalitatea vocii.

— Dragul meu băiat, dragul meu băiat! (S-a apropiat de mine grăbit, cu brațele întinse, de parc-ar fi crezut că dintr-o clipă-ntr-alta aveam să mă prăbușesc.) Am auzit sunetul căderii. Pe cinstea mea, tare a mai fost! Cred că te-ai rănit! Ce s-a întâmplat?

— Am căzut din fotoliu, i-am replicat eu răbdător. Am crezut că mă aflam pe front. E din pricina nervilor.

— O, vai de mine, vai de mine! (A început să se agite și să se foiască în jurul meu, fără să realizeze practic nimic.) Cumva... cumva ți-ai rănit ceva?

— Numai mândria. (Mi-am pipăit cotul cu degete prudente.) Nu s-a frânt nimic. Doar o amorțeală. De unde vine toată hărmălaia asta?

— Ha! a zâmbit, ușurat. Am știut eu c-o să vrei să afli. Tocmai voiam să-ți arăt... m-am gândit că oricum ți-ar plăcea să arunci o privire prin preajmă. (Mi-a aruncat o uitătură glumeață.) Ți-au prins bine cele două ore de somn?

— Exceptând trezirea, da.

— Ai dormit vreme de șase ore, domnule Bentall.

M-am uitat întâi la ceas, apoi la soare, care depășise cu mult meridianul locului, și mi-am dat seama că avea dreptate, dar nu părea că amănuntul ar merita atâta agitație, așa că m-am mulțumit să spun, politicos:

— Sper că asta nu v-a provocat neplăceri? Adică, să fiți nevoit să stați să mă păziți, când ați vrut poate să lucrați.

— Câtuși de puțin, câtuși de puțin. N-avem ceasuri de pontaj aici, tinere. Lucrez când am chef. Ți-e foame?

— Mulțumesc, nu.

— Poate ți-e sete? Niște bere de Hong Kong, înainte de plecare. Foarte bună. De la gheață. Ei?

— Ar fi excelentă, profesore.

Așa că ne-am dus și i-am băut berea, care s-a dovedit a fi atât de bună pe cât promisese. Am servit-o în sufrageria unde ne dusese prima oară și m-am uitat la feluritele exponate din vitrinele de sticlă. Pentru mine nu era decât o colecție mucegăită de oase, fosile și cochilii, de pistiluri și mojare din piatră, de bucăți de lemn carbonizat și ustensile din lut și de pietre de forme ciudate. N-a fost deloc greu să nu manifest nici un semn de interes și nu mi-am arătat interesul pentru că profesorul se arătase suspicios față de orice persoană interesată de arheologie. Dar se părea că renunțase la suspiciune fiindcă atunci când mi-a surprins privirea rătăcitoare a spus cu entuziasm:

— O colecție magnifică de specimene, ei? Magnifică!

— Mă tem că nu prea intră în specialitatea mea, am început eu pe un ton de scuză. Nu știu...

— Bine-nțeles că nu, bine-nțeles că nu! Nici nu m-aș fi așteptat.

S-a dus la biroul lui model american, a scos din sertarul de mijloc un teanc de ziare și de reviste și mi le-a dat.

— S-ar putea ca astea să te ajute să înțelegi mai bine.

Am frunzărit la iuțeală revistele și ziarele. Aproape toate erau datate cu șase luni în urmă și, din opt ziare, cinci cotidiene naționale de la Londra și trei ziare importante americane, nu mai puțin de șapte alocaseră profesorului titluri pe prima pagină. Trebuie să fi fost o zi mare pentru bătrânul flăcău. Majoritatea titlurilor era de genul „Descoperirea arheologică a secolului", depășind cu mult ca importanță pe cele referitoare la Tutankamon, Troia sau manuscrisele de la Marea Moartă. Firește, de același tratament se bucurau toate descoperirile arheologice de ultimă oră, dar se pare că exista un fundament pentru această ultimă afirmație: după toate aparențele, Oceania fusese vreme îndelungată continentul „negru" al cercetării arheologice, dar profesorul Whiterspoon susținea că descoperise pe insula Vardu, la sud de arhipelagul Fiji, dovada concludentă a migrației polinezienilor din sud-estul Asiei precum și despre existența acolo a unor forme de civilizație primitivă cu circa cinci mii de ani înainte de era noastră, adică cu tot atâția ani mai devreme de estimarea cea mai timpurie. Trei reviste relatau pe larg povestea, iar una publica o foarte reușită fotografic cu profesorul și doctorul ,,Red" Carstairs, stând pe ceea ce mie îmi dădea impresia unei grămezi de piatră de pavaj sfărâmată, dar explicația ilustrației susținea că ar fi o parte dintr-un mormânt în trepte. Doctorul Carstairs era un personaj cu o înfățișare remarcabilă, înalt de nu mai puțin de un metru nouăzeci și cinci, cu o mustață în furculiță de un roșu aprins și de proporții eroice.

— Mă tem că mi-a scăpat toată povestea asta, am spus. La acea vreme mă aflam în Orientul Mijlociu și eram cam rupt de toate cele. Trebuie să fi stârnit o agitație teribilă.

— A fost momentul de încununare al vieții mele, a spus el cu simplitate.

— Nu mă-ndoiesc. De ce n-am mai citit nimic despre asta în ultima vreme?

— De atunci nu s-a mai scris nimic în ziare și nici n-are să se mai scrie până nu termin treaba de aici, a spus el pe un ton sumbru. Am făcut imprudența să acord agențiilor de știri, ziarelor și revistelor permisiunea de a veni aici după agitația stârnită de primul meu anunț. Au închiriat un vas special din Suva. S-au năpustit asupra mea ca niște lăcuste, nu-ți exagerez cu nimic – ca niște lăcuste. Și-au băgat nasul peste tot. iscodind și provocând tulburări. Săptămâni întregi de muncă s-au dus pe copcă. Neajutorat... Am fost complet neajutorat. (Mânia i s-a adâncit.) Și printre ei s-au strecurat spioni.

— Spioni? Îmi cer scuze, dar...

— Arheologii rivali. Au încercat să-mi fure ideile. Din punctul de vedere al flăcăului bătrân, asta trebuia să fie treapta supremă în materie de fărădelegi. Au încercat să fure și alte lucruri, unele dintre cele mai valoroase descoperiri făcute vreodată în Pacific. Niciodată să n-ai încredere într-un coleg arheolog, băiete, a spus el cu amărăciune. Niciodată să n-ai încredere în ei.

Am spus că n-o să am, iar el a continuat:

— Unul dintre ei a avut chiar tupeul să vină aici cu un iaht, acum două luni. Un milionar american, care și-a făcut din arheologie un hobby. Nu voia decât să-și adjudece meritele. A dracului impertinență! A avut să spună că s-a rătăcit. Niciodată să n-ai încredere într-un arheolog. Trebuie să-i gonești. De-aia am fost bănuitor cu dumneata. De unde era să știu că nu ești un reporter, ai? La-nceput, vreau să spun.

— Vă înțeleg perfect, profesore, am spus eu liniștitor.

— Cu toate acestea, acum am spatele asigurat de către guvern, a urmat el triumfător. Acesta e un teritoriu britanic, desigur. Accesul pe insulă e complet interzis până când termin. Și-a golit paharul. Ei, n-ar fi trebuit să te deranjez cu necazurile mele. Mergem s-aruncăm o privire?

— Cu plăcere? Pot să-mi văd soția mai întâi?

— Desigur, desigur. Cunoști drumul.

Când am deschis ușa cu balamalele neunse, Marie Hopeman s-a foit, s-a întors și a ridicat spre mine niște ochi somnoroși. Patul era de o

concepție cam primitivă, un cadru din lemn cu o împletitură din fibre, dar părea destul de confortabil. Am spus:

— Scuze dacă te-am trezit. Cum te mai simți?

— Nu m-ai trezit. De zece ori mai bine acum.

Se vedea pe fața ei, căci petele vineții îi dispăruseră de sub ochi, și tot așa se întâmplase și cu petele excesiv de roșii de pe obraji. S-a întins în voie.

— Am de gând să nu mă mișc ore și ore în șir. E foarte amabil, nu ți se pare?

— Nici c-am fi putut să cădem în niște mâini mai bune, am căzut eu de acord. Nu m-am ostenit să-mi cobor vocea. Cel mai bine ar fi să te culci din nou, draga mea.

A clipit ușor nedumerită la acel „draga mea", dar l-a trecut cu vederea.

— N-o să-mi fie prea greu. Dar tu?

— Profesorul Whiterspoon vrea să-mi arate împrejurimile. S-ar părea că a făcut niște descoperiri arheologice foarte importante aici. Trebuie să fie foarte interesant.

Am adăugat câteva banalități, mi-am luat un bun rămas pe care speram ca profesorul Whiterspoon să-l considere suficient de tandru și am plecat.

Mă aștepta pe verandă, cu casca de protecție pe cap și cu bastonul din lemn de Malacca în mână. Era imaginea perfectă a arheologului britanic peste hotare.

— Aici locuiește Hewell. (A arătat cu bățul spre cea mai apropiată casă de a lui.) Supraveghetorul meu. American. Un diamant neșlefuit, desigur – tonul vocii sale îngrămădea în aceeași categorie o sută optzeci de milioane de cetățeni ai Statelor Unite – dar capabil. Da, da. Foarte capabil. Iar asta e casa mea de oaspeți. N-o folosesc, dar am făcut-o. Arată cam aerisit, recunosc – nu exagera, căci era alcătuită doar dintr-un acoperiș, o podea și patru stâlpi de susținere – dar e foarte confortabilă. Adaptată la climă. Draperia din trestie o împarte în două iar pereții – niște paravane din frunze de cocotier împletite – pot fi coborâți până la podea. Bucătăria și baia, în spate – la genul ăsta de casă, nu te poți lipsi de așa

ceva. Mai încolo, casa aia mai lungă aparține muncitorilor... oamenii care fac săpăturile.

— Și arătarea aia? am întrebai arătând cu capul către construcția din tablă ondulată. Magazie sau concasor?

— Nu ești departe de adevăr, dragul meu. E hidoasă, nu-i așa? Proprietatea – sau ex-proprietatea – Comisariatului Britanic pentru Fosfați. Dacă te uiți mai de-aproape, se vede numele pe pereții laterali. E concasorul lor. Șopronul ăla cu acoperiș orizontal a fost secția lor de uscare. (A descris cu bastonul o jumătate de cerc.) A trecut aproape un an de când au plecat, dar locul continuă să fie acoperit cu blestemăția aia de praf cenușiu. A distrus cea mai mare parte a vegetației de pe partea asta a insulei. Odios!

— Nu-i deloc plăcut, mi-am exprimat eu acordul. Ce caută o firmă britanică în colțul ăsta de lume uitat ?

— Nu e pur britanică. E internațională, dar în principal e condusă de neozeelandezi. Excavații geologice, desigur. Fosfați de calcar. Anul trecut vorbeau de mii de tone pe zi. Marfa valoroasă. (S-a uitat cu șiretenie la mine.) Știi ceva despre geologie?

Profesorul părea suspicios pe oricine știa câte ceva despre orice, așa că i-am spus că nu.

— Ei, păi da, cine mai știe în vremurile astea? a remarcat el enigmatic. Dar ca să-ți faci o idee, tinere. Trebuie să înțelegi că insula asta s-a aflat probabil cândva pe fundul oceanului – și cum aici fundul mării se află cam cu cinci kilometri mai jos, asta-i o adâncime considerabilă. Pe urmă, într-o zi – înțelegi că vorbim de o zi la scară geologică, probabil că a durat un milion de ani – fundul s-a ridicat aproape de suprafață. O deplasare ascendentă sau o activitate vulcanică, asociată cu o revărsare continuă de lavă. Cine știe? (A tușit în derâdere.) Când cineva cunoaște puțin din aceste lucruri – din tonul vocii sale am dedus că dacă el cunoștea numai puțin, oricine pretindea că știe mai multe era un mincinos – nu e dispus să fie dogmatic în privința asta. În orice caz, rezultatul net a fost că, după câțiva eoni, s-a obținut acest gigantic munte submarin, al cărui vârf nu s-a înălțat peste apă, ci s-a oprit la mai puțin de treizeci și cinci de metri de suprafață.

M-a privit scrutător, în așteptarea remarcii evidente, așa că m-am conformat.

— Cum puteți să fiți atât de sigur despre ceva care s-a petrecut cu milioane de ani în urmă?

— Pentru că asta este o insulă de coral, a spus el triumfător, iar polipii care construiesc recifurile de corali trebuie să trăiască în apă, dar mor sub adâncimea de treizeci și cinci de metri. Ei bine, ceva mai târziu...

— Încă un milion de ani?

— Plus sau minus un milion. Acesta trebuie să fi fost un recif de coral de joasă adâncime atunci când a fost antrenat de mișcarea ascensională. Care mișcare a coincis probabil cu începutul erei păsărilor. Astfel a devenit un refugiu pentru o varietate imensă de păsări – Pacificul e plin de ele – care au sălășluit aici ani nenumărați. În cele din urmă s-a format un strat de guano gros de vreo cincisprezece metri. Milioane de tone de guano, milioane de tone – și deodată insula, cu coral și guano cu tot, a cedat și s-a prăbușit pe fundul mării.

Mi se părea că insula asta avea o istorie destul de întortocheată.

— Ceva mai târziu, a continuat el, s-a ridicat din nou. La acea vreme, acțiunea combinată a depunerilor marine și a apei sărate a transformat guano într-un fosfat calcaros foarte bogat. A urmat procesul lent și laborios al formării solului, al creșterii ierbii, a tufișurilor, a copacilor, un veritabil paradis tropical. Pe urmă, probabil în ultima eră glaciară, au venit și corsarii rătăcitori din sud-estul Asiei și s-au stabilit în aceste locuri idilice.

— Dac-a fost așa de idilic, de ce l-au părăsit?

— Dar nu l-au părăsit niciodată! Nu l-au părăsit din același motiv pentru care acele fabuloase depozite de fosfați calcaroși n-au fost descoperite decât recent, deși majoritatea celorlalte depozite din Pacific au fost dibuite pe la sfârșitul secolului trecut. Aceasta, domnule Bentall, este o regiune intens vulcanică – pe insulele Tonga din apropiere mai sunt și acum vulcani activi, să știi. În decurs de câteva ore, un vulcan gigantic a erupt din mare, scufundând jumătate din această insulă de coral și acoperind cealaltă jumătate – coral, fosfat, vegetație și populația nefericită care a trăit aici – cu un strat colosal de lavă bazaltică. Erupția

din anul 79 e.n., care a distrus Pompeiul, a încheiat cu dispreț profesorul Whiterspoon, a fost o bagatelă prin comparație cu asta.

Am arătat din cap către muntele care se înălța abrupt în spatele nostru.

— Ăsta-i vulcanul care s-a format?

— Da, într-adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă jumătate a lui?

— Trebuie să fi fost o falie formată în același timp cu vulcanul. Pur și simplu, într-o noapte s-a rupt în două și a dispărut în mare. A luat cu el fundul de mare și recifurile de coral formate în larg, spre nord. Vezi și dumneata că laguna e deschisă acolo.

A pornit la drum cu un pas vioi, aparent neafectat de gândul că-și ducea traiul într-un loc foarte riscant, unde ridicările de teren cataclismice erau la ordinea zilei. Am urcat ușor pe pantă și, la mai puțin de trei sute de metri de concasorul hidos am dat peste o fisură în coasta muntelui. Înaltă de vreo douăzeci de metri și lată de șase, avea peretele din spate și laturile verticale, fundul orizontal ducând la o gaură circulară săpată în munte. Din gaură ieșeau niște șine de cale ferată cu un ecartament foarte mic, care, după ce parcurgeau fundul orizontal al fisurii, coteau spre sud. dispărând din vedere. Dintr-unul din cele două-trei șoproane aflate în imediata apropiere a intrării se auzea un zumzet, tot mai intens pe măsură ce ne apropiam de el: generatoare alimentate cu petrol. Nu mă gândisem la asta până atunci, dar dacă profesorul și asistenții săi făceau prospecțiuni înăuntrul muntelui nu încăpea îndoială că aveau nevoie de curent electric pentru iluminat și, probabil, pentru ventilație.

— Ei, am ajuns, a anunțat profesorul. Aici e locul unde un oarecare prospector al companiei de fosfați, curios și inteligent, a observat această fisură neobișnuită în coasta muntelui, a început să sape în solul de suprafață și, la mai puțin de trei metri adâncime, a descoperit fosfatul. Cine știe câte milioane de tone de rocă au scos afară – muntele e aidoma unui fagure de miere. Tocmai când își terminaseră treburile pe-aici, cineva a găsit câteva bucăți de ceramică și niște pietre cu o formă ciudată. Au fost arătate unui arheolog din Wellington, care le-a trimis de îndată pe adresa mea. Profesorul a tușit cu modestie. Restul, firește, e istorie.

L-am urmat pe făuritorul de istorie prin intrare și de-a lungul culoarului orizontal sinuos până am ajuns la o uriașă excavație circulară în stâncă. Era o grotă gigantică, cu un diametru de șaizeci de metri, înaltă de doisprezece metri la mijloc și de șase metri aproape de pereții circulari, cu bolta sprijinită de niște coloane din beton. Cele șase becuri electrice atârnate de piloni la circa trei metri înălțime dădeau rocii cenușii un aspect straniu și amenințător și nu reușeau să ofere decât un iluminat simbolic în cel mai bun caz. Din loc în loc, pe perimetrul acestei grote, se aflau alte cinci guri de tunel, fiecare cu propria ei pereche de șine de cale ferată.

— Ei bine, ce părere ai de treaba asta, domnule Bentall?

— Seamănă cu catacombele Romei, am replicat eu. Dar nu arată la fel de vesel.

— Din punctul de vedere al mineritului, e o realizare remarcabilă, a spus cu severitate profesorul. (Nu agrea frivolitățile la adresa lucrurilor care-i erau cele mai dragi și mai apropiate, respectiv la adresa acelor găuri în pământ, jilave și sumbre.)

— Foarte greu de lucrat cu calcarul ăsta, iar când ai de asigurat suportul pentru un strat gros de lavă bazaltică și jumătate din greutatea vulcanului de deasupra, sarcina devine într-adevăr dificilă. Peretele ăsta muntos e ciuruit de grote similare, legate toate între ele prin tunele, în sistem hexagonal. Tavanele boltite oferă un maximum de rezistență structurală, dar există o limită pentru dimensiunile lor. Compania de minerit a reușit să extragă doar o treime din calcarul disponibil, până când costul pilonilor de susținere a acoperișului a devenit prohibitiv.

— Și nu devin în felul ăsta exploziile mai periculoase? am îndrăznit eu, gândindu-mă că o întrebare inteligentă m-ar readuce în grațiile lui.

— Ei da, la drept vorbind, așa este, a spus el gânditor. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. N-avem încotro, în interesul științei. Hai să-ți arăt unde-am făcut primele noastre descoperiri.

M-a condus de-a curmezișul grotei, spre tunelul diametral opus celui pe care venisem. Am mers de-a lungul acestuia, sărind cu vioiciune pe traversele de cale ferată. După nici douăzeci de metri am ajuns la o altă grotă, identică la dimensiuni și număr de tunele de ieșire cu cea din care de-abia plecasem. Singura sursă de iluminat de aici era o lampă electrică

atârnată de un cablu care traversa lățimea grotei și se pierdea într-unul din tunelele îndepărtate, dar a fost suficient pentru a-mi da prilejul să văd că cele două tunele din stânga fuseseră blocate cu niște bușteni solizi așezați vertical.

— Ce s-a-ntâmplat aici, profesore? O prăbușire de tavan?

— Mă tem că da, a răspuns el, clătinând din cap. Două tunele și parte din grotele la care duceau s-au prăbușit simultan. Au trebuit consolidate intrările de tunel, ca să se evite difuzarea colapsului în această încăpere. Înainte de venirea mea, firește. Mi se pare că trei oameni au pierit în peștera asta din dreapta... abia începuseră excavațiile. O treabă urâtă, o treabă urâtă.

S-a întrerupt câteva clipe, pentru ca eu să înțeleg cât de urâtă credea el că fusese întâmplarea, pe urmă a spus cu vioiciune:

— Ei bine, acesta este locul istoric cu pricina.

Era o nișă de un metru și jumătate în perete, chiar la dreapta tunelului prin care intrasem în grotă. Pentru mine era doar o nișă de un metru și jumătate. Dar pentru Whiterspoon era un templu, el însuși fiind preotul oficiant.

— Aici, a spus el cu reverență, s-a dezlegat misterul Polineziei și al polinezienilor. Aici au fost găsite primele mojare și pistiluri din piatră, primele capete de bardă. Acest loc a declanșat cea mai mare descoperire arheologică a generației noastre. Nu te pune pe gânduri, domnule Bentall?

— Cu siguranță. M-am abținut să precizez natura gândurilor mele. În schimb, am întins mâna spre un pinten stâncos, jilav și lipicios, pe care l-am tras afară fără prea mare efort. Destul de moale materialul ăsta. Ai zice că, pentru săpat aici, niște târnăcoape și niște ciocane pneumatice ar fi la fel de eficiente ca niște încărcături explozibile.

— Și chiar așa și e, tinere, chiar așa și e. Dar cum ți-ar plăcea să sapi în bazalt cu un târnăcop și o lopată? m-a întrebat el jovial. O chestiune cu totul și cu totul diferită.

— Uitasem despre asta, am mărturisit eu. Desigur, când s-a revărsat, lava a acoperit totul. Ce fel de obiecte ați găsit în bazalt... ceramică, unelte, mânere de secure, chestii dintr-astea?

— Ca să numim doar câteva, a încuviințat el din cap. După o scurtă ezitare, a adăugat: Ca să fiu sincer, spre deosebire de un negustor obișnuit, eu nu-mi așez în vitrina prăvăliei decât marfa mai proastă. Obiectele pe care le-ai văzut în camera mea sunt în ochii mei doar niște bagatele, niște fleacuri. Am pe-aici una sau două ascunzători – nici prin gând nu mi-ar trece să-ți sugerez poziția lor – unde am adăpostit o colecție fantastică de relicve polineziene neolitice, care va ului lumea științifică. O va ului.

A pornit iarăși la drum, dar în loc să traverseze încăperea și să urmeze cablul electric și becurile distanțate din tunelul opus, a aprins o lanternă și a luat-o pe primul tunel din dreapta, arătându-mi diferitele locuri din care fuseseră extrase relicvele polineziene. S-a oprit în fața unei excavații în calcar deosebit de mari și a spus:

— Iar aici am dezgropat grinzile și buștenii din care s-a construit cea mai veche casă de lemn din lume, într-o stare de conservare aproape perfectă.

— Și cât de veche a fost casa asta?

— Șapte mii de ani, cam pe-acolo, a răspuns el prompt. Van Duprez, de la Amsterdam, care a fost aici împreună cu toți ziariștii ăia, a zis că n-are decât patru mii. Dar individul e un prost, firește.

— Pe ce vă bazați când evaluați vârsta unor astfel de obiecte? am întrebat eu ros de curiozitate.

— Experiență și cunoaștere, a replicat el fără să șovăie. în pofida reputației sale exagerate, Van Duprez nu are destul nici din una, nici din cealaltă. E un prost.

— Îhî, am făcut eu evaziv. M-am uitat cu teamă la a treia încăpere care se deschidea în acel moment în fața noastră. Cât de adânc suntem aici în masivul muntos?

— Aș zice că vreo treizeci de metri. Poate vreo treizeci și cinci. Știi, înaintăm în coasta muntelui. Neliniștit, domnule Bentall?

— Sigur că sunt neliniștit. N-am putut să cred că dumneavoastră, arheologii, ajungeți la o asemenea adâncime sau că puteți să găsiți urme ale vieții de demult aici. Ăsta ar trebui să fie un record, nu?

— Aproape un record, aproape, a spus el mulțumit de sine. Deși să știi că în Valea Nilului și la Troia s-a săpat destul de adânc.

Am mers mai departe de cea de-a treia încăpere, într-un tunel slab iluminat cu lămpi electrice alimentate de la baterie.

— Ar trebui să-i găsim aici pe Hewell și pe cei din echipa lui. (S-a uitat la ceas.) În scurt timp trebuie să-și strângă lucrurile. Au muncit toată ziua.

Încă mai munceau când am ajuns în punctul unde tunelul începea să se deschidă într-o a patra sală cu aspect rudimentar. Cu totul, erau acolo nouă bărbați. Unii dislocau cu târnăcoapele și răngile bolovani de calcar, pe care-i așezau pe grămezile de pietre sfărâmate de la picioarele lor, alții încărcau pietrele în niște roabe cu roți de cauciuc, în vreme ce un individ de-a dreptul uriaș, îmbrăcat numai în blugi și o flanelă de corp, cerceta cu atenție fiecare bolovan, cu ajutorul unei lanterne puternice.

Atât lucrătorii cât și omul cu lanterna meritau să fie priviți. Toți muncitorii erau chinezi, neobișnuit de înalți și de solizi pentru rasa lor, și mi s-au părut a fi cei mai duri și mai tenaci indivizi pe care-i văzusem vreodată. Dar se poate să fi fost o pură iluzie, căci lumina firavă care strălucea pe fețele lor asudate și pline de praf ar fi făcut pe oricine să pară nenatural.

Dar nu era nici o iluzie în privința șefului de echipă, care și-a întrerupt munca de examinare a rocilor și a venit în întâmpinarea noastră. El era cel mai dur și mai tenace individ pe care-l văzusem vreodată. Avea un metru optzeci și șapte înălțime, dar părea pipernicit pentru cât era de lat în umeri, cu niște brațe solide ce se sfârșeau cu niște lopeți cu câte cinci degete, care-i ajungeau aproape de genunchi. Fața lui arăta de parcă fusese cioplită în piatră dură de un sculptor preocupat numai să termine treaba cât mai repede. Pe tot chipul lui nu exista nici o curbă demnă de acest nume, doar un conglomerat granitic de planuri interesant îmbinate, care i-ar fi făcut pe tăticii cubiști să sară-ntr-un călcâi de fericire. Avea o bărbie ca o cupă dreaptă de excavator, o tăietură în loc de gură, un nas ca un cioc imens și niște ochi negri atât de duși în fundul capului, sub streașina unor sprâncene stufoase, încât aveai impresia că te privește nu știu ce animal sălbatic din adâncimile întunecoase ale unei peșteri. Părțile laterale ale feței sale – nu le puteai numi obraji – și fruntea erau brăzdate adânc de un zigzag de riduri bătute de soare, vânt și ploi, aducând cu un pergament antic. I-ar fi fost nespus de greu să joace rolul romantic dintr-o comedie muzicală.

Profesorul Whiterspoon a făcut prezentările, iar Hewell a întins mâna și a spus:

— Bucuros de cunoștință, Bentall.

Vocea lui, profundă și cavernoasă, se potrivea atât cu statura lui impresionantă cât și cu ocupația sa, și bucuria mărturisită la vederea mea făcea parte din aceeași categorie cu cea pe care o puteai întâlni pe aceleași insule în urmă cu o sută de ani, când șeful canibalilor a salutat sosirea ultimului reprezentant al unui lung șir de misionari gustoși. Am strâns din dinți în clipa în care mâna lui uriașă a strâns-o pe a mea, dar s-a dovedit a fi un om deosebit de delicat. Am avut senzația că sunt trecut printr-un storcător de rufe electric, dar când mi-a înapoiat mâna, toate degetele erau la locul lor, îndoite și ușor dezarticulate, dar la locul lor.

— Am auzit de mata azi-dimineață, a continuat el cu glas tunător. (Accentul sugera Canada sau nord-vestul Americii, nu puteam fi sigur.) Am auzit că nici soția matale nu se simțea prea bine. În insulele astea, orice se poate întâmpla. Treb'e că treceți prin momente grele de tot.

Am discutat un pic despre momentele grele prin care trecusem. Pe urmă am întrebat, îmboldit de curiozitate:

— Mi se pare că a trebuit să ajungeți până departe ca să recrutați mâna de lucru pentru treaba asta, nu?

— A trebuit, tinere, a trebuit, mi-a răspuns Whiterspoon. Indienii nu sunt buni de nimic – morocănoși, necooperanți, suspicioși, n-au fizicul necesar. Fijienii au fizic, dar ar face un atac de cord dacă le-ai sugera să presteze vreo muncă. La fel, orice alb pe care te-ai gândi să-l angajezi – niște trândavi și o pagubă la casa omului. Dar chinezii sunt altfel.

— Cei mai buni lucrători pe care i-am avut vreodată, a confirmat Hewell. (Îi reușea ciudatul truc de a vorbi fără să pară că-și mișcă gura.) Când e vorba de săpat tunele și de construit căi ferate, nu-i întrece nimeni. Fără ei, nu s-ar fi construit nicicând căile ferate din vestul Americii.

Am făcut și eu o remarcă adecvată și am privit cu atenție în jurul meu. Whiterspoon m-a interpelat cu asprime:

— După ce te uiți, domnule Bentall?

— După relicve, firește, am replicat cu exact atâta surprindere câtă trebuia. Ar fi interesant să văd una proaspăt excavată din stâncă.

— Mă tem că azi n-ai să vezi nici una, a venit răspunsul răsunător al lui Hewell. Mare noroc dacă găsim câte una o dată pe săptămână. Nu-i așa, dom' profesor?

— Da, dacă avem noroc, confirmă Whiterspoon. Păi, să nu te ținem din treabă, Hewell, să nu te ținem din treabă. L-am adus pe Bentall până-aici ca să vadă ce era cu bubuiturile alea. Ne vedem la cină.

Whiterspoon m-a condus pe drumul de întoarcere prin mină, afară în soarele strălucitor și înapoi la casa lui, trăncănind tot timpul, dar eu nu-l mai ascultam, auzisem și văzusem tot ce avusesem nevoie s-aud și să văd. Când am ajuns acasă, s-a scuzat, pretextând că rămăsese în urmă cu niște treburi, iar eu m-am dus s-o văd pe Marie. Am găsit-o stând în capul oaselor în pat, cu o carte în mâini, și nu mi s-a părut că i se întâmplase ceva între timp. Am spus:

— Parcă spuneai că vrei să te culci?

— Am spus că n-am să mă urnesc din loc. E cu totul altceva. S-a întins lăfăindu-se pe perna ei. Afară ziua e caldă, briza-i rece, palmierii foșnesc, legănați de vânt. valurile agită marea, apele lagunei sunt albastre și nisipul e alb. Minunat, nu? .

— Sigur că da. Ce citești tu acolo?

— O carte despre Fiji. Foarte interesantă. (A arătat spre teancul de cărți de pe măsuța de lângă ea.) Mai sunt unele tot despre Fiji, altele-s despre arheologie. Tommy – servitorul chinez – mi le-a adus. Ar trebui să le citești și tu.

— Mai încolo. Cum te simți?

— Da' știu că ți-a trebuit ceva timp până te-ai hotărât să mă întrebi!

M-am încruntat la ea, făcând totodată o mișcare bruscă din cap spre spatele meu. S-a prins repede.

— Iartă-mă, dragule. (Un țipăt impulsiv, foarte bine executat.) N-ar fi trebuit să spun asta. Mult mai bine, mă simt mult mai bine. Mâine o să fiu ca nouă. A fost frumoasă plimbarea?

Nuanța de banalitate, ca și micul țipăt, i-a reușit perfect.

Tocmai începusem să-i povestesc despre frumoasa plimbare pe care o făcusem când s-a auzit o bătaie timidă în ușă, o tuse discretă și Whiterspoon a intrat. După socotelile mele, stătuse în fața ușii cel puțin

trei minute. În spatele lui se deslușeau siluetele ciocolatii ale lui John și James, cei doi tineri fijieni.

— Bună seara, doamnă Bentall, bună seara. Cum te simți? Mai bine, nu-i așa, mai bine? Fără doar și poate, arăți mai bine. Ochii i-au căzut pe cărțile de lângă pat, a văzut despre ce era vorba și s-a încruntat. De unde-au apărut astea, doamnă Bentall?

— Sper că n-am făcut nimic rău, profesore Whiterspoon, a răspuns ea cu neliniște. I-am cerut lui Tommy ceva de citit și el mi-a adus cărțile astea. Tocmai o-ncepusem pe prima și...

— Astea sunt niște ediții rare și valoroase, a replicat el irascibil. Foarte rare, da, foarte rare. Știți cum e cu biblioteca personală, iar noi, arheologii, nu le împrumutăm niciodată. Tommy nu avea nici un drept să... în fine, n-are-a face. Am o colecție excelentă de romane polițiste, poți să alegi de acolo tot ce dorești. (A zâmbit, incidentul fiind dat uitării cu mărinimie.) Am venit să vă aduc o veste bună. Vei putea locui împreună cu soțul dumitale în casa de oaspeți în perioada cât mai rămâneți aici. I-am pus pe John și pe James de-au făcut curățenie toată ziua.

— Vai, domnule profesor! (Marie l-a prins pe profesor de mână.) Ce drăguț, ce drăguț! Sunteți prea amabil cu noi... chiar mult prea amabil!

— Nici o problemă, draga mea, nici o problemă! (A bătut-o ușurel pe mână și i-a ținut-o cam de vreo zece ori mai mult decât ar fi fost necesar.) M-am gândit doar că s-ar putea să apreciați intimitatea. Aș îndrăzni să spun – a spus asta cu o încreștire a ochilor întredeschiși pe care am luat-o drept un spasm dispeptic, dar nu era dispepsie, a vrut să fie o clipire din ochi strengărească – că nu sunteți căsătoriți de multă vreme. Ia să-mi spui acum, doamnă Bentall, dacă te simți în stare să iei masa cu noi în seara asta?

— Îmi pare nespus de rău, profesore Whiterspoon. (Îți trebuie ceva antrenament ca să combini un surâs radios cu un ton de regret profund, dar i-a reușit.) Nimic nu mi-aș dori mai mult, dar încă mă mai simt tare slăbită. Dac-ați putea să mă scuzați până mâine dimineață, aș...

— Desigur. Nici nu se pune problema. Nu trebuie să suprasolicităm convalescenții, nu-i așa? (Mi s-a părut că n-a lipsit mult să-i înșface din nou mâna, dar s-a răzgândit.) O să-ți trimitem mâncarea la noua locuință.

De asemenea, o să te trimitem și pe dumneata dincolo. N-are nici un rost să faci eforturi inutile.

La un semn din partea lui, cei doi fijieni au apucat fiecare de câte un capăt al patului și l-au ridicat, ceea ce n-a fost cine știe ce chestie, fiindcă patul propriu-zis nu cântărea nici măcar cincisprezece kilograme. Servitorul chinez a venit să ia toate hainele pe care le aveam, profesorul a luat-o înainte și mie nu mi-a rămas altceva de făcut decât s-o țin de mână în timp ce mergeam spre cealaltă casă, să mă aplec către ea cu solicitudine și să-i murmur:

— Cere-i o lanternă.

Nu i-am sugerat un motiv pentru care să ceară o lanternă din excelentul motiv că nu mi-a trecut prin minte nici unul, dar ea s-a descurcat de minune. Când profesorul i-a concediat pe cei doi fijieni și s-a apucat să bată câmpii despre cum a fost construită casa de oaspeți în întregime din produsele a doi arbori, pandanus și cocotierul, ea l-a întrerupt cu sfială pentru a-l întreba:

— Profesore Whiterspoon, e vreo... vreo toaletă pe-aici?

— Dar bine'nțeles, draga mea. Ce neglijență din partea mea! Cobori treptele, faci la stânga și e prima colibă care-ți iese-n drum. Imediat lângă bucătărie. Din motive evidente, în case ca acestea nu poți avea apă și foc.

— Firește că nu. Dar... nu se face cam întuneric noaptea pe-aici? Adică...

— Bată-mă norocul să mă bată! Ce ți-oi fi zicând despre mine acum! O lanternă... bine'nțeles că veți primi o lanternă. O veți primi după masa de seară. S-a uitat la ceas. Te aștept cam într-o jumătate de oră, Bentall?

Alte câteva platitudini, un surâs afectat către Marie, după care a șters-o în pas vioi.

Soarele care apunea se ascunsese deja după munte, dar căldura de peste zi încă mai stăruia în aer. Cu toate acestea, Marie s-a înfiorat de frig și și-a ridicat cuvertura mai sus pe umeri, zicându-mi:

— Fii te rog bun și lasă jos paravanele laterale. Alizeele astea nu-s deloc așa cum se vorbește despre ele. Mai ales când se lasă întunericul.

— Să las paravanele jos? Ca să ne pricopsim în doi timpi și trei mișcări cu o duzină de urechi ciulite lipite de ele?

— Așa... așa crezi? a spus ea încet. Ai sentimentul că ceva nu e-n regulă aici? Cu profesorul Whiterspoon?

— Am trecut demult de faza sentimentelor. Știu al naibii de bine că ceva e în neregulă. Mi-am dat seama încă de când am sosit aici.

Am tras un scaun lângă patul ei și am prins-o de mână: eram mie-n sută sigur că aveam un public atent și interesat și nu voiam să-i dezamăgim.

— Dar tu, pe ce mergi? Faci din nou pe frivola, apelezi la intuiția feminină sau te bazezi pe adevăruri dure?

— Nu fi nesuferit, a replicat ea liniștit. Mi-am cerut deja scuze pentru comportarea mea prostească – numai febra a fost de vină, cum ai spus și tu. Aici e vorba de intuiție, sau de instinct – cu totul altceva. Locșorul ăsta ideal, tinerii ăia fijieni zâmbitori, servitorul chinez minunat, visul ăla hollywoodian despre cum ar trebui să arate și să se comporte un arheolog englez... totul e prea idilic, prea perfect. Ai impresia unei... fațade atent întreținute. Prea e ca-n vise, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Vrei să spui că te-ai simți mai bine dacă l-ai vedea pe profesor urlând și blestemând în dreapta și-n stânga sau dac-ai da peste cineva ascuns, sub pridvor, bând direct dintr-o sticlă de whisky?

— Mă rog, ceva de genul ăsta.

— Am auzit că nu de puține ori Pacificul de Sud are un astfel de efect asupra oamenilor, la început. Mă refer la senzația de ireal. Nu uita că l-am văzut pe profesor de mai multe ori pe ecran. Pur și simplu, e imens precum viața. Și, dacă vrei o întinare a perfecțiunii, așteaptă până apare amicul Hewell.

— De ce, cum arată?

— N-aș putea să ți-l descriu. Ești prea tânără să fi văzut filmele cu King Kong. Totuși, n-ai cum să-l confunzi. Și în timp ce aștepți să apară, aș vrea să fii atentă și la numărul de oameni care sosesc și intră în baraca muncitorilor. De-aia n-am vrut să vii la masă în seara asta.

— Păi, n-ar trebui să-mi fie greu s-o fac.

— Dar nici prea simplu. Toți sunt chinezi – cel puțin cei pe care i-am văzut până acum – și probabil c-or să ți se pară toți la fel. Urmărește ce fac, câți rămân înăuntru, dacă cei care ies afară cară ceva sau nu. Nu lăsa pe nimeni să-și dea seama că spionezi. Lasă jos paravanele când se-

ntunecă suficient și. dacă nu sunt tăieturi pentru ferestre, poți să tragi cu ochiul printre...

— N-ar fi mai bine să-mi scrii totul pe hârtie? a întrebat ea cu glas mieros.

— În regulă, deci ești mai veche în meserie decât mine. N-a fost decât o preocupare lașă pentru propria-mi piele. Am de gând să fac o plimbare prin zonă pe la miezul nopții și aș vrea să știu care-i raportul de forțe.

Nu și-a dus mâna la gură, n-a suspinat și nici n-a încercat să-mi schimbe hotărârea. N-aș fi putut nici măcar să jur că mâna ei mi-a strâns-o mai tare pe a mea. Mi-a spus, cu seriozitate:

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Vreau să mă conving cu propriii mei ochi că nu-i nimic în neregulă. Și, cu toate că nu mă aștept să dau de vreun bucluc, nu văd cum m-ai putea ajuta dacă mi-ar ieși în cale cineva. Fără supărare, firește.

— Ei, a spus ea cu îndoială. Fleck m-a lăsat fără pistol, n-ar prea avea nici un rost să chem poliția și nu cred c-aș putea să fac mare brânză dacă cineva ar sări pe mine. Dar dac-ar sări pe tine, atunci aș...

— Judeci totalmente eronat, am spus eu cu răbdare. Nu ești suficient de iute. Eu da. N-ai mai văzut pe nimeni care să fugă de la locul luptei la fel de repede ca Bentall. Am traversat podeaua din lemn de cocotier și am tras un pat pliant aproape de al ei. Te deranjează?

— Simte-te în largul tău, a spus ea cu amabilitate. (Mi-a aruncat o privire lenește printre pleoapele întredeschise și un surâs amuzat care-i curba gura, dar nu semăna deloc cu zâmbetul amuzat pe care mi-l adresase în biroul colonelului Raine de la Londra.) Am să te țin de mână. Eu cred că nu ești decât o oaie îmbrăcată într-o blană de lup.

— Stai să terminăm misiunea asta, am amenințat-o. Noi doi și luminile Londrei. Ai să vezi tu!

S-a uitat la mine un lung moment, apoi s-a întors ca să privească laguna tot mai întunecată. A spus:

— Nu văd nimic.

— A, mă rog. Ai greșit adresa. Din fericire, nu sunt din categoria celor sensibili. Acum, despre patul ăsta: știu că o să fie o mare dezamăgire pentru tine, dar mi s-a năzărit că în timpul cât eu mă plimb n-ar strica să

vâri sub pătură un soi de momâie. E improbabil ca ei să-i controleze veridicitatea când patul o să fie atât de aproape de al tău.

Am auzit niște voci, mi-am ridicat privirea și i-am văzut pe Hewell și pe chinezii săi dând colțul din spatele concasorului: un adevărat munte ambulant, Hewell avea ceva dintr-o maimuță cu silueta sa adusă de spate, umbletul vizibil legănat și mișcarea înceată a mâinilor care mai-mai că-i atingeau genunchii în timp ce mergea. I-am spus Mariei:

— Dacă vrei să te-apuce tremuriciul la noapte, întoarce-te și ia vederi. Amicul și-a făcut apariția.

De n-ar fi fost fața „amicului", trăncăneala necontenită a profesorului și sticla de vin pe care a scos-o la iveală, după afirmația sa, pentru sărbătorirea evenimentului, ar fi fost o masă de-a dreptul plăcută. Tânărul chinez știa cu siguranță să gătească și nici nu s-a servit vreuna din idioțeniile numite „cuib de rândunică" sau „aripă de rechin". Dar n-am putut să-mi dezlipesc privirea de fața aceea scofâlcită și devastată de vizavi de mine, uniforma albă în care se schimbase individul nefăcând decât să-i sublinieze hidoșenia neanderthaliană; n-am avut cum să-mi fac urechile insensibile la banalitățile profesorului Whiterspoon; vinul, „de Burgundia", era de-a dreptul excelent, dacă te-nnebuneai după oțetul îndulcit, dar mi-a fost sete și am reușit să înghit cu forța câteva guri.

Totuși, în mod surprinzător, Hewell a fost cel care a făcut cina suportabilă. Îndărătul acelei fețe primitive și zobite se ascundea o minte ascuțită – cel puțin a avut atâta inteligență încât să se țină departe de vinul de Burgundia și să bea în schimb bere de Hong Kong la litru – iar istorisirile lui despre viața de inginer în mineritul rocilor dure dusă în circa jumătate din țările de pe glob erau plăcute la ascultat. Sau ar fi fost plăcute dacă nu s-ar fi holbat la mine fără să clipească tot timpul cât a vorbit, cu ochii lui negri atât de duși în fundul găvanelor încât iluzia unui urs privind afară din grota unde stătea ascuns a fost mai intensă ca oricând. Ar fi bătut la fund pe orice lup de mare, oricât de bătrân. Cred c-aș fi stat acolo transpus toată noaptea, dacă Whiterspoon nu și-ar fi tras în sfârșit scaunul înapoi, frecându-și palmele satisfăcut și întrebându-mă cum mi-a plăcut masa.

— A fost excelentă, i-am răspuns eu. Să nu-l lăsați pe bucătar să plece vreodată. Mii de mulțumiri. Și acum, dacă nu aveți nimic împotrivă, cred c-am să mă duc la soția mea.

— Prostii, prostii! a protestat el, întruchiparea gazdei jignite, încă n-au fost aduse cafeaua și coniacul, tinere. Păi când mai avem ocazia, noi arheologii, să sărbătorim? Suntem încântați să vedem o față străină pe-aici, nu-i așa, Hewell?

Hewell nu l-a contrazis, dar nici nu l-a aprobat. Pentru Whiterspoon n-a avut nici o importanță. Mi-a adus un fotoliu din trestie indiană împletită și s-a agitat în jurul meu ca o cloșcă până când a fost sigur că m-am așezat confortabil. Pe urmă Tommy a adus cafeaua și coniacul.

Începând cu acel moment, seara a decurs bine. După ce servitorul chinez a adus al doilea rând de băuturi, profesorul i-a spus să lase sticla acolo și să plece. Nivelul lichidului a scăzut cu repeziciune, de parcă sticla ar fi fost găurită în fund. Profesorul a fost într-o formă uluitoare. Nivelul a scăzut și mai mult. Hewell a zâmbit de două ori. A fost o noapte nemaipomenită. Vițelul era îngrășat în vederea sacrificării. Nu iroseau ei degeaba tot coniacul ăla excelent. După ce sticla s-a golit, a fost adusă alta. Profesorul a spus câteva anecdote ușor deocheate și a râs în hohote. Hewell a zâmbit din nou. Eu mi-am șters câteva lacrimi provocate de starea de veselie și am surprins un schimb de priviri între cei doi. Securea își începea mișcarea descendenta. Cu o voce șovăitoare și nedeslușită, l-am felicitat pe profesor pentru umorul său. Mai treaz ca atunci nu m-am simțit niciodată în viața mea.

Fără doar și poate, repetaseră cu meticulozitate întreaga tărășenie. Whiterspoon, omul de știință dedicat până la moarte activității sale, a început să-mi aducă o parte din exponatele ce umpleau vitrinele de lângă pereți, dar după câteva minute a spus:

— Haide, Hewell, îl insultăm pe prietenul nostru. Hai să-i arătăm adevăratele noastre comori.

Hewell a ezitat cuprins de îndoială, iar Whiterspoon a bătut efectiv cu piciorul în podea.

— Insist! Fir-ar să fie, omule, ce poate fi rău în asta?

— Foarte bine.

Hewell s-a dus la seiful voluminos aflat în stânga mea și, după ce s-a chinuit un minut să manevreze butonul cifrului, a spus:

— Iar s-a înțepenit combinația, dom' profesor.

— Păi atunci deschide-l cu combinația din spate, a replicat iritat Whiterspoon, aflat în dreapta mea, cu un ciob de ceramică în mână. Acum uită-te la asta, domnule Bentall. Aș vrea să acorzi o deosebită atenție acestui...

Dar eu nu acordam nici un fel de atenție, deosebită sau nu, celor spuse de el. Mă uitam la fereastra din spatele lui, o fereastră pe care lampa cu gaz dinăuntru și întunericul de afară o transformaseră într-o oglindă aproape perfectă. Mă uitam la Hewell și la seiful pe care-l înclina de la perete. Seiful acela cântărea cel puțin o sută cincizeci de kilograme. Și așa cum stăteam eu, aplecat spre dreapta în fotoliu și cu piciorul stâng peste cel drept, talpa piciorului drept se afla chiar în calea seifului, dacă avea să cadă. Și avea să cadă. Partea de sus a seifului se depărtase deja cu treizeci de centimetri de perete și l-am văzut pe Hewell aranjându-i „linia de ochire", ca să fie sigur că se intersecta cu piciorul meu. După care l-a împins.

— Dumnezeule! a strigat profesorul Whiterspoon. Păzea!

Perfect executat, țipătul de oroare a fost emis cu o întârziere calculată, dar n-a fost nevoie să se deranjeze, căci eu îmi purtam deja de grijă singur. Începusem să mă arunc din fotoliu, sucindu-mi piciorul astfel încât talpa să stea în unghi drept față de seiful în cădere. Era o talpă solidă, din piele, groasă de un centimetru și jumătate, dar chiar și așa a fost un risc. Un risc mare, pe care a trebuit să mi-l asum.

N-a fost nimic prefăcut în strigătul meu de durere. Am avut senzația că talpa aceea din piele rezistentă s-a îndoit, lucru care s-a întâmplat și cu laba piciorului meu, de altfel, singura parte anatomică afectată.

Am zăcut acolo gemând de durere, imobilizat de greutatea seifului, până când Hewell l-a ocolit în grabă ca să-l ridice din față, în vreme ce Whiterspoon m-a târât într-o parte. M-am ridicat cu greutate în picioare, m-am desprins din strânsoarea profesorului, am făcut un pas cu piciorul rănit și m-am prăbușit la podea. Fără doar și poate, ținând cont de prăbușirea seifului și de căzătura mea, podeaua avea soartă grea în noaptea aceea.

— Ești... ești grav rănit?

Profesorul copleșit de neliniște.

— Rănit? Nu, nu sunt rănit. M-am simțit doar obosit și m-am întins un pic să mă odihnesc. L-am fulgerat cu o privire fioroasă, ținându-mă cu amândouă mâinile de piciorul drept. Cam câți pași crezi c-ai putea să faci dumneata cu o gleznă sfărâmată?

CAPITOLUL 5

Miercuri 10 p.m. – Joi 5 a.m.

Scuzele abjecte, fortificarea pacientului cu cele câteva picături de coniac rămase, bandajarea și prinderea în atele a gleznei mele au durat vreo zece minute. După aceea, parțial m-au ajutat, parțial m-au cărat de-a binelea până la casa de oaspeți. Paravanele laterale erau lăsate, dar prin ele se vedeau licăriri de lumină. Profesorul Whiterspoon a bătut la ușă și a așteptat. Ușa s-a deschis.

— Ci...cine-i acolo?

Marie aruncase peste umeri un acoperământ și lumina lămpii cu gaz din spate crea un tablou strălucitor în jurul părului ei blond.

— N-aveți motive de îngrijorare, doamnă Bentall, a spus Whiterspoon pe un ton liniștitor. Soțul dumitale tocmai a suferit un accident ușor. Mă tem că s-a rănit la picior.

— Un accident ușor! am protestat prompt. S-a rănit la picior! Mi-am făcut glezna zob, fir-ar să fie!

M-am eliberat de mâinile care mă susțineau, am încercat să trec de ușă, m-am împiedicat, am țipat și mi-am măsurat lungimea pe podeaua casei de oaspeți. Începeam să capăt experiență la măsuratul lungimii proprii pe podele, era cu mult mai rapid decât cu ruleta. Marie, cu vocea gâtuită de îngrijorare, a spus ceva ce n-am reușit să înțeleg din pricina propriilor mele gemete și s-a lăsat în genunchi lângă mine, dar profesorul a ridicat-o cu blândețe în picioare, în vreme ce Hewell m-a luat de pe jos și m-a pus în patul meu. Trag la cântar vreo nouăzeci de kile, dar m-a săltat și m-a pus în pat cu ușurința unei fetițe care-și leagănă păpușa, deși nu cu tot atâta gingășie. Din fericire, paturile acelea împletite erau mai rezistente decât păreau, așa că nu m-am trezit pe podea. Am mai scos niște gemete, apoi m-am proptit în cot, dându-le prilejul să vadă cum suferă în tăcere un englez stoic, strâmbându-mă și strângând din pleoape din când în când, pentru eventualitatea că n-ar fi înțeles mesajul.

Profesorul Whiterspoon a explicat, cu destule bâlbâieli, ce s-a întâmplat – mai exact, versiunea lui despre ce s-a întâmplat, un amalgam

convingător de combinații blocate, seifuri cu centrul de greutate prea ridicat și podele care se lasă, făcând seifurile instabile – iar Marie l-a ascultat într-o tăcere prevestitoare de furtună. Dacă s-a prefăcut, atunci chiar și-a ratat vocația. Respirația întretăiată, buzele comprimate, nările ușor lărgite, pumnii încleștați, toate astea le puteam înțelege. Dar ca să-ți faci fața la fel de palidă, cum reușise ea să și-o facă, chiar că trebuie să pui suflet. Când profesorul a terminat, am crezut că o să se repeadă la el, nu părea deloc speriată sau impresionată de silueta impunătoare a lui Hewell, dar a lăsat impresia că se stăpânește și a spus cu un ton glacial:

— Vă mulțumesc la amândoi că mi-ați adus soțul acasă. Ați dovedit multă amabilitate. Sunt sigură că n-a fost decât un accident. Noapte bună.

Replica asta nu prea lăsa loc pentru alte stratageme conversaționale, așa că și-au luat tălpășița, exprimându-și cu glas tare speranța că a doua zi aveam să mă simt mai bine. Au păstrat pentru ei ceea ce sperau de fapt și au uitat să explice cum își închipuiau ei că un os rupt se poate vindeca peste noapte. Marie a mai privit preț de vreo zece secunde pe ușa pe care cei doi plecaseră, apoi a spus în șoaptă:

— E... e înfricoșător, nu-i așa? Parc-ar fi o relicvă de prin Evul Mediu timpuriu.

— Nu-i un model de frumusețe. Speriată?

— Bine'nțeles că sunt.

A mai rămas nemișcată câteva secunde, a oftat, s-a întors de la ușă și s-a așezat pe marginea patului meu. Un lung moment s-a uitat la mine, ca atunci când eziți sau încerci să iei o hotărâre, apoi m-a atins ușor pe frunte cu niște mâini reci, mi-a netezit părul cu vârful degetelor și m-a privit în ochi, sprijinită în mâinile așezate într-o parte și-n cealaltă a capului meu. Zâmbea, dar nu era nici pic de amuzament în zâmbetul ei, iar ochii ei căprui erau întunecați de îngrijorare.

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, a murmurat ea. E... e destul de rău, nu-i așa, Johnny?

Era prima oară când îmi spunea astfel.

— Îngrozitor.

Mi-am ridicat mâinile, am prins-o de ceafă și am tras-o în jos până când fața i s-a îngropat în pernă. N-a opus nici un fel de rezistență: după

o primă întrevedere îndeaproape cu Hewell îți trebuie un timp ca să-ți revii, sau poate că nu făcea decât să fie drăguță cu un om bolnav. Avea obrazul catifelat ca o petală de floare și mirosea a soare și mare. Mi-am apropiat buzele de urechea ei și am șoptit:

— Du-te și vezi dac-au plecat într-adevăr.

S-a făcut țeapănă de parc-ar fi atins un fir sub tensiune, apoi s-a îndreptat și s-a ridicat în picioare. S-a dus la ușă, s-a uitat atent prin niște interstiții ale paravanului lateral și a spus cu glas scăzut:

— Sunt amândoi în sufrageria profesorului. Îi văd cum ridică seiful la locul lui.

— Stinge lumina.

S-a dus la masă, a întors fitilul, și-a făcut mâinile căuș deasupra sticlei de lampă și a suflat. Întunericul a cuprins brusc încăperea. M-am dat jos din pat și am desfăcut vreo doi metri de leucoplast cu care-mi înfășuraseră atelele și glezna, înjurând cu blândețe când a trebuit să-l dezlipesc de piele. Am pus atelele deoparte, m-am ridicat și am țopăit de probă de două-trei ori pe piciorul drept. Țopăiam aproape la fel de lejer ca totdeauna, singura durere provenind de la partea exterioară a degetului meu mare, care receptase impactul seifului, în momentul când se îndoise talpa. Am mai făcut o încercare și nici de data asta n-am întâmpinat vreo dificultate. M-am așezat și am început să-mi încalț șoseta și pantoful.

— Ce Dumnezeu faci? m-a întrebat Marie.

Am observat cu regret că nuanța de îngrijorare molatică îi dispăruse din glas.

— O simplă încercare, am replicat eu cu glas domol. Cred că bătrânul meu picior o să mă mai poarte ceva vreme.

— Dar osul... am crezut că ți-ai frânt osul.

— Ei, așa mă vindec eu, mai repede ca alții.

Mi-am mișcat piciorul încălțat și abia dacă am simțit ceva. Pe urmă i-am povestit ce se întâmplase. La sfârșit, mi-a spus:

— Cred că ți s-a părut o chestie inteligentă să mă prostești, nu?

Mă obișnuisem cu o mulțime de nedreptăți din partea femeilor, așa că am lăsat să treacă de la mine. Era prea inteligentă ca să nu-nțeleagă cât de nedreaptă era, mai ales când avea să se calmeze. De ce trebuia să

se calmeze, nu știam, dar când temperatura avea să-i scadă, urma să-și dea seama de imensul avantaj pe care-l dobândisem creând impresia că eram incapabil să mă mai mișc din loc. Am auzit-o traversând încăperea către patul ei și când a trecut pe lângă mine, mi-a spus cu glas reținut:

— Mi-ai zis să-i număr pe chinezii care intră și ies din baraca lungă.

— Și?

— Au fost optsprezece.

— Optsprezece?

Eu nu numărasem în mină decât nouă.

— Optsprezece.

— Ai observat ce căra vreunul dintre ei când a ieșit din baracă?

— N-am văzut pe nici unul din ei ieșind. Nu înainte de căderea întunericului.

— Hm. Unde-i lanterna?

— Sub perna mea. Uite-o.

S-a întors pe o parte și curând i-am auzit respirația egală și liniștită, dar știam că nu doarme. Am lipit fâșii de leucoplast pe geamul lanternei până când n-a mai rămas liber decât un orificiu de o jumătate de centimetru în centru. Pe urmă m-am postat lângă o crăpătură din paravanul lateral, de unde puteam să urmăresc locuința profesorului. Hewell a plecat la câteva minute după ora unsprezece, îndreptându-se spre locuința lui. Am văzut o lumină aprinzându-se și stingându-se după vreo zece minute.

M-am dus la dulapul în care servitorul chinez ne pusese hainele, am căutat prin el cu ajutorul fasciculului minuscul de lumină până când am găsit o pereche de pantaloni din flanelă gri închis și o cămașă albastră și m-am schimbat la iuțeală pe întuneric. Să faci o plimbare la miezul nopții în cămașă și pantaloni albi n-ar fi fost deloc pe placul colonelului Raine. Pe urmă m-am apropiat de patul partenerei mele și i-am spus încetișor:

— Nu-i așa că nu dormi?

— Ce vrei?

Nici pic de căldură în glasul ei.

— Haide, Marie, nu fi caraghioasă. Ca să-i păcălesc pe ei a trebuit să te păcălesc și pe tine, cu ei de față. Chiar nu vezi ce avantaj am că pot să mă mișc când ăia cred că sunt imobilizat? Ce-ai fi vrut să fac? Să stau în

ușă sprijinit de Hewell și profesor și să te anunț cu voioșie: „Stai liniștită, draga mea. E doar o glumă."

— Probabil că nu, a spus ea după un moment. Ce voiai adineauri? Numai să-mi spui chestia asta?

— De fapt, nu era vorba de asta, ci de sprâncenele tale.

— Despre ce?

— Sprâncenele. Ai părul blond și sprâncenele negre. Sunt adevărate? Mă refer la culoare.

— Ce-ai, nu te simți bine?

— Vreau să-mi înnegresc fața. Rimel. M-am gândit că poate ai...

— Nu era mai bine să spui așa de la început, în loc să-ncerci să faci pe istețul? Orice îi spunea inteligența ei despre „iertare", o altă parte a creierului se punea de-a curmezișul. N-am rimel. De culoare neagră n-am decât crema de pantofi. Sertarul de sus, din dreapta.

Gândul m-a făcut să mă cutremur, dar i-am mulțumit și am plecat de lângă ea. O oră mai târziu am părăsit-o de-a binelea. Am încropit o mumie în patul meu, am controlat toți pereții casei împotriva unor spectatori interesați și am ieșit prin spate, săltând un colț al paravanului doar atât cât să mă pot furișa pe dedesubt. Nu s-au auzit nici țipete, nici urlete și nici împușcături. Bentall trecuse granița neobservat și era cum nu se putea mai bucuros din pricina asta. Pe fondul întunecat nu m-ai fi putut vedea nici de la cinci pași, cu toate că m-ai fi putut mirosi de .la o distanță de zece ori mai mare în direcția vântului. Unele mărci de cremă de pantofi au un astfel de efect.

În prima parte a călătoriei mele, între casa noastră și a profesorului, n-ar fi avut importanță dacă piciorul meu ar fi fost sau nu valid. Pentru oricine ar fi privit afară din casa lui Hewell sau din baraca muncitorilor, silueta mea s-ar fi profilat cu claritate pe fondul luminos al mării și al nisipului alb, așa încât m-am deplasat sprijinindu-mă în palme, coate și genunchi, îndreptându-mă spre spatele casei, dincolo de câmpul vizual al celorlalți.

După ce-am dat colțul clădirii, m-am ridicat încet și fără zgomot în picioare, lipindu-mă de zid. Din trei pași lungi și liniștiți, am ajuns la ușa din spate.

Eșecul a survenit aproape înainte de a începe. Deoarece în față era o ușă din lemn cu balamale, îmi făcusem socoteala că același lucru avea să fie și în spate. Numai că era un panou din bambus împletit și, de cum l-am atins, a început să scârțâie și să clănțăne cam ca vreo sută de castaniete depărtate. M-am făcut una cu ușa, încleștând mâna pe mânerul rotund al lanternei. Au trecut cinci minute și nu s-a întâmplat nimic, n-a venit nimeni și, când în sfârșit o pală de vânt mi-a mângâiat fața, trestiile au scârțâit din nou, la fel ca înainte. Mi-au trebuit două minute ca să adun douăzeci de trestii într-o mână, fără să fac o hărmălaie prea mare, două secunde ca să pătrund în casă și alte două minute ca să las trestiile alea să cadă la loc, una câte una. Deși noaptea nu era excesiv de călduroasă, simțeam cum picăturile de sudoare mi se preling pe frunte și în ochi. M-am șters, mi-am făcut mâna căuș în jurul orificiului minuscul din geamul lanternei, am acționat întrerupătorul cu o mișcare precaută a degetului mare și am început să caut prin bucătărie.

Nu mă așteptasem să găsesc acolo ceva ce n-aș fi găsit în orice altă bucătărie și n-am găsit. Dar am descoperit ceea ce căutam: sertarul cu cuțite. Tommy avea o colecție frumoasă de cuțite de tranșat carnea, toate ascuțite precum briciul. Am ales unul cu lama triunghiulară și lungă de douăzeci și cinci de centimetri, zimțat pe o muchie și drept pe cealaltă, care pornea de la o lățime de cinci centimetri la plasele și se termina cu un vârf extrem de ascuțit, ca de bisturiu. Era mai bine decât nimic, mult mai bine decât nimic, dacă reușeam să nimeresc spațiul intercostal nici măcar Hewell n-ar fi putut crede că încerc să-l gâdil. L-am înfășurat cu grijă într-un șervet de bucătărie și l-am vârât sub centură.

Ușa interioară a bucătăriei, cea care dădea spre coridorul central, era din lemn, pentru a împiedica mirosurile să se răspândească în toată casa, am presupus eu. Se deschidea spre interior, pe niște balamale din piele unse cu ulei. M-am strecurat în coridor și am rămas pe loc, ascultând. N-a trebuit să-mi încordez prea tare auzul. Profesorul nu avea ceea ce se cheamă un somn liniștit și sursa sforăitului, o cameră cu ușa deschisă aflată cam la trei metri în lungul coridorului, în dreapta, era ușor de localizat. Habar n-aveam unde dormea servitorul chinez. Nu-l văzusem părăsind casa, așa că mi-am zis că trebuie să fie într-una din celelalte încăperi, și n-aveam nici un chef să aflu în care. Îmi crease

impresia unui tânăr care avea un somn deosebit de ușor. Deși speram ca acompaniamentul adenoidal al profesorului să acopere toate zgomotele pe care le-aș fi făcut, am parcurs culoarul către ușa sufrageriei cu iuțeala unei pisici ce urmărește o vrăbiuță, alergând pe un gazon însorit și făcând cam tot atâta gălăgie.

Am reușit să ajung înăuntru fără incidente și am închis ușa în urma mea într-o liniște desăvârșită. N-am pierdut vremea uitându-mă aiurea prin încăpere, știam unde să caut și m-am dus direct la biroul masiv. Dacă direcția cablului de cupru emailat, nu tocmai îngropat în acoperișul vegetal, pe care-l zărisem când mă așezasem prima oară în fotoliul din trestie, n-ar fi fost de ajuns să mă călăuzească, nasul m-ar fi dus drept într-acolo. Mirosul înțepător, oricât de slab, al acidului sulfuric e inconfundabil.

Cele mai multe dintre birourile de acel tip au de o parte și de alta a spațiului pentru picioare câte un rând de sertare, dar cel al profesorului Whiterspoon constituia o excepție. În loc de sertare, avea câte un dulăpior și nici unul dintre ele nu era încuiat. Nici n-ar fi avut motiv să fie. Am deschis ușa din stânga și am luminat interiorul cu fasciculul subțire al lanternei.

Compartimentul era voluminos, având șaptezeci și cinci de centimetri înălțime cu patruzeci și cinci lățime, și probabil vreo șaizeci adâncime. Era plin-ochi cu acumulatori cu acid și electrozi din plumb și cu baterii uscate. Pe raftul de sus se găseau zece acumulatori, celule mari de 2,5 volți, cu pereți din sticlă, legați în serie. Mai jos se aflau opt celule Exide de 120 de volți, alcătuite din baterii uscate, legate în paralel. Suficientă putere ca să trimiți un mesaj pe lună, cu ajutorul unei stații radio.

Iar stația radio exista. Am găsit-o în celălalt dulăpior, pe care-l ocupa în întregime. Știu câte ceva despre aparatele de emisie-recepție, dar masa aceea metalică cenușie, cu cele peste douăzeci de cadrane de calibrare, butoane de comutare a lungimilor de undă și de acord îmi era complet necunoscută. M-am uitat îndeaproape la numele fabricantului: ,,Kuruby-Sankowa Radio Corporation, Osaka și Sanghai". Pentru mine nu însemna nimic, la fel ca și talmeș-balmeșul de caractere chinezești înscrise dedesubt. Lungimile de undă și stațiile de recepție de pe benzile

de frecvență erau marcate atât în engleză cât și în chineză, iar acul era fixat pe Foochow. Poate că profesorul Whiterspoon era genul de patron bun la suflet care le dădea voie muncitorilor săi cuprinși de dor să vorbească cu rudele lor din China. Dar poate că nu era.

Am închis ușa încetișor și mi-am îndreptat atenția spre partea superioară a biroului. Probabil că profesorul a știut că am să vin, fiindcă nu se ostenise nici măcar să tragă ruloul de protecție. După vreo cinci minute de căutări metodice, am început să înțeleg de ce nu se deranjase: nu era nimic în sertare și în celelalte compartimente ale biroului care să merite a fi ascuns. Tocmai mă pregăteam să renunț și să-mi strâng catrafusele, când privirea mi-a căzut pe obiectul cel mai bătător la ochi de pe biroul acela: blocul de sugativă cu suportul ei din piele. Am scos sugativa din suport și m-am uitat la foaia subțire de hârtie care fusese ascunsă între bloc și suport.

Era o listă dactilografiată de șase rânduri, fiecare rând constând dintr-o pereche de nume urmată de câte opt cifre. Pe primul rând scria: „Pelican-Takishamaru 20007815", pe al doilea: „Linkiang-Hawetta 10346925" și așa mai departe, celelalte patru rânduri conținând niște nume și combinații de cifre la fel de lipsite de semnificație. La sfârșit, un spațiu alb de doi centimetri, urmat de încă un rând pe care scria: „În fiecare oră, Tombola 46".

Nu pricepeam absolut nimic. Părea să fie cam cea mai inutilă informație – dacă într-adevăr asta era – pe care și-o putea dori cineva. Sau poate că aveam în fața ochilor cel mai important cifru pe care-l văzusem vreodată. Și-ntr-un caz, și-n celălalt, nu părea să-mi fie de vreun folos pe moment, dar poate că avea să-mi fie mai târziu. Colonelul Raine și-a dat seama că am o memorie fotografică, dar nu pentru astfel de aiureli. Am luat un creion și o foaie de hârtie de pe birou, am copiat cele scrise acolo și am pus pergamentul la locul lui. Mi-am scos apoi pantoful din picior, am împăturit foaia de hârtie și am strecurat-o între talpa piciorului și șosetă, după ce-am protejat-o împotriva apei într-o folie de polietilenă. Neavând nici un chef să fac cale întoarsă prin coridor spre bucătărie, am ieșit pe fereastra îndepărtată de casa lui Hewell și a muncitorilor.

Douăzeci de minute mai târziu mă îndepărtasem suficient de toate casele și m-am ridicat în picioare cuprins de dureri. Nu mai parcursesem o asemenea distanță în mâini, coate și genunchi din fragedă pruncie și îmi cam pierdusem antrenamentul. Mai mult, lipsa de exercițiu făcu ca respectivele părți anatomice să fie complet nepotrivite pentru genul ăsta de mișcare, motiv pentru care mă dureau amarnic. Dar starea lor nu era cu nimic mai rea decât a hainelor care le acopereau.

Cerul era aproape complet înnorat, dar nu chiar întru totul, astfel încât când și când câte o ivire neașteptată a lunii pline mă făcea să mă arunc rapid la adăpostul vreunui arbust sau tufiș, unde stăteam până când cerul se întuneca din nou. Urmam firul șinelor de cale ferată ce porneau de la concasor și uscătorie ocolind spre nord și apoi, probabil, spre partea de vest a insulei. Eram foarte interesat de această linie și de destinația ei. Profesorul Whiterspoon se abținuse cu grijă să facă vreo mențiune despre ce se afla în cealaltă parte a insulei, dar cu toată grija sa profesorul Whiterspoon vorbea prea mult. Îmi spusese astfel că respectiva companie de fosfați excava zilnic circa o mie de tone din coasta muntelui și întrucât materialul cu pricina nu se mai vedea prin preajmă, de bună seamă că-l duseseră de-acolo. Asta presupunea o navă, o navă mare, și nici o navă mare n-ar fi avut cum să folosească debarcaderul ăla plutitor, construit din bușteni, din apropierea casei profesorului, chiar dacă ar fi reușit să se apropie suficient în apele puțin adânci ale lagunei, lucru imposibil de altfel. Era nevoie de ceva mai mare, de ceva mult mai mare: un debarcader din piatră sau din beton, fie și unul făcut din blocuri de coral, și ori o macara, ori un siloz de încărcare supraînălțat cu un tobogan înclinat. Se prea poate ca profesorul Whiterspoon să nu fi dorit ca eu să merg în direcția asta.

Câteva secunde mai târziu, am ajuns și eu să-mi doresc același lucru. Abia trecusem de un podeț tubular peste un pârâu, aproape sufocat de tufișurile dese, care cobora dinspre munte îndreptându-se spre mare. N-am apucat să fac zece pași când am auzit un zgomot de pași furișați și iuți în urma mea, ceva greu m-a pălit cu putere în spate și umăr și apoi, până să apuc să reacționez cumva, altceva mi-a înhățat brațul stâng, chiar deasupra cotului, cu forța brutală și sălbăticia unei capcane de urși. Am simțit imediat o durere agonizantă.

Hewell. Asta a fost prima mea reacție instinctivă, în timp ce mă clătinam și mă zbăteam, gata-gata să cad. Hewell era, fără doar și poate, nici un alt om pe care l-am cunoscut vreodată n-ar fi putut să mă strângă cu atâta forță încât să simt că-mi rupe brațul în două. M-am răsucit cu violență și am izbit cu toată puterea în locul unde ar fi trebuit să se afle stomacul agresorului, dar n-am reușit decât să fac o gaură în noapte. Aproape că-mi dislocasem umărul drept, dar n-aveam numai asta în minte în timp ce mă aruncam din nou lateral, luptând să-mi păstrez echilibrul. Să-mi păstrez echilibrul și să-mi salvez viața. Nu Hewell mă înhățase, ci un câine, cam de mărimea și forța unui lup.

Am încercat să-l desprind cu mâna dreaptă, dar dihania n-a făcut decât să-și înfigă și mai adânc colții în brațul meu. Am încercat iar și iar să-l lovesc cu pumnul drept, dar era prea în stânga și prea în spatele meu, așa că abia ajungeam la el. Am încercat să-l izbesc cu piciorul, dar n-ajungeam nicidecum aproape de el. Nu puteam să-l ating, nu puteam să-l scutur de pe mine, n-aveam nici un obiect contondent cu care să-l pălesc și știam că, dacă încercam să mă prăbușesc peste el, mi-ar fi dat drumul la braț și m-ar fi apucat de gât, până să-mi dau seama ce-are de gând.

Cântărea, fără doar și poate, între treizeci și cinci și patruzeci de kilograme. Avea niște colți ca niște cârlige de oțel, iar când ai niște cârlige de oțel înfipte în braț și o greutate de patruzeci de kile agățată de ele, un singur lucru se poate întâmpla: pielea și carnea încep să se sfâșie, iar eu n-aveam nici pielea, nici carnea diferită de a altora. Simțeam că mă lasă puterile, valuri de durere și greață îmi străbăteau trupul când, într-un moment de claritate, mintea mea, sau ceea ce trece drept așa ceva, a început din nou să funcționeze. Nu mi-a venit greu deloc să-mi scot cuțitul de la centură, dar a fost nevoie de aproape zece secunde interminabile și încărcate de durere ca să-l desfac, cu o singură mână, din învelișul textil. După asta a fost simplu, vârful ca de stilet a pătruns imediat sub osul pieptului și a alunecat în sus, în căutarea inimii, fără să întâmpine aproape nici o rezistență. Strânsoarea ca de capcană de pe brațul meu a slăbit într-o fracțiune de secundă și câinele a murit înainte să cadă la pământ.

Nu știam ce rasă de câine fusese și nici nu-mi păsa. L-am apucat de zgarda țintată și l-am dus la podețul pe care-l traversasem de curând, l-

am târât în josul malului îngust spre pârâu și l-am tras în apa într-un loc unde tufișurile erau foarte dese. M-am gândit că va fi destul de bine ascuns vederii de sus, dar n-am îndrăznit să-mi aprind lanterna ca să verific. L-am țintuit în loc cu niște pietroaie grele, astfel încât să nu-l poată scoate la iveală vreun puhoi adunat în urma unei ploi torențiale. Apoi am stat întins cu fața în jos lângă pârâu preț de aproape cinci minute, până când durerile cele mai intense, șocul și greața mi s-au mai domolit, iar pulsul, care o luase între timp razna, mi-a revenit cât de cât la normal. Au fost niște clipe îngrozitoare.

N-a fost nici o plăcere să-mi dezbrac cămașa și flanela de corp, brațul începuse deja să-mi înțepenească, dar am reușit și mi-am spălat brațul temeinic în apa curgătoare. Am fost bucuros că era apă dulce și nu sărată. M-am gândit că spălatul brațului avea să-mi facă mult bine în cazul în care câinele acela suferise de hidrofobie. Era ca și cum mi-aș fi spălat brațul după ce m-ar fi mușcat o cobra regală. Dar se părea că nu prea avea rost să-mi fac griji în privința asta, așa că mi-am bandajat brațul cum am putut mai bine cu fâșii rupte din flanela mea, am îmbrăcat apoi cămașa, am plecat de lângă podeț și mi-am continuat drumul de-a lungul șinelor. Acum țineam cuțitul în mâna dreaptă și nu mai aveam nici o cârpă înfășurată peste el. Mă simțeam înfrigurat, cuprins de răceala ca de gheață a unei mânii nemiloase. Nu nutream față de nimeni sentimente de bunăvoință.

Aproape că făcusem ocolul spre sudul insulei. Copacii lipseau cu totul, nu se vedeau decât tufișuri și câțiva arbuști joși și răzleți, deloc potriviți pentru ascunziș, doar dacă nu stăteai culcat la pământ, iar pe mine nu mă-ncerca câtuși de puțin cheful de a sta lungit la pământ. Dar nu-mi pierdusem întru totul rațiunea și când luna s-a ivit pe neașteptate într-un petic de cer complet lipsit de nori m-am făcut una cu pământul și am cercetat împrejurimile de la adăpostul câtorva tufișuri care n-ar fi constituit o ascunzătoare ca lumea nici măcar pentru un iepure.

În lumina strălucitoare a lunii am putut vedea că prima mea impresie despre insulă din dimineața aceea petrecută pe recif nu părea adevărată. E-adevărat, fâșia de câmpie de la poalele muntelui părea să înconjoare în întregime insula, asemenea unui brâu, dar aici era mult mai îngustă decât în partea estică. În plus, nu era înclinată constant către mare, ci părea să

coboare dinspre mare către baza muntelui. Ceea ce nu putea să însemne decât că, spre sud, insula se termina abrupt înspre lagună, poate chiar printr-o coastă stâncoasă. Tot așa mă înșelasem și în legătură cu muntele, deși de pe recif n-aș fi putut să observ această caracteristică nouă: în loc să aibă suprafața netedă și înclinată continuu a unui con, muntele părea aproape complet secționat spre sud de o uriașă fisură sau râpă, fără îndoială o relicvă a acelei zile catastrofale când jumătatea de nord a muntelui s-a scufundat în ocean. Consecința acestei configurații fizice era că singura cale de la est la vest pe această insulă părea să fie brâul îngust de legătură al câmpiei dinspre sud, care nu putea să fie mai lat de o sută zece metri.

Un sfert de oră mai târziu, peticul de senin din pătura de nori se mărise de două ori, iar luna se afla tot în mijlocul lui, așa că am hotărât s-o iau din loc. În lumina aia puternică, o mișcare înapoi ar fi fost la fel de bătătoare la ochi ca o mișcare înainte și, prin urmare, am decis să-mi continui drumul. Am înjurat luna temeinic și vârtos. Am spus despre ea lucruri cu care pereții și cei care câștigă un ban de pe urma muzicii ușoare n-ar fi fost deloc de acord. Dar ar fi fost de acord cu scuzele fără rezerve pe care mi le-am cerut de la lună doar câteva minute mai târziu.

Înaintam cu viteză de melc pe ce-mi mai rămăsese din coate – și genunchi, cu capul ridicat cam la douăzeci de centimetri de pământ când, deodată, am văzut altceva ridicat la douăzeci de centimetri de sol și la nici o jumătate de metru de ochii mei. Era o sârmă, întinsă pe niște țăruși metalici cu ochiuri de prindere la capete, și n-am observat-o mai din timp pentru că era vopsită în negru. Vopseaua, înălțimea mică față de pământ, prezența unui câine bântuind prin preajmă și faptul că sârma nu era întinsă pe niște izolatori electrici dădeau de înțeles foarte limpede că nu era un circuit electric parcurs de vreun curent cu efecte fatale, ci doar un cablu-capcană desuet. Conectat, de bună seamă, cu un dispozitiv de avertizare mecanic.

Am așteptat nemișcat douăzeci de minute, până când luna s-a ascuns iarăși pe după nori, m-am ridicat țeapăn în picioare, am sărit peste sârmă și m-am culcat din nou la pământ. Terenul avea acum o înclinare clară spre dreapta mea, către baza muntelui, iar calea ferată fusese înălțată pe un taluz ca să se îmbine cu panta. Părea a fi o idee bună să mă

târăsc mai departe pe lângă baza rambleului: în felul acesta, dacă luna apărea din nou, urma să mă aflu în umbră. Sau, mă rog, așa speram.

Și, într-adevăr, așa a fost. După încă o jumătate de oră de distracție pe coate și genunchi, timp în care n-am văzut și n-am auzit nimic, și am început să mă gândesc cu o admirație și compasiune crescândă la membrii cei mai de jos ai regnului animal, condamnați să-și ducă întreaga existență într-o asemenea manieră, luna și-a făcut din nou apariția. Și, de data asta, am văzut într-adevăr ceva.

La mai puțin de treizeci de pași în fața mea a apărut un gard. Mai văzusem astfel de garduri și nu erau dintr-acelea care împrejmuiesc o pășune din Anglia. Locul unde le văzusem înainte se numea Coreea, și anume în jurul cuștilor cu prizonieri de război. Cel dinaintea mea era alcătuit din nouă fire de sârmă ghimpată, avea mai bine de un metru optzeci înălțime și la partea de sus se curba spre exterior. Pornea din întunericul de nepătruns al fisurii cu pereți verticali ce secționa muntele în dreapta mea și străbătea câmpia către sud.

La vreo zece pași dincolo de el se afla un alt gard, o dublură a primului, dar atenția nu mi-a fost acaparată de nici unul dintre ele, ci de un grup de trei bărbați aflați dincolo de al doilea gard. Stăteau împreună și am presupus că discutau, dar atât de încet încât nu auzeam ce-și spuneau, iar unul dintre ei tocmai își aprinsese o țigară. Erau echipați cu pantaloni albi, jambiere. berete și cartușiere, iar la umăr purtau puști de vânătoare. Nu încăpea nici o îndoială că erau marinari din Royal Navy.

In acel moment, mintea mea s-a dat bătută. Eram obosit. Eram epuizat. Nu mai puteam să gândesc. Cu un oarecare răgaz, poate că aș fi găsit vreo două motive întemeiate pentru care, pe neașteptate, pe această insulă fijiană izolată, să dau peste trei marinari din Royal Navy, dar mi s-a părut c-ar fi o neghiobie să-mi bat capul cu așa ceva, când n-aveam decât să mă duc la ei și să-i întreb. Mi-am transferat greutatea de pe coate pe palme și am dat să mă ridic în picioare.

La trei pași în fața mea un tufiș s-a mișcat. Șocul m-a încremenit într-o imobilitate involuntară și salvatoare: în clipa aceea, nici una din relicvele dezgropate de profesor n-a fost nici pe jumătate la fel de împietrită ca mine. Tufișul s-a aplecat ușurel către alt tufiș și a murmurat ceva cu o voce atât de reținută, încât n-aș fi putut s-o aud dacă m-aș fi

aflat mai departe cu un metru și jumătate. Dar ei mă auzeau, fără doar și poate. Bătăile inimii îmi reverberau în urechi ca un ciocan pneumatic. Ritmul era și el cam același. Și chiar de nu m-ar fi auzit, tot ar fi simțit vibrațiile transmise pământului prin intermediul corpului meu, atât de aproape eram de ei. Un seismograf m-ar fi putut detecta din Suva. Dar n-au auzit și n-au simțit nimic. M-am lăsat înapoi la pământ așa cum un jucător lasă pe masă ultima carte, cea care-l va face să-și piardă averea. Mi-am zis atunci că toate aiurelile alea despre oxigenul care ar fi necesar vieții erau povești inventate de doctori. Încetasem complet să respir. Mâna dreaptă mă durea, în lumina lunii vedeam cum încheieturile pumnului încleștat în jurul plăselelor cuțitului străluceau ca fildeșul lăcuit. Mi-a fost necesar un efort conștient de voință ca să slăbesc fie și numai un pic strânsoarea, dar chiar și așa mă țineam de mânerul cuțitului ăla mai aprig decât mă ținusem vreodată de altceva.

Au trecut vreo șapte-opt eoni. Când și când, cele trei santinele, adepte ale unei interpretări liberale a misiunii lor, tipică pentru marinarii-santinele de pretutindeni, dispăreau. Sau, mă rog, păreau că dispar, până când mi-am dat seama că ceva ce luasem drept o pată întunecată pe terenul din spatele lor era de fapt o colibă. A trecut un minut, după care am auzit clinchetul și fâșâitul unui primus trezit la viață. Tufișul din fața mea s-a mișcat din nou. Am sucit cuțitul din mână până când am îndreptat vârful în sus, nu în jos, dar n-a venit în direcția mea. S-a îndepărtat de mine târându-se în liniște, paralel cu gardul, îndreptându-se spre un alt tufiș aflat la vreo treizeci de pași și am zărit acel alt tufiș agitându-se în timp ce se apropia. În noaptea aceea, locul era plin de tufișuri mișcătoare. Am renunțat să-i întreb pe marinari ce făceau acolo. Poate altădată. În noaptea asta, înțeleptul se culcă în patul lui și se gândește la diverse lucruri. Dacă puteam să ajung în patul meu, fără a fi sfâșiat în bucăți de câini sau înjunghiat de unul dintre chinezii lui Hewell, aveam să mă gândesc la diverse lucruri.

Am reușit să mă întorc acasă întreg. Una peste alta, mi-a luat nouăzeci de minute, dintre care jumătate pentru parcurgerea primilor cincizeci de metri, dar am reușit.

Tocmai se apropia de ora cinci dimineața când am săltat colțul paravanului dinspre mare și m-am furișat în casă. Marie dormea și n-avea

nici un rost s-o trezesc. Veștile proaste pot să aștepte. M-am spălat de crema de ghete în ligheanul din colț, dar eram prea obosit ca să încerc să-mi bandajez din nou brațul. Eram prea obosit chiar și pentru a mă gândi la diverse lucruri. M-am culcat în pat și abia dacă-mi aduc aminte de momentul când capul meu a atins perna. Chiar de-aș fi avut o duzină de brațe și toate ar fi palpitat de durere la fel ca brațul stâng, nu cred că m-ar fi putut ține treaz în noaptea aceea.

CAPITOLUL 6

Joi, la amiază – Vineri 1:30 a.m.

Trecuse de prânz când m-am trezit. Numai unul dintre paravanele laterale fusese ridicat, și anume cel care dădea spre lagună. Vedeam licărirea verzuie a apei, strălucirea albă a nisipului, culorile palid-pastelate ale coralului și, dincolo de lagună, o fâșie mai întunecată de mare cu un cer senin deasupra. Cu trei paravane lăsate jos, în casă nu se forma nici un fel de curent și era înăbușitor de cald sub acoperișul acela din frunze. Dar cel puțin asigura o ambianță intimă. Brațul stâng îmi palpita sălbatic. Dar eram încă în viață. Și nici hidrofobie nu căpătasem.

Marie Hopeman ședea pe un fotoliu lângă patul meu. Se îmbrăcase în pantaloni scurți albi și o bluză, ochii îi erau limpezi și odihniți, obrajii i se coloraseră și, una peste alta, numai faptul că mă uitam la ea mă făcea să mă simt îngrozitor. Îmi zâmbea și mi-am putut da seama că se hotărâse să nu se mai poarte acru cu mine. Avea o față drăguță, mai simpatică decât cea pe care o arborase la Londra. I-am spus:

— Arăți grozav. Cum te simți? (Originalitatea m-a caracterizat întotdeauna.)

— Excelent. Am scăpat cu totul de febră. Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc astfel, dar într-o jumătate de oră o să se servească masa de prânz. Profesorul l-a pus pe unul dintre oamenii lui să-ți mestereasc chestiile alea, ca să te poți mișca până acolo. (A arătat spre o pereche de cârje remarcabil realizate, rezemate de un scaun.) Sau poți servi masa aici. Sunt sigură că ești înfometat, dar nu m-am îndurat să te trezesc pentru micul dejun.

— M-am întors abia pe la șase.

— Asta explică multe. (Mi-am scos pălăria în fața răbdării ei, a priceperii cu care-și reprima curiozitatea.) Cum te simți?

— Îngrozitor.

— Se vede, a spus ea cu sinceritate. Nu lași deloc impresia unui tip dur.

— Simt că mă desfac în părțile componente. Ce-ai făcut toată dimineața?

— Profesorul mi-a ținut companie. Am făcut baie împreună azi-dimineață – cred că profesorului îi place să înoate cu mine – și pe urmă, după micul dejun, ne-am plimbat un pic și m-a dus prin mină. (S-a înfiorat, cu o seriozitate falsă.) Nu mă-nnebunesc prea tare după mina aia.

— Unde ți-e prietenul acum?

— A plecat să caute un câine. Nu e de găsit pe nicăieri. Profesorul e foarte supărat. Se pare că era animalul lui favorit și era foarte atașat de el.

— Ha! Animal favorit, zici? Ei bine, m-am întâlnit cu *animăluțul* ăsta și era foarte atașat de mine. Era dintr-o rasă de câini agățători. Mi-am scos brațul de sub pătură și mi-am desfăcut fâșiile de cârpe îmbibate de sânge. Acum vezi și tu de unde se agățase.

— Dumnezeule! A făcut ochii mari și culorile calde i-au dispărut din obraji. Arată... înfiorător.

Mi-am cercetat brațul cu un soi de mândrie tristă și a trebuit să recunosc că nu exagera cu nimic. De la umăr până la cot, cea mai mare parte a brațului era albastră, vineție și neagră, fiind umflată cam cu cincizeci la sută peste normal. Carnea era brăzdată de patru-cinci tăieturi triunghiulare și sângele continua să curgă ușor din trei dintre ele. Porțiunile de braț care nu păreau decolorate erau probabil într-o stare la fel de rea, numai că erau ascunse sub o crustă groasă de sânge uscat și închis la culoare. Văzusem la viața mea și priveliști mai îmbietoare.

— Ce s-a-ntâmplat cu câinele? a întrebat ea în șoapte.

— L-am omorât. Am scos de sub pernă cuțitul pătat de sânge. Cu ăsta.

— De unde Dumnezeu ai putut să faci rost de el? De unde...cred c-ar fi mai bine să-mi povestești totul de la început.

Așa că i-am povestit, repede și cu glas potolit, în timp ce ea mi-a curățat brațul și mi l-a bandajat din nou. Deși nu-i plăcea treaba asta, a făcut-o bine. Când am terminat de vorbit, a spus:

— Ce e în cealaltă parte a insulei?

— Nu știu, am mărturisit eu cu sinceritate. Dar încep să fac tot soiul de deducții și nici una dintre ele nu-mi place.

N-a mai spus nimic la asta, a terminat cu bandajatul și m-a ajutat să îmbrac cămașa cu mâneci lungi. Apoi mi-a aranjat la loc atelele și gipsul pe glezna piciorului drept, s-a dus la dulap și și-a adus sacoșa. I-am spus cu un ton caustic:

— Ce faci, îți pudrezi năsucul pentru amicul tău?

— Am să ți-l pudrez pe-al tău, a spus ea.

Până să-mi dau seama cu adevărat ce face, mi-a aplicat niște cremă pe față, mi-a întins-o cu palmele și mi-a presărat niște pudră peste ea. După puțin timp, s-a tras un pic înapoi și și-a examinat opera.

— Arăți pur și simplu dulce, a murmurat și mi-a întins oglinjoara ei.

Arătam înfiorător. O singură privire îngrozită aruncată mie și orice agent de asigurări din țară și-ar fi călcat stiloul în picioare. Fața trasă, ochii injectați și petele vineții de sub ei erau contribuția mea proprie. Dar paloarea cadaverică și extrem de convingătoare a restului feței se datorau în întregime lui Marie.

— Minunat, am fost eu de acord. Și ce-o să se-ntâmple când profesorul o să simtă mirosul acestei pudre de față?

A scos din geantă o sticluță de parfum cu pulverizator.

— După ce-am să-mi dau cu câteva grame de „Noaptea misterelor”, n-o să mai fie în stare să simtă nici un miros pe o rază de douăzeci de metri.

Am strâmbat din nas și am spus:

— Înțeleg unde bați. („Noaptea misterelor” era într-adevăr un parfum foarte puternic, cel puțin în cantitățile folosite de ea.)

— Ce-o să se-ntâmple dacă-ncep să transpir? N-o să mi se prelingă pe față tot amestecul ăsta de cremă și pudră?

— E garantat să nu se prelingă. (A zâmbit.) Dacă se-ntâmplă așa, o să-i dăm în judecată pe fabricanți.

— Păi da, cum să nu, am replicat eu sumbru. Ar fi chiar interesant, să știi. Umbrele răposaților J. Bentall și M. Hopeman cheamă prin prezenta în judecată...

— Termină! m-a întrerupt ea cu asprime. Te rog să-ncetezi!

Am încetat. Era o fată foarte sensibilă în unele privințe. Sau poate că eu eram neîndemânatic și lipsit de tact. Am spus:

— Nu crezi că jumătatea aia de oră e pe cale să se termine?

A încuviințat din cap.

— Da. Am face bine să plecăm.

Nu mi-a trebuit decât să cobor treptele și să fac vreo șase pași în soare ca să-mi dau seama că pregătirile grijulii ale lui Marie (cele cu crema și pudra) erau probabil tot atâtea strădanii inutile. După cum mă simțeam, nimic n-ar fi putut să mă facă să arăt mai rău. Având numai un picior teafăr, celălalt legănându-se liber și neîncălțat la o oarecare înălțime de pământ, eram obligat să-mi arunc mare parte din greutate în cârje, și la fiecare bufnitură a cârjei din stânga pe pământul ars și întărit de căldura soarelui, un junghi violent de durere îmi fulgera brațul pe toată lungimea, de la vârfurile degetelor până la umăr, traversându-mi apoi spatele și ajungând până-n creștetul capului. Nu pricepeam de ce o rană la braț trebuia să-mi provoace o durere de cap violentă, dar îmi provoca. Era un nou subiect de controversă cu medicii de profesie.

Bătrânul Whiterspoon ori a stat la pândă, ori a auzit bufniturile cârjelor mele, căci a deschis ușa și a sărit cu vioiciune treptele ca să ne-ntâmpine. Rânjetul de bun venit s-a preschimbat într-o expresie îndurerată când mi-a zărit fața.

— Bată-mă cerul să mă bată! Bată-mă să mă bată! (Cuprins de agitație, s-a apropiat grăbit ca să mă ia de braț.) Arăți... vreau să spun că ai suferit un șoc teribil. Sfinte Dumnezeule, băiete, transpirația îți curge șiroaie pe față.

Nu exagera. Transpirația curgea șiroaie pe fața mea. Și a început să curgă exact în clipa în care m-a apucat de braț, de brațul stâng, puțin deasupra cotului. Îmi disloca brațul din articulația umărului. Credea că mă ajută.

— O să-mi treacă, i-am spus, oferindu-i zâmbetul meu anemic. Mi-am scrântit piciorul când am coborât scara de la casa noastră, în rest, abia dacă simt vreo durere.

— Nu trebuia să ieși din casă, m-a dojenit el. A fost o prostie, o prostie teribilă. Ți-am fi trimis masa în cameră. În fine, acum dacă tot ai venit până aici... Vai de mine, vai de mine, mă simt atât de vinovat pentru toată povestea asta...

— Nu e vina dumneavoastră, profesore, l-am liniștit eu. (Și-a mutat strânsoarea mai sus ca să mă ajute să urc treptele și am observat cu

ușoară surprindere că locuința lui se legăna dintr-o parte în alta.) N-aveați de unde să știți că dușumeaua era nesigură.

— Dar știam, știam. Tocmai asta mă mâhnește cel mai mult. De neiertat, de neiertat.

M-a condus până la un fotoliu din sufrageria lui, agitându-se și cloncănind ca o cloșcă bătrână.

— Ei drăcie, da' arăți rău de tot! Ia zi, ar merge niște coniecel?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, am răspuns eu cu sinceritate.

A făcut obișnuita sa încercare la distrugere cu clopoțelul, coniacul a fost adus și pacientul revigorat. A așteptat până mi-am golit paharul pe jumătate, apoi a spus:

— Nu crezi c-ar trebui să mai arunc o privire la glezna aia?

— Mulțumesc, dar din fericire nu-i nevoie, am replicat eu cu îngăduință. Marie mi-a aranjat-o azi-dimineață. Am avut înțelepciunea să mă-nsor cu o infirmieră calificată. Am auzit că și dumneavoastră ați avut ceva necazuri? V-ați găsit câinele?

— Nici urmă de el, pe nicăieri. Foarte deranjant, foarte supărător. Știi, era un Dobermann – îi eram foarte devotat. Da, foarte devotat. Nu pot să-mi închipui ce s-a întâmplat. (A clătinat din cap îngrijorat, a turnat niște sherry în pahare pentru el și Marie și s-a așezat lângă ea pe canapeaua din trestie indiană.) Mă tem că i s-a întâmplat o nenorocire.

— Nenorocire? (Marie a holbat la el niște ochi mari.) Pe insulița asta pașnică?

— Șerpi, mă tem. Niște vipere foarte veninoase. Au împânzit partea de sud a insulei și-și duc veacul printre stâncile de la baza muntelui. Carl – câinele meu – e posibil să fi fost mușcat de una dintre ele. Apropo, am vrut să vă avertizez... sub nici o formă să nu vă apropiați de partea aia a insulei. Sunt extrem de periculoase, extrem de periculoase.

— Vipere! a exclamat Marie, cutremurându-se. Cumva... cumva se apropie și de casele de-aici?

— Oh, Doamne păzește, nu! (Profesorul a bătut-o ușurel pe mână, cu un aer de afecțiune absentă.) Nu trebuie să-ți faci griji, draga mea. Detestă pulberea de fosfat. Numai să țineți minte să vă restrângeți plimbările la partea asta a insulei.

— În mod cert, așa am să fac, a fost de acord Marie. Dar spuneți-mi, profesore, dacă viperele l-ar fi mușcat, n-ar fi trebuit să-i găsiți cadavrul?

— Nu, mai ales dacă i s-a întâmplat chestia asta pe stâncile de la poalele muntelui. Un talmeș-balmeș îngrozitor acolo. Desigur, s-ar putea să se întoarcă până la urmă.

— Sau poale că s-a dus să facă o baie, am sugerat eu.

— O baie? (Profesorul s-a încruntat.) Nu pricep unde bați, tinere.

— Nu-i plăcea apa?

— La drept vorbind, îi cam plăcea. Pe cinstea mea, cred c-ai nimerit-o! Laguna e plină de rechini-tigru. Unii dintre ei sunt niște monștri, ajung la peste cinci metri lungime, și știu că noaptea se apropie de țărm. Asta trebuie să fi fost, asta trebuie să fi fost. Bietul Carl! Unul din monștrii ăia ar fi putut să-l rupă ușor în două. Ce sfârșit pentru un câine, ce sfârșit!

Whiterspoon a clătinat din cap cuprins de jale și și-a dres glasul.

— Vai de mine, cât are să-mi lipsească. A fost mai mult decât un câine, a fost un prieten. Un prieten credincios și blând.

Preț de două minute am rămas cuprinși de o tristețe tăcută, aducând un ultim omagiu acelui stâlp al bunăvoinței canine, plecat dintre noi, după care am continuat cu masa de prânz.

*

Când m-am trezit, era încă ziuă, dar soarele se ascunsese pe după umărul muntelui. Mă simțeam proaspăt și odihnit, și chiar dacă brațul mi-era țeapăn și inflamat, durerea intensă de dimineață dispăruse. Atâta timp cât nu trebuia să mă mișc, disconfortul nici nu merita să fie pomenit.

Marie nu se întorsese încă. După masă, în timp ce eu mă întorceam acasă să mă culc, plecase la pescuit de scrumbii Carnax – naiba știe cum or mai fi și alea – împreună cu profesorul și cei doi tineri fijieni. Profesorul m-a invitat și pe mine, dar se vedea de la o poștă că a făcut-o din politețe, fiindcă în după-amiaza aceea n-aș fi avut putere să trag din apă nici măcar o sardină. Așa că au plecat fără mine. Profesorul Whiterspoon și-a exprimat regretul și scuzele, împreună cu speranța că n-am să mă supăr dac-o să-mi ia nevasta cu el. L-am asigurat că nu mă supăr deloc și le-am urat să se simtă bine împreună, iar el mi-a aruncat o privire ciudată, pe care n-am prea putut s-o descifrez. Am avut sentimentul obscur și neliniștitor că, într-un fel sau altul, călcasem fără să vreau într-o

strachină. Dar indiferent ce-a fost, nu s-a lăsat prea mult timp frământat de îndoieli. Era prea interesat de scrumbiile lui. Ca să nu mai pomenesc de Marie.

M-am spălat și m-am bărbierit, reușind să-mi creez o înfățișare mai mult sau mai puțin respectabilă până când s-au întors. S-a dovedit că în ziua aceea scrumbia n-a vrut să muște deloc momeala. Nici unul dintre ei nu părea prea afectat din pricina asta. Seara, la masă, profesorul a fost într-o formă extraordinară, o gazdă plăcută și amabilă cu un sac plin de anecdote reușite. S-a întrecut pe sine în efortul de a ne binedispune și nu era nevoie să fii un as al deducției ca să-ți dai seama că toate strădaniile acelea nu erau făcute în beneficiul meu sau al lui Hewell, care ședea în celălalt capăt al mesei față de mine, meditativ, tăcut și distant. Marie a râs, a zâmbit și a vorbit aproape tot atât de mult ca și profesorul. După toate aparențele, farmecul și buna dispoziție a profesorului o molipsiseră. Pe mine însă nu m-au molipsit deloc, fiindcă în după-amiaza aceea petrecusem o oră bătută pe muchie adâncit într-o gândire constructivă și gândirea cu pricina mă condusese la niște concluzii care mi se păreau extrem de înfricoșătoare. Nu mă sperii eu ușor, dar știu când să mă sperii. Și nu poate exista un moment mai potrivit decât atunci când descoperi că asupra ta plutește o condamnare la moarte. Iar eu eram condamnat la moarte, în mintea mea nu mai încăpea nici un fel de îndoială în privința asta.

După cină, m-am ridicat în picioare, mi-am luat cârjele, i-am mulțumit profesorului pentru masă și i-am spus că nu se putea să mai abuzăm și în noaptea aceea de amabilitatea și de ospitalitatea sa. A protestat, dar nu foarte violent, și a întrebat dacă doream să ne trimită niște cărți la casa noastră. I-am spus că am fi încântați, dar că aș vrea să fac câțiva pași pe plajă mai întâi. El a plescăit din limbă și m-a întrebat dacă nu ar fi un efort prea mare pentru mine, dar când i-am spus că nu trebuie decât să se uite pe fereastră ca să se convingă cât de puțin mă extenuam, a admis cu îndoială în glas că, probabil, totul o să fie în ordine. Le-am urat împreună noapte bună și am plecat.

Am întâmpinat o oarecare dificultate când am coborât taluzul abrupt suspendat deasupra plajei, dar după aceea a fost simplu. Nisipul era uscat și compact, și cârjele abia dacă intrau în el. Am parcurs vreo două sute de

metri de-a lungul plajei, având grijă să nu ieșim din câmpul vizual al ferestrelor profesorului, până am ajuns la marginea lagunei. Acolo ne-am așezat. La fel ca și în noaptea precedentă, luna lumina intermitent, atunci când nu dispărea după norii aflați într-o continuă mișcare. Auzeam murmurul îndepărtat al hulei ce se spărgea de recifful lagunei și foșnetul șoptit al vântului de noapte ce făcea palmierii să se înconvoaie. Nu se simțeau nici un fel de arome exotice, probabil că pulberea aceea cenușie și sufocantă de fosfat ucisese toate formele de viață în afară de copaci și de plantele mai rezistente. Nu ajungea la noi decât mirosul mării.

Marie mi-a atins brațul cu niște degete delicate.

— Cum te simți?

— Tot mai bine. Ți-a prins bine ieșirea de după-amiază?

— Nu.

— Mi-am închipuit eu. Prea arătai fericită. Ai aflat ceva util?

— Da' de unde?! a replicat ea dezgustată. N-a făcut nimic decât să trăncănească și să spună tâmpenii toată după-amiaza.

— De vină sunt „Noaptea misterelor" și hainele pe care le porți, am remarcat eu cu amabilitate. Scoți omul din minți.

— Nu s-ar zice că pe tine te-am scos din minți, a ripostat ea caustic.

— Nu, am admis eu și, după câteva secunde, am adăugat: Nu poți să mă scoți din ceea ce nu am.

— Ce soi de modestie stranie mai e și asta?

— Uită-te la plaja asta. Ți-a trecut vreo clipă prin minte că în urmă cu patru sau cinci zile, la Londra, înainte chiar de plecarea noastră, cineva a știut că în seara asta o să stăm aici? Dumnezeule, dacă scap din chestia asta, am să-mi dedic restul vieții jocului de bambilici. În profesia asta sunt complet depășit de situație. Am știut că aveam dreptate în privința lui Fleck, am știut bine. Individul nu era un ucigaș.

— Am senzația că te cam grăbești, a protestat Marie. Păi cum să nu, bunul căpitan Fleck n-avea de gând să ne ucidă. Nu, el n-avea de gând decât să ne bată părintește pe cap și să ne facă vânt peste bord. Rechinii s-ar fi ocupat de aspectele sângeroase ale problemei, în locul lui.

— Ți-aduci aminte cum stăteam pe puntea aia a schoonerului și ți-am spus despre impresia mea că ceva era în neregulă, dar nu reușeam să-mi dau seama despre ce era vorba? Mai ții minte?

— Da, mi-aduc aminte.

— Ehe, Bentall, bătrâne, am spus eu cu cruzime. Nu-ți scapă niciodată nimic. Ventilatorul – ăla pe care l-am folosit drept dispozitiv de ascultare, cel îndreptat spre sala radio. Păi tocmai aia e, că n-avea de ce să fie îndreptat spre sala radio, trebuia să fie orientat spre prova. Mai știi că n-aveam nici pic de aer acolo jos? Ei, nici nu-i de mirare, dar-ar dracii.

— Nu-i nevoie să...

— Scuză-mă. Dar acum înțelegi toată tărășenia, nu-i așa? A știut că până și un tâmpit ca mine o să descopere că vocile din sala radio pot fi ascultate cu ajutorul acelei țevi. Pariez pe zece lire contra una că a avut chiar și un microfon ascuns în cala aia, ca să afle momentul când Bentall, acest Einstein al spionajului, a făcut această descoperire zdrobitoare. Știa că locul e plin de libărci, care ne vor tăia cheful să dormim pe paturi joase, așa încât Henry dă la o parte câteva traverse care – să vezi coincidență – se-ntâmplă să fie chiar în locul de unde putem începe să căutăm conservele și răcoritoarele, după ce am refuzat să consumăm acel mic dejun deliberat oribil oferit de ei. Alte coincidențe: în spatele lăzilor cu conserve sunt niște traverse cu șuruburile desfăcute, îndărătul cărora dăm peste centurile de salvare. E-adevărat, Fleck n-a atârnat un afiș pe care să scrie „În cutia asta sunt centuri de salvare”, dar nici n-a lipsit mult. Pe urmă Fleck îmi suflă în pânze un vânt favorabil, fără să lase în vreun fel impresia asta, și găsește modalitatea de a ne anunța că decizia în privința executării noastre are să-i parvină la ora șapte. Prin urmare, ne lipim de ventilatorul ăla și, când sosește ordinul, noi o ștergem, cu tot cu centuri de salvare. Pe ce pariezi că Fleck a slăbit chiar și șuruburile de la trapă ca să ne ușureze sarcina – cred că puteam să-l forțez și cu degetul mic.

— Dar... dar tot puteam să ne înecăm, a rostit cu încetineală Marie. Puteam să nu ajungem la recif sau la lagună.

— Cum așa? Să ratăm adică o țintă lată de zece kilometri? Chiar tu ai spus că bătrânul lup de mare Fleck a schimbat cursul destul de des și ai avut dreptate. A vrut să se asigure că atunci când vom sări o s-o facem chiar vizavi de mijlocul recifului, de unde nu mai puteam să ratăm ținta. Ba chiar a încetinit, ca nu cumva să ne rănim când sărim peste bord. Probabil că stătea acolo și se prăpădea de râs când Bentall și Hopeman,

doi figuranți în căutarea unui actor comic, mergeau în vârful picioarelor spre pupa. Cât despre vocile pe care le-am auzit în noaptea petrecută pe recif, nu erau decât John și James în canoea lor, care vegheau ca nu cumva să călcăm greșit și să ne scrântim glezna. Doamne, Bentall, cât de fraier poți să fii?!

A urmat o liniște prelungită. Am aprins două țigări, oferindu-i și ei una. Luna dispăruse după un nor iar fața ei nu era decât o pată palidă în întuneric. Deodată, a spus:

— Fleck și profesorul... lucrează mână-n mână, fără doar și poate.

— Vezi cumva și altă posibilitate?

— Ce vor de la noi?

— Încă nu sunt sigur.

Eram sigur, dar ăsta era un lucru pe care nu i-l puteam spune.

— Dar... dar de ce tot acest eșafodaj fals? Nu era mai simplu ca Fleck să ne fi transportat direct aici și să ne fi predat profesorului?

— Și la asta există un răspuns. Oricine ar fi în spatele acestei manevre e într-adevăr un tip foarte deștept. Există un motiv pentru tot ce face.

— Și... crezi că profesorul... e omul din umbră?...

— Nu știu ce este. Nu uita de sârma ghimpată. Marina e aici. Poate-or fi venit să joace popice, dar eu nu cred. În cealaltă parte a insulei se petrece ceva de mari, foarte mari proporții și totodată ceva secret. Oricine dirijează acțiunea n-o să-și asume nici un risc. Ei știu că Whiterspoon se află aici, și gardul ăla nu înseamnă nimic, nu e menit decât să-i descurajeze pe angajații rătăciți. De bună seamă că l-au investigat la sânge. Serviciile secrete au niște anchetatori foarte inteligenți și dacă ei n-au nimic împotriva șederii lui aici, înseamnă că e curat. Pe de altă parte, și el știe că marina militară e aici. Fleck și profesorul în tovărășie. Profesorul și marina militară în tovărășie. Tu ce înțelegi din toată povestea asta?

— Atunci, înseamnă că ai încredere în profesor? Tu spui, de fapt, că profesorul e cinstit?

— Nu spun nimic. Nu fac decât să gândesc cu glas tare.

— Nu-i adevărat, a insistat ea. Dacă marina militară îl acceptă. trebuie să fie cinstit. Asta afirmi tu. În cazul ăsta, ce-i cu chinezii furișați

noaptea în apropierea gardului, ce-i cu câinele ucigaș, ce-i cu firul-capcană?

— Merg și eu pe ghicite. Se poate să-și fi prevenit angajații să nu se apropie de locul ăla, iar ei știu despre câine și sârmă. Eu n-am spus că ăia pe care i-am văzut erau chinezii din subordinea lui, am presupus doar. Dacă în cealaltă parte a insulei are loc o operațiune secretă de proporții, nu uita că secretele pot fi trădate de oamenii care ies la fel de bine ca și de către cei care intră. Se prea poate ca marina militară să aibă niște oameni de calibru în partea asta, să vadă dacă nu cumva cineva încearcă să o șteargă de-acolo. Poate că profesorul e la curent cu toată tărășenia... cred că e la curent. Am pierdut prea multe secrete în folosul comuniștilor în ultimul deceniu numai datorită deficiențelor de securitate. Probabil că guvernul a învățat din greșelile trecutului.

— Dar unde intervenim noi? a întrebat ea neajutorată. E... e teribil de complicat. Și cum poți să explici tentativa de a te transforma într-un invalid?

— Nu pot. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi sporește convingerea că nu sunt decât un pion minuscul în jocul ăsta și că aproape întotdeauna pionii minusculi trebuie sacrificați pentru câștigarea jocului de șah.

— Dar de ce? a insistat ea. De ce? Și ce motiv poate avea un neghiob bătrân și inofensiv precum profesorul Whiterspoon să...

— Dacă neghiobul ăla bătrân și inofensiv e profesorul Whiterspoon, am întrerupt-o cu mojicie, atunci eu sunt regina balului.

Preț de aproape un minut nu s-au auzit decât murmurul îndepărtat al hulei și șoapta vântului de noapte în frunzișul copacilor.

— Eu nu mai rezist la toată aiureala asta, a spus ea într-un târziu, obosită. Chiar tu ai spus că l-ai văzut la televizor și...

— Și, într-adevăr, e o copie foarte reușită, am admis eu. S-ar putea să-l și cheme Whiterspoon, dar în mod cert nu e profesor de arheologie. E singura persoană întâlnită de mine care știe mai puțină arheologie decât subsemnatul. Și, crede-mă, e o performanță deosebită.

— Dar știe atât de multe despre...

— Habar n-are de nici unele. E limitat la două cărți, una despre arheologie, alta despre Polinezia, și pe nici una n-a citit-o mai mult de un

sfert. N-a citit nici măcar atât cât să afle că prin părțile astea nu există nici vipere, nici malarie, și-ai auzit și tu cum susținea despre amândouă – că ar exista. De-aia n-a fost de acord să te uiți pe cărțile lui. S-a temut să nu afli mai multe decât știe el. Nu ți-ar fi luat mult timp. Vorbește despre recuperarea obiectelor de ceramică și lemn din bazalt – lava le-ar fi sfărâmat pe primele și le-ar fi ars pe cele din urmă. Vorbește despre datarea relicvelor din lemn cu ajutorul experienței și a cunoașterii, și orice elev care-a făcut fizică la școală ți-ar spune că determinarea vechimii se poate face cu mare precizie măsurând activitatea radioactivă a izotopului de carbon în acele relicve. Mi-a dat de înțeles că relicvele cu pricina au fost dezgropate de la cea mai mare adâncime la care s-au făcut vreodată săpături arheologice, respectiv treizeci și șase de metri, și nu cred că există mai mult de zece milioane de oameni care să știe că un schelet vechi de zece milioane de ani a fost dezgropat din dealurile Tuscany, în urmă cu vreo trei ani, de la aproape două sute de metri – într-o mină de cărbuni. Cât despre ideea de a folosi explozibili puternici în arheologie, în loc de a înainta cu băgare de seamă folosind târnăcopul și lopata... ei bine, să pomenești de ea în apropiere de British Museum. S-ar putea să-i vezi pe bătrânii arheologi tăvălindu-se pe jos ca niște popice.

— Dar...dar toate relicvele și curiozitățile adunate prin preajmă...

— Se poate să fie veritabile. E posibil ca profesorul Whiterspoon să fi dat într-adevăr lovitura, pe urmă celor de la marina militară să le fi venit ideea că ar fi un aranjament perfect pentru păstrarea secretului. Aveau motive cât se poate de întemeiate să interzică complet accesul pe insulă, și le-ar fi oferit o acoperire ideală, nimic care să agite suspiciunile anumitor țări, care ar fi într-adevăr tare agitate dacă ar ști ce face Royal Navy. Posibil ca cercetările legate de descoperire să se fi încheiat demult, iar Whiterspoon să fie ținut la adăpost, cu cineva care să-i semene leit pentru salvarea aparențelor față de musafirii picați pe neașteptate. Sau poate că relicvele sunt niște falsuri. Poate că nu s-a făcut nici o descoperire arheologică aici. Poate că-i o idee genială visată de cei de la marina militară. Și în acest caz ar fi avut nevoie de cooperarea profesorului Whiterspoon, dar nu neapărat cel adevărat, ceea ce explică profesorul închipuit. Nu-i exclus ca povestea să fi fost servită ca atare ziarelor și revistelor. Poate că unii patroni de publicații au fost abordați

de către guvern și convinși să ajute la această înșelăciune. N-ar fi prima oară când s-ar proceda astfel.

— Dar erau și ziare și reviste americane.

— Păi, poate că-i o operațiune anglo-americană.

— Eu tot nu pricep de ce trebuiau să te ologească, a spus ea cu îndoială. Dar poate că una sau alta dintre sugestiile tale duce cumva la un răspuns.

— Poate. Zău că nu știu. Dar voi avea răspunsul la noapte. Am să-l găsesc în mină.

— Ești... ești nebun? a spus ea cu calm. Nu ești în stare să te duci nicăieri.

— E doar o plimbare scurtă. Mă descurc. N-am nimic la picioare.

— Vin cu tine.

— Nici să nu te gândești.

— Te rog, Johnny!

— Nu.

Și-a întins aripile.

— Chiar nu pot să-ți fiu de nici un folos?

— Nu fi caraghioasă. Trebuie să avem pe cineva care să păzească fortăreața, să vegheze ca nu cumva să se strecoare vreun dușman în casa noastră și să găsească două mumii. Atâta timp cât vor auzi pe unul din noi respirând și o altă formă lângă el, vor fi mulțumiți. Mă duc să trag un somn de vreo două ore. Ce-ar fi să te duci să continui chiolhanul cu bătrânul profesor? Nu-și poate dezlipi ochii de tine și în felul ăsta s-ar putea să afli mult mai multe decât mine.

— Nu prea sunt sigură că-nțeleg ce vrei să spui.

— Vechiul număr al lui Mata-Hari, am spus eu cu nerăbdare în glas. Șoptește-i nimicuri dulci în barba-i argintie. O să-ți ciugulească din palmă în doi timpi și trei mișcări. Cine știe ce secrete tandre ar putea să-ți șoptească în schimb?

— Așa crezi?

— Sigur, de ce nu? În privința femeilor, a ajuns într-o fază periculoasă. Cea situată între optsprezece și optzeci de ani.

— S-ar putea să intre la gânduri.

— Păi, n-are decât. Ce contează, atâta timp cât obții niște informații de la el? Știi, datoria înaintea plăcerii.

— Înțeleg, a spus ea încetișor. S-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna. Haide, sus!

M-am ridicat în picioare. Două secunde mai târziu, stăteam din nou pe nisip. De vină n-a fost surpriza provocată de lovitura dată cu palma deschisă peste față, cât tăria ei. Încă mai stăteam acolo, pipăindu-mi maxilarul dislocat și minunându-mă de ciudatul simț al umorului manifestat de reprezentantele feminine ale speciei umane, când ea s-a cățărat pe malul înalt de la marginea plajei și s-a făcut nevăzută.

Falca mea părea să nu fi pățit nimic. Mă durea, dar încă se putea numi falcă. M-am ridicat în picioare, mi-am pus cârjele la subsuoară și am pornit spre marginea plajei. Se făcuse întuneric binișor deja și aș fi ajuns de trei ori mai repede fără cârje, dar nu mi-aș fi mirat dacă flăcăiandrul tomnatic m-ar fi urmărit cu un binoclu de noapte.

Taluzul nu avea nici un metru înălțime, dar tot era prea înalt pentru mine. În cele din urmă am rezolvat-o așezându-mă pe margine și împingându-mă în sus cu cârjele, dar când m-am ridicat în picioare și m-am întors, pregătindu-mă s-o iau din loc, cârjele au pătruns în solul moale și m-am prăbușit înapoi pe nisip.

Deși mi-a tăiat respirația, căzătura n-a fost cine știe ce. Oricum, nu m-a făcut să înjur în gura mare, ci doar aproape în șoaptă. Tocmai încercam să-mi trag sufletul ca să mai trântesc niște înjurături când am auzit un zgomot ușor de pași care se apropiau și cineva a alunecat peste marginea taluzului. Un fulger alb, o adiere de „Noaptea misterelor” – se-ntorsese ca să mă termine. Mi-am încleștat falca, apoi mi-am descleștat-o. Se aplecase mult în jos, privindu-mă cu atenție, neavând cum să se năpustească iar asupra mea.

— Te-am văzut... când ai căzut, mi-a spus cu voce răgușită. Te-ai rănit grav?

— Sunt în agonie. Hei, ai grijă cu brațul meu rănit!

Dar n-a ținut cont de cererea mea, fiindcă mă săruta. Sărutările le dădea la fel ca palmele, fără nici o reținere sesizabilă. Nu plângea, dar avea obrazul ud de lacrimi. După un minut, sau poate două, a murmurat:

— Mi-e tare rușine, îmi pare atât de rău!

— Și mie, am spus. Și mie-mi pare rău.

Habar n-aveam despre ce vorbea oricare dintre noi, dar părea să nu conteze prea mult în acel moment. După puțin, s-a ridicat și m-a ajutat să trec peste marginea taluzului și, șontâc-șontâc, am pornit spre casă, braț la braț. Am trecut pe lângă bungaloul profesorului, dar nu i-am sugerat să se ducă să-l vadă.

*

Abia trecuse de ora zece când m-am furișat pe sub colțul ridicat al paravanului lateral îndreptat spre mare. Încă-i mai simțeam sărutările, dar în același timp îmi simțeam și falca dureroasă, așa că am plecat într-o stare de spirit aproximativ neutră. În ceea ce o privea pe ea, vreau să zic. În privința celorlalți – ceilalți fiind profesorul și oamenii lui – nu mă simțeam neutru deloc. Țineam lanterna într-o mână și cuțitul în cealaltă, și de data asta nu mai înfășurasem nici o cârpă în jurul cuțitului. Dacă pe insula Vardu nu existau și alte chestii mai periculoase decât câinii, atunci pierdusem pariul în mod lamentabil.

Luna se rătăcise îndărătul unui nor des, dar nu voiam să risc nimic. Până la locul unde puțul de mină penetra peretele muntelui erau vreo patru sute de metri, dar am parcurs aproape toată distanța în mâini și genunchi, lucru care nu i-a făcut deloc bine brațului meu rănit. Pe de altă parte însă, am ajuns acolo fără probleme.

Nu știam dacă profesorul avea sau nu vreun motiv întemeiat să posteze o santinelă la intrarea în mină. Încă o dată mi s-a părut potrivit să fiu excesiv de prudent, așa că am rămas pe loc când m-am ridicat încet și țeapăn în umbra neagră a unei stânci, unde n-ar fi putut ajunge razele lunii, dacă și când aceasta s-ar fi ivit din nou dintre nori. Nu m-am mișcat de acolo vreo cincisprezece minute și n-am auzit decât murmurul îndepărtat al Pacificului și bubuitul lent al inimii mele. Orice santinelă neprevenită care ar fi putut să rămână nemișcată vreme de un sfert de oră ar fi fost adormită. Dat fiind că nu-mi era teamă de oamenii adormiți, am intrat în mină.

Tălpile de cauciuc ale sandalelor mele nu scoteau nici urmă de zgomot pe piatra de calcar. Nimeni n-ar fi putut să mă audă venind și, după ce-am depășit luminescența slabă a gurii de peșteră, nimeni n-ar fi putut să mă vadă venind. Țineam lanterna stinsă. Dacă în peșteră se aflau

ceva indivizi, aveam să dau curând de ei, fără să le dau de știre că mă apropiam. Pe întuneric, toți oamenii sunt egali. Cu un cuțit în mână, mă simțeam ceva mai mult decât egal.

Între perete și șinele de cale ferată era loc destul ca să nu trebuiască să pășesc pe traverse. Nu-mi puteam permite să risc o variație neașteptată a distanței dintre doi astfel de bușteni. Era destul de simplu să mă orientez pipăind din când în când peretele cu dosul palmei drepte. Am avut grijă să nu lovesc lama cuțitului de stânca dură.

În decurs de un minut, peretele tunelului a cotit brusc la dreapta. Ajunsesem la prima grotă excavată. Am traversat-o fără șovăire spre tunelul ce se deschidea în partea opusă, atingând în răstimpuri traversele cu exteriorul sandalei din piciorul stâng. Mi-a luat cinci minute ca să străbat diametrul de șaizeci și ceva de metri al grotei. Nimeni n-a strigat, nimeni n-a aprins lumina, nimeni n-a sărit la mine. Eram cu desăvârșire singur. Sau fusesem lăsat singur, ceea ce nu era deloc același lucru.

La treizeci de secunde după ce-am părăsit prima grotă, am ajuns la următoarea. Aici îmi spusese profesorul că se făcuseră primele descoperiri arheologice. Era grota cu cele două intrări blocate în stânga, cu linia ferată mergând drept înainte și, spre dreapta, tunelul unde-i găsisem muncind pe Hewell și oamenii lui. Profesorul îmi dăduse de înțeles că asta fusese sursa exploziilor care mă treziseră din somn în după-amiaza precedentă, dar toată cantitatea de rocă degajată pe care-am văzut-o acolo putea fi dislocată de vreo două petarde mai sănătoase. Am mers pe lângă șine de-a curmezișul încăperii, direct spre tunelul din partea opusă.

Acesta m-a dus într-o a treia încăpere, apoi în a patra. Nici una dintre ele n-avea vreo ieșire spre nord, în coasta muntelui, așa cum am aflat parcurgând câte un semicerc complet spre dreapta mea, înainte de a reveni la calea ferată. Am completat cercul în ambele încăperi și am găsit câte două ieșiri spre sud în fiecare dintre ele. Dar am mers mai departe. După aceea n-am mai găsit nici o grotă, doar tunelul care se prelungea la nesfârșit.

Am crezut că n-am să mai ajung niciodată la capătul tunelului. Nu se făcuseră nici un fel de excavații arheologice aici. Era un tunel simplu și cinstit, pe care nu-l prea interesa ce se afla de o parte și de cealaltă a lui.

Un tunel care mergea undeva. M-am văzut nevoit să păşesc pe traverse, fiindcă diametrul scăzuse la jumătate faţă de cât fusese la început, şi am observat că panta era uşor ascendentă tot timpul. Am mai observat că aerul din tunel era încă proaspăt, şi asta la cel puţin doi kilometri şi jumătate după ce am părăsit intrarea în mină, de unde am dedus că aşa se explica înclinarea ascendentă a tunelului: era menţinut în mod deliberat aproape de panta naturală a coastei muntelui, pentru a înlesni aerajul prin puţurile verticale de ventilaţie. Trebuie să fi ajuns cel puţin la jumătatea drumului spre partea de vest a insulei şi nu era prea greu de ghicit că, nu după mult timp, tunelul avea să-şi înceteze urcuşul pentru a începe să coboare.

Aşa a şi fost. După o porţiune orizontală de nici o sută de metri, fundul tunelului a căpătat o pantă descendentă. Exact la începutul coborâşului, mâna mea dreaptă n-a mai găsit peretele tunelului. Am riscat o pâlpâire a lanternei şi am văzut o grotă adâncă de şase metri în dreapta mea, pe jumătate plină cu roci sfărâmate. O clipă mi-a trecut prin gând că aici trebuie să fi avut loc explozia de ieri, dar o a doua privire a alungat ideea din mintea mea. Erau acolo vreo două sute de tone de roci dislocate, mult prea mult pentru o singură zi de muncă, şi, în plus, n-ar fi fost deloc avantajos să se pornească dintr-o dată spre nord, în inima muntelui. Nu era decât o încăpere pentru depozitare, excavată probabil cu câtva timp în urmă pentru a asigura un depozit convenabil pentru roca rezultată de la săparea tunelului însuşi, atunci când era nevoie să se facă asta rapid.

După mai puţin de trei sute de metri, am dat peste capătul tunelului. Mi-am frecat fruntea, căci ea fusese partea din mine care făcuse descoperirea, apoi am aprins lanterna cu fascicul minuscul. Jos se găseau două lădiţe aproape goale, în care însă se mai puteau vedea câteva încărcături explozive, detonatoare şi fitile. Fără doar şi poate, aici era locul unde se produsese explozia din ziua precedentă. Am cercetat cu lanterna extremitatea tunelului şi am constatat că nu era decât un fund de tunel. Doi metri înălţime şi un metru douăzeci lăţime de stâncă solidă. Pe urmă am observat că nu era întru totul solidă. Puţin mai jos de nivelul ochilor, o piatră aproximativ circulară cu un diametru de circa treizeci de centimetri fusese proptită într-o gaură din perete. Am desprins bolovanul

de calcar și am privit cu atenție prin gaură. Avea cam un metru douăzeci lungime, se îngusta spre capătul opus până la vreo cinci centimetri și în spațiul acela îngust am văzut ceva care licărea slab, în roșu, verde și alb. O stea. Am pus piatra la loc și am plecat.

Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să ajung înapoi în prima dintre cele patru grote. Am cercetat cele două deschideri spre sud. dar duceau doar spre alte două grote, nici una dintre ele neavând alte ieșiri. Am făcut cale întoarsă de-a lungul șinelor până am ajuns la a treia grotă, socotind de la intrare, am examinat cele două deschideri de aici și n-am reușit decât să mă rătăcesc într-un labirint preț de aproape jumătate de oră. Pe urmă am ajuns la a doua grotă.

Dintre cele două tunele care duceau spre nord, l-am sărit pe cel unde lucrase Hewell. N-aveam să găsesc nimic acolo. N-am găsit nimic nici în cel învecinat. Și, firește, nu era nimic de descoperit nici îndărătul grinzilor de lemn ce blocau intrarea în cele două tunele prăbușite dinspre sud. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre grota exterioară când mi-a trecut prin minte că singurul motiv pentru care credeam că acele grinzi sprijineau intrările în două tunele surpate era acela că profesorul Whiterspoon îmi spusese acest lucru. În plus, în afară de faptul că nu știa o iotă despre arheologie, singurul adevăr sigur pe care îl stabilisem până în acel moment în privința profesorului era că individul mințea fluent.

Dar nu mințise despre primul dintre aceste tunele. Grinzile verticale masive care blocau intrarea erau de nemișcat de la locul lor. În afară de asta, când am luminat cu lanterna interstițiu de un centimetru dintre doi bușteni, am văzut cu claritate masa compactă de pietriș și grohotiș care umplea complet spațiul de trecere, de la fund până la tavanul surpat. Poate că fusesem nedrept cu profesorul.

Și totuși, poate că nu fusesem. Două dintre grinzile de lemn proptite în intrarea celui de-al doilea tunel baricadat puteau fi mișcate.

Nici un hoț de buzunare n-a săltat vreodată un portofel cu măcar jumătate din grija delicată și lipsa de zgomot cu care am ridicat de la locul ei una din acele grinzi și am rezemat-o de vecina ei. O apăsare scurtă pe butonul lanternei n-a dezvăluit nici un semn de prăbușire a tavanului pe nicăieri, ci doar cenușiul sumbru al unui tunel cu fundul neted, care

înainta sinuos în întuneric. Am săltat și a doua grindă de la locul ei și m-am strecurat prin spațiul îngust astfel creat în tunelul de dincolo.

Atunci am descoperit că nu puteam așeza grinzile la locul lor dinăuntru. Una, da, dar chiar și aceea într-o poziție aproximativă. Însă era imposibil s-o manevrez și pe cealaltă prin spațiul de cincisprezece centimetri rămas liber. În privința asta nu puteam face nimic. Am lăsat-o cum era și mi-am continuat drumul prin tunel.

După treizeci de pași, tunelul a cotit brusc la stânga. Continuam să mă ghidez ca și până atunci, pipăind peretele cu dosul palmei drepte, și deodată am simțit cum peretele dispare spre dreapta. Am întins mâna cu prudență și am dat peste ceva rece și metalic: o cheie atârnată de un cârlig. Dincolo de ea, am deslușit pe pipăite conturul unei uși înguste din lemn, prinsă în balamale de un stâlp vertical masiv. Am luat cheia, am localizat broasca și am deschis ușa centimetru cu centimetru. Nările mi s-au strâmbat din pricina mirosurilor înțepătoare combinate, de petrol și acid sulfuric. Am mai deschis ușa cu vreo cinci centimetri. Balamalele au protestat cu un scrâșnet sepulcral. Am avut subit viziunea unei spânzurători și a unui cadavru legănându-se în vântul nopții, cadavrul fiind eu însumi. Pe urmă mi-am revenit brusc în simțiri, mi-am dat seama că trecuse timpul mersului în vârful picioarelor, am ocolit rapid ușa și am închis-o în urma mea, aprinzând în același timp lanterna.

Nu era nimeni acolo. O trecere iute a lanternei de jur-împrejurul grotei care n-avea mai mult de șase metri în diametru a fost de ajuns ca să-mi arate că cineva fusese acolo, și încă foarte recent.

Am pornit înainte și mi-am zdrobit degetele de la picioare în ceva solid. Am privit în jos și am văzut un acumulator mare cu plumb și acid. De la el porneau niște cabluri ce duceau la un întrerupător din perete. Am apăsat întrerupătorul și grota a fost inundată de lumină.

Poate că „inundată” nu e un cuvânt potrivit, decât prin comparație cu fasciculul slab al lanternei mele. Un bec de vreo patruzeci de wați, fără abajur, era atârnat de mijlocul tavanului. Dar răspândea toată lumina de care aveam nevoie.

Chiar în centrul încăperii se aflau două stive de cutii galbene unsuroase. Nici n-apucasem să mă apropii și știam aproape sigur ce erau, iar când am văzut inscripțiile de pe capac, am fost sigur. Ultima oară

văzusem cutiile marcate cu inscripția „Bujii Champion” în cala schoonerului lui Fleck. Muniție de mitralieră și explozibil ammonal. Așadar, poate că nu numai imaginația mă făcuse să văd niște lumini în noaptea petrecută pe recif. Văzusem într-adevăr niște lumini: căpitanul Fleck descărcându-și marfa.

De peretele din dreapta erau lipite două rastele din lemn ce adăposteau douăzeci de pistoale-mitralieră și carabine automate de un tip necunoscut mie. Erau unse cu un strat zdravăn de vaselină, împotriva atmosferei excesiv de umede din grotă. Lângă rastele erau stivuite trei cutii metalice aproape pătrate, conținând, de bună seamă, muniție pentru arme. M-am uitat la armele din rastel și la cutii și pentru prima oară în viața mea am putut înțelege ce simțea un gurmand așezat în fața unui meniu alcătuit din opt feluri de mâncare, pregătit de un maestru bucătar. Pe urmă am deschis prima cutie, pe a doua și pe a treia și am știut cu precizie cum s-ar simți același gurmand, în timp ce-și aranjează șervetul la gât, dacă șeful de sală ar veni să-i spună că în seara aceea localul era închis.

Cutiile nu conțineau nici măcar un singur glonț de carabină sau de pistol-mitralieră. Una era plină cu pulbere explozivă neagră, alta avea niște blocuri masive de amatol și o cutie cu cartușe de vânătoare de calibrul 44, iar a treia conținea amorse, detonatori cu Culminal de mercur, cam o sută de metri de fitil RDX. Și o cutie plată din tablă cu aprinzătoare chimice, cele mai multe fiind, probabil, materiale folosite de Hewell la operațiunile sale genistice. Asta era tot. Visul meu utopic despre un pistol-mitralieră încărcat și despre modificarea radicală a raportului de forțe de pe insulă adusă de acesta s-a dovedit a fi doar atât: un simplu vis utopic. Muniție fără arme și arme fără muniție. Inutil, totul era inutil.

Am stins lumina și am plecat. Mi-ar fi luat doar cinci minute să blochez mecanismele de tragere ale tuturor carabinelor și pistoalelor mitralieră de acolo. Aveam să-mi petrec tot restul zilelor regretând amarnic că gândul acesta nu mi-a trecut nici o clipă prin minte.

După încă douăzeci de pași am ajuns la o ușă similară pe peretele din dreapta al tunelului. N-am mai găsit o cheie, dar nefiind încuiată nici nu era nevoie de așa ceva. Am răsucit ușurel ivărul și am întredeschis ușa.

Duhoarea aerului fetid strecurat prin crăpătura îngustă m-a izbit în față cu puterea unei lovituri fizice: o miasmă pestilențială, care a făcut să mi se încrețească nasul într-o reacție de respingere îngrețoșată și mi-a ridicat părul măciucă. Dintr-o dată mi s-a făcut foarte frig.

Am deschis ușa mai mult, am intrat și am închis-o în urma mea. Întrerupătorul se afla în același loc ca și în încăperea precedentă. Am privit în jurul meu în grotă.

Numai că aceasta nu era o grotă, era un cavou.

CAPITOLUL 7

Vineri 1:30 a.m. – 3:30 a.m.

O bizarerie a atmosferei din peșteră, posibil o combinație dintre umezeală și fosfatul calcaros, menținuse cadavrele într-o stare de conservare aproape perfectă. Deși începuse, descompunerea nu ajunsese într-o stare prea avansată și nu reușise să altereze vreuna din trăsăturile esențiale ale celor nouă cadavre care zăceau acolo unde fuseseră aruncate, într-o aliniere aproximativă la capătul îndepărtat al grotei. Petele întunecate de pe piepții cămășilor albe și kaki făceau ușoară stabilirea felului în care muriseră.

Cu mâna dreaptă la nas și respirând numai pe gură, am aprins lanterna ca să obțin un plus de lumină și am trecut în revistă fețele.

Șase dintre bărbații morți îmi erau complet necunoscuți. După aspectul hainelor și al mâinilor am dedus că erau muncitori și am știut că nu-i mai văzusem niciodată. Dar pe al șaptelea l-am recunoscut imediat. Părul alb, mustața albă, barba albă – aici se afla adevăratul profesor Whiterspoon. Chiar și după moarte, asemănarea cu impostorul care-i luase locul era surprinzătoare prin intensitatea ei. Lângă el zăcea o matahală de bărbat, cu părul roșu și o impresionantă mustață roșie, în furculiță. Fără doar și poate, acesta trebuia să fie dr. „Red" Castairs, al cărui portret îmi fusese arătat într-o revistă. Pe al nouălea bărbat, aflat într-o stare de conservare mult mai bună decât a celorlalți, l-am identificat dintr-o privire. Prezența lui aici confirma faptul că cei care anunțaseră al doilea post de specialist în combustibili aveau într-adevăr nevoie de unul. Era doctorul Charles Fairfield, fostul meu șef de la Institutul de Cercetare pentru Muniție și Combustibili din Hepworth, unul dintre cei opt savanți care fuseseră ademeniți să plece în Australia.

Șiroaie de transpirație îmi curgeau pe față, dar totodată tremuram de frig. Ce căuta aici dr. Fairfield? De ce fusese ucis? Bătrânul Fairfield era ultimul om care să dea din întâmplare peste ceva. Un om strălucit în domeniul său, era la fel de miop ca pasărea dodo și avea o lipsă de curiozitate monumentală față de orice, în afară de ocupația lui și de

pasiunea sa mistuitoare pentru arheologie. Iar legătura de sorginte arheologică dintre Fairfield și Whiterspoon era atât de orbitoare prin evidența sa încât pur și simplu n-avea nici o noimă. Oricare ar fi fost motivul dispariției subite din Anglia a doctorului Fairfield, nimic nu era mai sigur că n-avea absolut nici o legătură cu bruma de experiență în mânuirea târnăcopului și a lopeții acumulată în căutările lui prin minele abandonate. Dar atunci ce căuta el aici, pentru numele lui Dumnezeu?

Aveam senzația că mă aflu într-o cameră frigorifică, dar transpirația îmi curgea mai abundent ca oricând pe ceafă. Fără să las lanterna din mâna dreaptă – cuțitul era în stânga – m-am chinuit să scot batista din buzunarul drept al pantalonilor și mi-am tamponat ceafa transpirată. În fața mea, spre dreapta, am surprins o licărire momentană a unui obiect care sclipea pe peretele grotei, ceva metalic, evident, reflectând fasciculul lanternei încă aprinse. Dar ce anume? Ce obiect metalic se afla acolo? În afara morților, singurele obiecte din încăperea aia erau corpul de iluminat și întrerupătorul, și amândouă erau din bachelită. Am ținut lanterna și batista, rămase încă la nivelul umărului, perfect nemișcate. Sclipirea de lumină de pe peretele grotei era tot acolo. Am stat ca o statuie, nedezlipindu-mi ochii de pe licărirea din perete. Lumina s-a mișcat. Inima mi-a stat în loc. Medicina n-are decât să spună ce-o vrea, dar inima mi-a stat în loc. Apoi am coborât lanterna și batista, într-o mișcare înceată și grijulie, am transferat lanterna în stânga, de parc-aș fi intenționat să-mi vâr batista în buzunar cu dreapta, am dat drumul batistei, am apucat mânerul cuțitului cu mâna dreaptă și m-am răsucit brusc, totul într-o jumătate de secundă.

Erau doi inși, la circa un metru de peretele grotei, totuși la vreo patru metri și jumătate de mine. Doi chinezi, care deja se îndepărtau unul de altul ca să mă încercuiască. Unul era îmbrăcat în pantaloni de prelată albaștri și cămașă din bumbac, celălalt avea pe el doar un șort din bumbac, amândoi fiind niște indivizi mătăhăloși, amândoi desculți. Ochii lor ficși, imobilitatea orientală a fețelor lor nu făceau decât să accentueze, nu să mascheze, implacabilitatea rece a expresiilor. Nu trebuia să cunoști opera lui Emily Post ca să-ți dai seama că nu veniseră într-o vizită de curtoazie. După cum Emily nu le-ar fi dat vreo medalie pentru cărțile lor de vizită, două dintre pumnalele cu muchie dublă cu

aspectul cel mai amenințător pe care le-am văzut vreodată. Cărțile despre etichetă acoperă practic toate situațiile posibile în care niște străini fac pentru prima oară cunoștință unii cu alții, dar cu siguranță că asta le-a scăpat.

Ar fi ridicol să neg c-aș fi fost înspăimântat, așa că n-am s-o fac. Eram speriat, și încă rău de tot. Doi bărbați în puteri împotriva unui semi-invalid, patru brațe zdravene împotriva unuia, doi luptători fără îndoială versați în mânuirea cuțitului împotriva unui om care nu tranșase în viața lui nici măcar o halcă de carne fiartă, d-apoi o ființă omenească vie. Și nici nu era un moment propice pentru învățat. Dar era momentul să fac ceva, și încă foarte repede, înainte ca unul sau altul dintre ei să se prindă de faptul că, la un metru și jumătate, constituiam o țintă ce cu greu putea fi ratată, și trecea de la o priză de înjunghiere la una de aruncare a cuțitului.

Am alergat către ei, cu mâna dreaptă și cuțitul deasupra umărului, de parc-aș fi mânuit o bâtă, și amândoi s-au retras involuntar doi pași, probabil din pricina îndrăznelii nesăbuite a manevrei mele, dar și mai probabil datorită fricii respectuoase manifestate în mod obișnuit de către orientali în prezența nebuniei. Printr-o mișcare amplă, am adus cuțitul șuierând în față, pe deasupra umărului, și, o dată cu clinchetul sticlei sparte a becului din tavan și o apăsare a degetului mare de la mâna stângă pe butonul lanternei, în grotă s-a lăsat un întuneric beznă, demn de cavoul care era de fapt.

Era esențial să mă mișc, și asta cât mai repede posibil, înainte ca ei să-și dea seama de avantajul meu dublu: aveam o lanternă și mă aflam în postura de a ataca fără discriminare cu cuțitul, cu sută la sută certitudine că înjunghii un inamic, în vreme ce la ei probabilitatea de a lovi un prieten era de cincizeci la sută. Fără să țin seamă de zgomotul pe care-l făceam în acea încăpere teribil de liniștită, am smuls leucoplastul de pe geamul lanternei, mi-am descălțat sandalele, am alergat trei pași în direcția intrării, m-am oprit brusc și am trimis ambele sandale alunecând pe pardoseala de calcar, până s-au oprit cu un bufnet înăbușit în ușa de lemn.

Dacă ar fi avut la dispoziție încă zece secunde ca să-și evalueze poziția și să analizeze posibilitățile, probabil că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să se năpustească ață spre sursa zgomotului neașteptat.

Așa cum au stat lucrurile însă, n-au dispus în total decât de vreo cinci secunde în care să gândească și reacția imediată și inevitabilă trebuie să fi fost aceea că eu încercam să spăl putina. Am auzit tropăitul rapid al picioarelor desculțe, sunetul unei încăierări scurte, o bufnitură ușoară și un geamăt exploziv de agonie care s-a pierdut în clănțănitul unui obiect metalic căzut pe jos.

Patru pași tăcuți cu picioarele încălțate în șosete, o mișcare a degetului mare de la mâna stângă și iată-i țintuiți în strălucirea albă a lanternei, un adevărat *tableau vivant*, dacă nu țineai cont de rigiditatea lor nenaturală, care le dădea întru totul înfățișarea unui grup statuar sculptat în marmură. Stăteau față în față, cu piepturile aproape dar nu tocmai atingându-se. Individul din dreapta mea își înfipsese mâna stângă în cămașa camaradului său, ținându-și dreapta apăsată în trupul celuilalt, imediat sub talie. Cel din stânga, cu fața întoarsă de la mine, stătea arcuit spre spate, ca un arc încordat peste măsură, cu ambele mâini încleștate pe mâna dreaptă a tovarășului său. Tendoanele încordate și proeminente îi transformaseră mâinile în niște gheare ca de ceară, iar încheieturile degetelor aveau o lucire de os lustruit. Am văzut vârful pătat de sânge al cuțitului ieșit afară cu vreo cinci centimetri din șalele lui.

Preț de două secunde, poate chiar trei – am avut senzația că a trecut mult mai mult de atât – omul din dreapta s-a holbat incredul la chipul muribundului, pe urmă înțelegerea erorii sale fatale precum și conștientizarea faptului că acum moartea îl trăgea pe el de mânecă au destrămat vraja încărcată de oroare care-l ținuse în transă. S-a chinuit cu frenezie să smulgă cuțitul dar ultimele chinuri ale prietenului său i-au blocat rapid mâna dreaptă și cuțitul într-o strânsoare de fier. În disperare de cauză, și-a repezit spre mine brațul stâng, într-o mișcare ascendentă și orientată spre exterior, cu un gest care era pe jumătate lovitură, pe jumătate o încercare de a se feri de fasciculul orientat de mine spre ochii lui mijiți. Preț de o clipă, a rămas cu garda deschisă. Clipa aceea a fost de ajuns, ba chiar cu prisosință. Lama cuțitului meu era lungă de treizeci de centimetri și totuși am simțit că mi se zguduie încheietura mâinii în momentul când plăselele s-au proptit în osul pieptului. A tușit o dată, cu un scurt sunet convulsiv și sufocat, trăgându-și mult înapoi buzele subțiri de pe dinții încleștați într-un rânjet hidos și pătat de sânge. Pe urmă lama

cuțitului meu a plesnit și am rămas în mână numai cu mânerul și cu vreo doi centimetri de oțel, în vreme ce cei doi bărbați, încă uniți într-o strânsoare disperată, s-au înclinat spre dreapta mea și s-au prăbușit zgomotos pe pardoseala de calcar a grotei.

Am îndreptat lanterna spre fețele de la picioarele mele, dar s-a dovedit a fi o precauție inutilă: indivizii n-aveau să-mi mai facă vreodată necazuri. Mi-am recuperat sandalele, am luat de jos cuțitul căzut și am plecat, închizând ușa în urma mea. Odată ajuns afară, m-am rezemat cu toată greutatea de peretele tunelului, lăsându-mi mâinile să atârne pe lângă trup, și am tras în piept cu nesaț câteva guri de aer proaspăt. Mă simțeam slăbit, dar având în vedere brațul meu beteag și aerul infect din cavoul acela, episodul scurt și violent petrecut de cealaltă parte a ușii m-a lăsat în mod curios neafectat, sau cel puțin așa am crezut, până când am simțit durerea din mușchii obrajilor și mi-am dat seama că-mi țineam buzele trase înapoi, într-o imitație involuntară a rânjetului ,,cap de mort" al individului pe care tocmai îl ucisesem. A fost nevoie de un efort de voință conștient ca să-mi relaxez mușchii suprasolicitați ai feței.

Acela a fost momentul când am auzit cântecul. Mi-am zis, pân-aici mi-a fost, rațiunea zdruncinată a lui Bentall a cedat în sfârșit, șocul celor văzute și făcute cu puțin timp în urmă suprasolicitase nu numai mușchii faciali. Bentall scos din țâțâni, Bentall atins de nebunie, Bentall auzind zgomote în cap. Ce-ar fi spus colonelul Raine dac-ar fi știut că slujitorul lui de încredere o luase razna? Probabil că ar fi arborat micul lui surâs invizibil și ar fi spus cu vocea lui seacă și prăfuită că să auzi o cântare într-o amenajare minieră părăsită, ba chiar într-o mină aflată sub controlul unor impostori criminali și patrulată de niște chinezi la fel de criminali, nu era în mod necesar o dovadă de nebunie. La care slujitorul lui de încredere ar fi replicat, nu, nu era, dar să auzi un cor de englezoaice cântând „Greensleeves" era, mai mult ca sigur.

Pentru că asta auzeam. Niște voci de femei care cântau „Greensleeves". Nu era o înregistrare, pentru că una dintre voci cânta ușor fals, iar alta încerca să se armonizeze cu restul, însă cu un grad de succes pe care nu puteam să-l consider decât limitat. Englezoaice cântând „Greensleeves". Mi-am scuturat capul cu violență, dar ele continuau să-și vadă de cântat. Mi-am acoperit urechile cu mâinile și

cântecul a încetat. Zgomotele din cap nu încetează când îți pui mâinile la urechi. Poate faptul că în mina aceea se aflau niște englezoaice era o nebunie, dar cel puțin eu nu eram nebun. Continuând să mă port ca un om în transă, dar cu toate astea atent să nu scot nici o urmă de zgomot, m-am îndepărtat de ușă și am pornit de-a lungul tunelului ca să cercetez.

Nivelul sonor al cântării a crescut brusc în tărie când am făcut o cotitură de nouăzeci de grade la stânga. La o distanță de douăzeci de pași în față am zărit o pată slabă de lumină reflectată pe partea stângă a tunelului, acolo unde părea să facă o nouă cotitură bruscă, de data asta la dreapta. Am plutit spre colțul acela ca un fulg de zăpadă în cădere și mi-am ițit capul pe după el cu prudența unui hârciog bătrân, care aruncă prima privire precaută asupra lumii după o hibernare îndelungată.

La șase metri depărtare întreaga lățime a tunelului era blocată de bare de fier verticale, distanțate la circa cincisprezece centimetri, cu o ușă cu grilaj inserată. La trei metri mai încolo se afla un alt set de bare similar, cu o ușă similară. La jumătatea distanței dintre cele două uși, suspendat aproape de acoperiș, un bec fără abajur arunca o lumină aspră peste o masă mică așezată direct sub el și peste cei doi bărbați îmbrăcați în salopete, așezați într-o parte și alta a mesei. Între ei se afla o grămadă de blocuri din lemn de o formă neobișnuită și am presupus că jucau un joc, dar nu făcea parte din jocurile pe care le cunoșteam. Indiferent despre ce joc era vorba, cerea evident concentrare, judecând după privirile iritate aruncate de ambii bărbați în direcția spațiului întunecat din spatele celui de-al doilea set de bare. Cântarea nu dădea nici un semn c-ar înceta. De ce să cânte niște oameni după miezul nopții mi s-a părut de neînțeles, până când mi-am amintit că, pentru niște ființe omenești ținute prizoniere într-o peșteră întunecată, ziua și noaptea s-ar putea să n-aibă nici o semnificație. De ce cântau totuși, nici nu încercam să-mi explic.

După încă vreo douăzeci de secunde, unul dintre bărbați a izbit cu pumnul în masă, a sărit în picioare, a luat una din cele două carabine pe care acum le vedeam sprijinite de un scaun, s-a dus la șirul îndepărtat de bare și a zăngănit cu patul armei grilajul de metal, urlând totodată ceva cu un glas mânios. N-am înțeles cuvintele, dar nu era nevoie de un lingvist pentru deslușirea semnificației. Omul solicita liniște. N-a obținut-o. După

o pauză care a durat circa trei secunde, cântarea a început din nou, mai tare și mai fals ca niciodată. Nu lipsea mult să înceapă să cânte „Întotdeauna va exista o Anglie". Omul cu carabina a clătinat din cap scârbit și parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor, întorcându-se plictisit la masă. Situația îl depășea.

Și pe mine mă depășea. De n-aș fi fost atât de obosit sau dacă eram cu totul altcineva, să zicem, cineva cam de vreo două ori mai deștept decât mine, poate că aș fi găsit o modalitate să trec de paznici sau chiar să-i înving cu forța. În clipa aceea însă nu mă puteam gândi decât la faptul că eu aveam în mână un cuțit mic iar ei aveau două puști mari, și că oricum făcusem uz de toată rația de noroc pentru noaptea aceea.

Am plecat.

Când, în sfârșit, am ajuns înapoi în casa de oaspeți, Marie dormea liniștit și n-am trezit-o imediat. Mi-am zis, las-o să doarmă cât mai poate, și-așa în noaptea asta n-o să mai aibă parte de somn. Poate că temerile ei sumbre în privința viitorului erau întemeiate la urma urmelor, poate că n-o să mai aibă parte niciodată de somn.

Mental, fizic și emoțional eram epuizat. Complet epuizat, dărâmat cum nu mai fusesem vreodată. Pe drumul de ieșire din mină am ajuns la concluzia că nu era de făcut decât numai și numai un singur lucru. Mi-am mobilizat bruma de curaj rămas până la punctul la care m-am hotărât s-o fac și, când punerea în practică s-a dovedit imposibilă, reacția a fost corespunzător de puternică. Ceea ce plănuisem să fac era să-i omor atât pe profesorul Whiterspoon – continuam să mă gândesc la el astfel – cât și pe Hewell. Nu să-i omor, să-i ucid, să-i ucid în somn, în paturile lor. Sau poate că era mai bine să-i execut. În mod evident, după tunelul care mergea direct în cealaltă parte a insulei și după arsenalul din mină, un atac în toată regula era pe cale de a fi lansat împotriva taberei navale de pe insulă. Cu Whiterspoon și Hewell morți, părea improbabil ca chinezii lipsiți de șefi să ducă operațiunea până la capăt, iar pentru mine, în acel moment, împiedicarea atacului era singurul lucru care conta. Conta chiar mai mult decât binele fetei adormite lângă mine, și nu mă mai puteam amăgi că sentimentele mele pentru ea erau aceleași ca în urmă cu trei zile. Cu toate acestea, ea tot pe planul al doilea venea.

Dar nu i-am ucis în paturile lor pentru motivul destul de temeinic că nici unul dintre ei nu a stat în patul lui. Amândoi s-au aflat în casa profesorului, bând berea la cutie rece pe care servitorul chinez le-o aducea din când în când, discutând, cu glas scăzut în timp ce cercetau niște hărți. Generalul și aghiotantul lui pregătind Ziua Z. Iar Ziua Z era pe aproape.

Dezamăgirea, amărăciunea a ceea ce a părut un eșec definitiv mi-au răpit ultima fărâmă de curaj. M-am retras de lângă fereastra casei profesorului și am rămas acolo abătut, cu mintea amorțită, nepăsător la riscul de a fi descoperit, până când după vreo cinci minute câteva celule ale creierului meu au început să funcționeze din nou. După aceea m-am întors, cu greutate, în mină. Ilustrativ pentru starea mea de spirit e faptul că ideea de a repeta târâșul pe mâini și genunchi de mai devreme nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Am luat de acolo niște fitile R.D.X. și câteva aprinzătoare chimice, am ieșit din mină, am scotocit prin zona generatorului electric până când am găsit o canistră de petrol și m-am întors.

Înarmat cu un creion și o foaie de hârtie, am mascat fasciculul de lumină al lanternei și am început să scriu un mesaj cu litere mari de tipar. A durat doar trei minute și când am terminat eram departe de a fi satisfăcut de el, dar trebuia să mă mulțumesc cu atât. Am traversat camera și am scuturat-o pe Marie de umăr.

S-a trezit încet, fără tragere de inimă, murmurând ceva cu o voce adormită, pe urmă s-a ridicat brusc în capul oaselor. Vedeam lucirea palidă a umerilor ei în întuneric, mișcarea mâinii ridicate să îndepărteze părul ciufulit din ochi.

— Johnny? a șoptit ea. Ce este? Ce... ce-ai găsit?

— Mult prea multe. Lasă-mă să vorbesc. Ne-a rămas foarte puțin timp. Știi ceva despre transmisiunile radio?

— Radio? (O pauză scurtă.) Am urmat cursul obișnuit. Pot să trimit un morse, nu prea repede, dar...

— La morse mă descurc și singur. Știi ce frecvențe folosesc telegrafiștii de pe nave ca să trimită mesajele de pericol?

— Te referi la SOS-uri? Nu sunt sigură. Frecvențe joase, parcă? Sau unde lungi?

— Tot aia. Nu-ți amintești banda de frecvențe?

S-a gândit preț de câteva clipe și mai mult am simțit decât am văzut cum clatină din cap în întuneric.

— Îmi pare rău Johnny.

— N-are importanță. (Avea importanță, și încă foarte mare, dar fusese o nebunie să sper.) Dar măcar codul particular al lui Raine îl știi?

— Desigur.

— Atunci, fii drăguță și codează mesajul ăsta. I-am înmânat hârtia, creionul și lanterna. Cât de repede poți.

Nu m-a întrebat de scopul unei solicitări care trebuie să i se fi părut cel puțin idioată. A ascuns lanterna sub pătură și a citit mesajul cu glas scăzut:

RIDEX COMBON LONDRA STOP PRIZONIERI INSULA VARDU APROX. 2400 KM SUD VITI LEVU STOP DESCOPERIT CADAVRE DR. CHARLES FAIRFIELD ARHEOLOGII PROF. WHITERSPOON DR. CARSTAIRS ȘI ALȚI ȘASE ASASINAȚI STOP BILEX SOȚII SAVANȚI DISPĂRUȚI ȚINUTE OSTATICE AICI STOP VINOVAȚII PLĂNUIESC UN ASALT DECISIV ÎN ZORI ASUPRA UNITATE NAVALĂ VEST VARDU STOP SITUAȚIE GRAVĂ STOP SE IMPUNE SPRIJIN AERIAN IMEDIAT BENTALL.

Strălucirea slabă a luminii a dispărut în momentul când lanterna a fost stinsă. Preț de aproape douăzeci de secunde nu s-a mai auzit decât murmurul îndepărtat al hulei la întâlnirea cu reciful, și când în sfârșit Marie a vorbit, vocea ei era nesigură.

— Tot ce scrie aici ai aflat în noaptea asta, Johnny?

— Da. Au construit un tunel direct spre cealaltă parte a insulei. Au un arsenal bine garnisit ascuns într-una din grote, unde-și țin și materialul exploziv. Și am auzit voci de femei. Cântând.

— Cântând!

— Știu că pare o nebunie. Cine altcineva ar putea fi decât soțiile savanților? Ocupă-te de cifrul ăla. Trebuie să plec din nou.

— Cifrul... cum ai să transmiți mesajul ăsta?

— Stația profesorului.

— Stația pro... dar riști să-l trezești din somn.

— Nu doarme. Încă mai stă de vorbă cu Hewell. Va trebui să-i scot afară. M-am gândit mai întâi să merg spre nord câteva sute de metri și să

amplasez câteva calupuri de amatol cu detonare întârziată, dar n-o să țină. Așa c-am să dau foc la baraca muncitorilor. Am aici petrolul și fitilele.

— Ești nebun. Vocea ei era tot nesigură, dar poate că aici se apropia de adevăr. Baraca muncitorilor e la numai o sută de pași de casa profesorului. Ai putea să amplasezi amatolul ăla la mai bine de un kilometru, ca să ai timp din belșug și... S-a întrerupt și a continuat brusc: Și în definitiv ce-i cu toată graba asta disperată? Ce te face să fii așa sigur că or să atace în zori?

— Răspunsul e același la toate, am spus eu obosit. Niște bombe declanșate înspre nord i-ar atrage, într-adevăr, dar de cum s-ar întoarce ar începe să se întrebe de unde au provenit toate artificiile alea. Nu le-ar trebui prea mult timp să-și dea seama că au fost aduse din arsenalul lor. Primul lucru pe care l-ar constata ar fi că doi dintre paznicii lor chinezi lipsesc. În scurtă vreme i-ar și găsi. Chiar dacă nu detonez bombele alea îmi închipui că absența lor e musai să fie observată cel mai târziu în zori. Probabil că mult înainte de asta. Dar noi n-o să fim aici. Dacă rămânem, or să ne ucidă, pe mine, în orice caz.

— Ai spus că doi paznici lipsesc? a întrebat ea cu precauție.

— Morți.

— I-ai omorât? a șoptit ea.

— Mai mult sau mai puțin.

— Of, Doamne, chiar trebuie să faci pe spiritualul?

— N-am avut nici măcar intenția.

Am luat canistra de petrol, fitilul și aprinzătoarele, apoi i-am spus:

— Te rog, cifrează mesajul cât de repede poți.

— Ciudat mai ești, a murmurat ea. Uneori ai darul să mă sperii.

— Știu, am spus. Ar fi trebuit să stau liniștit, să întorc amândoi obrajii deodată și să-i las pe amicii noștri chinezi să mă transforme în fâșiuțe. Pur și simplu n-am în mine cele necesare pentru a fi un bun creștin, asta-i tot.

M-am lăsat pe sub paravanul din spate, trăgând canistra după mine. Luminile de la casa profesorului erau încă aprinse. Am ocolit baraca lui Hewell și am ajuns în spatele locuinței muncitorilor, în punctul unde acoperișul de frunze abrupt cobora până la un metru de pământ. Trăgeam prea puține speranțe și n-aveam nici un interes să incendiez casa în întregime, butoaiele uriașe cu apă de mare din spatele fiecărei

barăci anulau orice risc în acest sens, dar cu toate astea acoperișul din frunze ar fi trebuit să facă o vâlvătaie suficient de mare. Încet, cu meticulozitate, atent să evit și cel mai slab gâlgâit la gura canistrei, am turnat petrolul pe o fâșie lată de vreo cincizeci de centimetri pe aproape jumătate din lungimea acoperișului, am întins o bucală de fitil R.D.X. deasupra, un capăt mergând în frunzișul îmbibat, celălalt în aprinzătorul chimic. Am pus aprinzătorul pe piatra din mâna mea, l-am lovit cu mânerul cuțitului, am ținut fitilul până când am simțit prin învelișul din fibre împletite căldura pulberii aprinse și am plecat de îndată. Canistra goală am lăsat-o sub podeaua locuinței lui Hewell.

Când m-am întors, Marie ședea la masă, acoperită cu o pătură. De sub acoperișul improvizat se prelingea o lumină gălbuie slabă și chiar în timp ce coboram cu grijă paravanul dinspre mare lumina s-a stins. A ieșit de sub pătură și a întrebat încetișor:

— Johnny?

— Eu. Am terminat.

— Ține.

Mi-a întins o foaie de hârtie.

— Mulțumesc. Am pus-o în buzunarul de la piept și am continuat: Distracția o să-nceapă în vreo patru minute. Când Whiterspoon și Hewell încep să se agite, să ieși în prag, cu ochii cât cepele, strângându-ți la piept neglijeul sau mă rog, ce-o fi acolo, și-ncepi să pui obișnuitele întrebări neghioabe, potrivite cu astfel de ocazii, pe urmă te întorci și vorbești cu întunericul, spunându-mi să rămân unde sunt, că starea mea nu-mi permite să plec nicăieri. După asta te-mbraci la repezeală. Pantaloni, șosete, cămașă sau bluză, totul cât mai închis la culoare, să acoperi cât mai mult din corp. N-o să fie costumul de baie ideal, dar în apele nopții o să pari o gustărică mai puțin apetisantă pentru rechinii din apropierea țărmului despre care ne-a vorbit profesorul, decât dac-ai purta un bikini. Pe urmă iei canistrele cu substanță contra rechinilor de la centurile de salvare suplimentare și le potrivești...

— Ai zis c-o să-notăm? m-a întrerupt ea. De ce?

— Ca să ne salvăm viețile. Cu două canistre și o centură de fiecare o să ne fie mai bine.

— Dar... dar brațul tău, Johnny? Și rechinii?

— Brațul n-o să-mi fie de vreun folos dac-am să mor, am replicat eu cu duritate, și oricând i-aș prefera pe rechini lui Hewell. Două minute. Trebuie să plec.

— Johnny!

— Ce este? am spus eu nerăbdător.

— Ai grijă de tine.

— Îmi pare rău. (l-am atins obrazul pe întuneric.) Sunt cam necioplit, nu-i așa?

— Nu asta e important. (Și-a apăsat obrazul de mâna mea.) Ai grijă numai să te-ntorci, bine?

Când am dat colțul către fereastra din spatele casei profesorului, el și Hewell continuau să ostenească la aranjamentele pentru cel de-al doilea front. Conferința părea să se desfășoare bine. Profesorul vorbea cu o voce scăzută și autoritară, arătând spre o hartă ce părea să fie o secțiune a Pacificului, în vreme ce trăsăturile de granit ale lui Hewell se strâmbau din când în când într-o jumătate de zâmbet rece. Erau ocupați, dar nu într-atât încât să nu-și bea berea. Nu părea să aibă vreun efect asupra lor, dar asupra mea a avut, fiindcă mi-am dat seama subit cât de uscat mi-era gâtlejul. Am stat acolo și am așteptat, dorindu-mi două lucruri: o bere și un pistol. O bere ca să-mi astâmpăr setea, și un pistol ca să-i astâmpăr pe vecie pe Hewell și Whiterspoon. Bunul și bătrânul Bentall, am gândit eu cu amărăciune. Nimic din ce-i omenesc nu-i e străin, dar oricând își dorește ceva, trebuie să fie realmente inaccesibil. Ceea ce încă o dată a dovedit cât de mult mă înșelam, căci în mai puțin de treizeci de secunde una dintre dorințe mi se îndeplinea.

Servitorul chinez tocmai intrase în încăpere, aducând provizii proaspete pentru strategi, când dreptunghiul negru al ferestrei din spatele lui Hewell a încetat să mai fie negru. Un fulger galben intens a aprins întunericul de după baraca muncitorilor chinezi, – din locuința profesorului, spatele barăcii era invizibil – și în cinci secunde galbenul a cedat locul unui roșu-oranj aprins, în vreme ce flăcările au sărit la cinci, chiar la șase metri, depășind creasta acoperișului. Petrolul și frunzișul împletit alcătuiesc o combinație remarcabilă în privința combustiei.

Servitorul chinez și profesorul au văzut focul în același moment. Pentru un om care consumase cantitatea de bere pe care părea să o fi

dat de dușcă, trebuie să spun că profesorul n-a pierdut prea mult timp cu ezitările, a lăsat să-i scape niște comentarii care nu semănau deloc cu obișnuitele sale „Vai de mine” și „Bată-mă Dumnezeu să mă bată”, a împins scaunul cât colo și a decolat ca o rachetă. Servitorul chinez fusese chiar mai iute, dar a pierdut o secundă ca să așeze tava pe cea mai apropiată suprafață orizontală, care s-a întâmplat să fie sugativa de pe birou, și a ajuns la ușă simultan cu profesorul. Pentru o clipă au rămas înțepeniți în ușă, Whiterspoon a mai făcut un comentariu, de o natură nu foarte savantă, și în sfârșit au plecat, cu Hewell dupăind în urma lor.

Cinci secunde mai târziu, eram așezat la birou. Am deschis rapid ușa din dreapta, am scos dinăuntru căștile și manipulatorul cu carcasă din bachelită, firele ambelor dispozitive mergând în spatele instalației, mi-am pus căștile la urechi și am așezat manipulatorul pe masă. Pe panoul frontal al stației se aflau un buton și un întrerupător foarte apropiate și mi s-a părut logic să presupun că erau butonul de pornire-oprire și comutatorul de transmisie, așa că l-am răsucit pe unul și l-am apăsat pe celălalt, ca să constat că avusesem dreptate. Cel puțin ghicisem butonul de pornire, căci căștile s-au umplut imediat cu un pârâit insistent, deci era evident că antena de recepție intrase în circuit.

Frecvență joasă spusese Marie, ea credea că semnalele de alarmă erau transmise pe frecvență joasă. M-am holbat la cele cinci cadrane semicirculare calibrate pentru acord, cel din mijloc fiind deja iluminat, m-am zgâit la numele de orașe est-asiatice marcate în engleză și chineză și m-am întrebat cum dracu poate afla un om care erau undele lungi și care undele scurte.

De asemenea, nu știam nici dacă am să-mi pot auzi semnalele transmise. Am bătut câteva S.O.S-uri de probă, dar n-am auzit nimic. Am dus comutatorul în poziția în care-l găsisem, am acționat din nou manipulatorul, dar iarăși nimic. Atunci am observat micul comutator aflat imediat dincolo de cheia manipulatorului din bachelită. L-am tras către mine, am bătut semnalul și de data asta l-am auzit clar în căști. Era limpede că puteam fie să transmit și să recepționez simultan, fie să transmit fără să recepționez, dacă așa aveam chef.

Cadranele de acord erau divizate de niște linii negre subțiri pentru indicarea benzilor de frecvență, dar lipseau cifrele care să indice ce fel de

benzi erau. Pentru un operator experimentat n-ar fi avut nici o importanță, dar pentru mine însemna un handicap descurajant. M-am uitat mai de aproape și am observat că cele două benzi de sus erau marcate KHz la extremități, iar cele trei de jos cu MHz. Preț de câteva secunde nu le-am priceput semnificația, capul îmi era obosit acum și mă durea aproape la fel ca brațul, dar deodată, în mod miraculos, m-am prins. K venea de la kilocicli iar M de la megacicli. Benzile de deasupra trebuiau să fie lungimile de undă cele mai mari, adică frecvențele cele mai joase. Acolo trebuia să ajung, sau cel puțin speram lucrul ăsta. Am apăsat butonul din stânga dintr-un grup ce părea constituit din butoanele de selecție a lungimilor de undă și cadranul de sus s-a trezit la viață în timp ce lumina din spatele cadranului central s-a stins.

Am răsucit butonul selectorului de posturi cât mai la stânga posibil și am început să transmit. Urma să transmit un grup de trei SOS-uri, să aștept o secundă, să repet semnalul, să ascult vreo trei-patru secunde, să urc un pic pe cadran și să încep să transmit din nou. Era o treabă plicticoasă, dar berea mi-a fost de folos.

Zece minute au trecut, timp în care trebuie să fi transmis pe cel puțin treizeci de frecvențe diferite. Nimic, nici un fel de înștiințare de recepție. Nimic. Am aruncat o privire spre ceasul de perete. Unul până la trei minute. Am trimis încă un apel SOS la fel ca și la celelalte.

Am început s-o iau pe sărite. Vedeam încă limbile roșiatice ale incendiului reflectate pe pereții interiori, dar nimic nu garanta că Hewell și profesorul aveau să rămână acolo până când ultimul tăciune avea să se transforme în cărbune. Se puteau întoarce dintr-o clipă în alta, sau oricine ar fi trecut din întâmplare pe lângă cele două ferestre sau prin dreptul ușii deschise ar fi putut să mă vadă, dar nu mi se părea că asta ar mai avea vreo importanță în acel moment. Dacă nu reușeam să mă descurc cu stația aceea, eram terminat oricum. Lucrul care mă îngrijora într-adevăr era dacă cineva descoperise cei doi morți din mină. În felul ăsta, aș fi fost de asemenea terminat, numai că infinit mai repede. Pornise cineva deja în căutarea paznicilor, fiindcă aceștia nu raportaseră la timp? Se dusese profesorul să verifice dacă eram într-adevăr în patul meu? Găsise cineva canistra de petrol de sub casa lui Hewell?... Întrebările erau nesfârșite și răspunsurile la toate conțineau un așa înalt

nivel de probabilitate a unui grad așa de ridicat de neplăceri încât am alungat totul din minte. Am mai băut niște bere și am continuat să transmit.

Căștile mi-au păcănit în urechi. M-am aplecat imediat în față, de parcă asta m-ar fi ajutat să intru într-un contact mai apropiat cu emițătorul îndepărtat, și am transmis din nou semnalul de alarmă. Iarăși au început să-mi bâzâie în urechi niște semnale morse, puteam să deslușesc literele individuale, dar nu și cuvintele pe care le alcătuiau. Akita Maru, Akita Maru, repetat de patru ori. O navă japoneză. Un operator radio japonez. Norocul lui Bentall nu se dezmințea. Am comutat mai departe pe banda de frecvență.

M-am întrebat cum se descurca Marie. De-acum trebuia să fie pregătită de plecare și încerca să deducă ce Dumnezeu se întâmplase cu mine, avea să se uite la ceas și să știe că mai erau doar trei ore până în zori, că acele trei ore s-ar putea să fie tot timpul pe care-l mai aveam la dispoziție. Poate chiar mult mai puțin. Am continuat să transmit și am compus în minte micul discurs pe care aveam să-l țin în fața colonelului Raine. Când aveam să mă întorc. Dacă aveam să mă-ntorc.

Un mesaj morse fluent a început să se audă în căști. Mai întâi semnalul de recunoaștere urmat de: „Fregata *U.S.A*. *Novair County*. Poziția? Numele?”

O fregată americană! Poate la nici două sute de kilometri distanță! Doamne, ăsta ar fi răspunsul la toate probleme! O fregată. Tunuri, mitraliere, oameni înarmați, tot ce vrei și ce nu vrei! Pe urmă euforia mi-a mai slăbit un pic. Poziția? Numele? Bineînțeles, la un SOS adevărat poziția e indicată întotdeauna prima.

„Două sute cincizeci de kilometri sud de Fiji”, am bătut eu. „Insula Var...”

„Lat. Și long.?” a intervenit operatorul. Transmitea atât de rapid încât abia puteam înțelege.

„Nesigure.”

„Ce navă?”

„Nici o navă. Insula Vardu.”

Iarăși a intervenit peste transmisia mea.

„Insulă?”

„Da.”

„Dispari de pe circuit, tâmpitule și să nu mai intri din nou. Asta e o frecventă de alarmă.” Cu asta, transmisia s-a întrerupt.

Îmi venea să dau de-a azvârlita stația aia până-n lagună. As fi făcut același lucru și cu operatorul de serviciu de pe Novair County. Îmi venea să plâng de frustrare, dar era mult prea târziu pentru lacrimi, în plus, nu prea aveam de ce să-l condamn. Am transmis încă un apel pe aceiași frecvență, dar operatorul de pe Novair County – el trebuie să fi fost – a ținut apăsat butonul manipulatorului până când m-am dat bătut. Am răsucit iar cadranul selector, dar numai o fracțiune de unghi. Aflasem un lucru neprețuit: mă aflam pe frecvența de alarmă. Să nu te stingi, baracă dragă, am implorat-o în tăcere, să nu te stingi. Pentru binele bătrânului Bentall, te rog, mai arzi un pic. Ceea ce constituia o rugăminte deloc neînsemnată, ținând cont de ce-i făcusem barăcii cu pricina.

Ea a continuat să ardă iar eu am continuat să transmit. În treizeci de secunde am primit un nou răspuns, semnalul de recunoaștere, apoi:

„A.S. Annandale. Poziția?”

„Registrul naval australian?”

„Da. Poziția, repet, poziția. “

Devenea irascibil și pe bună dreptate: când un om strigă după ajutor, nu trebuie mai întâi de toate să investigheze pedigriul salvatorului său. Am ezitat o secundă înainte de a transmite. Trebuia să realizez un impact imediat asupra operatorului, altfel riscam să mă aleg cu o condamnare la fel de tăioasă ca și cea primită de la U.S. Navy. Frecvența de alarmă e sacrosanctă pentru toate națiunile.

„Anchetator special al guvernului britanic, John Bentall, solicit retransmisia imediată a unui mesaj codificat via stația Portishead către Amiralitate, Whitehall – Londra. Maximă urgență.”

„Vă scufundați?”

Am așteptat să-mi plesnească vreo câteva vase de sânge, dar când nimic nu s-a întâmplat, am transmis:

„Da.”

În împrejurările date, mi s-a părul că astfel s-ar evita o mulțime de neînțelegeri.

„Rog pregătiți pentru recepție mesaj.”

Eram aproape sigur că flăcările de afară începeau să scadă în intensitate. De-acum nu mai rămăsese mare lucru din baraca aia.

A urmat o pauză lungă. Cineva care nu se grăbea deloc să se hotărască. Pe urmă, un singur cuvânt: „Prioritate." Era o întrebare.

„Adresa telegrafică poartă prioritate absolută asupra tuturor mesajelor spre Londra."

Asta l-a convins.

„Transmiteți mesajul."

L-am transmis, silindu-mă să-l bat încet și fără greșeli. Lumina roșie scădea în intensitate pe pereții încăperii. Vuietul fioros al flăcărilor se preschimbase într-un pârâit leneș și mi s-a părut că aud niște glasuri. Îmi înțepenise gâtul de-atâta privit peste umăr prin fereastra cea mai apropiată de incendiu, dar n-aveam nevoie de ochi pentru transmiterea mesajului, așa că am reușit să ajung la capăt. Am încheiat cu: „Rog a se transmite imediat."

A urmat o pauză de vreo treizeci de secunde, după care am recepționat:

„Căpitanul autorizează transmiterea imediată. Sunteți în pericol?"

„Se apropie un vas", am transmis. Asta trebuia să le închidă gura. „O.K." Un gând subit mi-a trecut prin minte. „Ce poziție aveți?"

„Trei sute de kilometri est de Newcastle."

În privința unui posibil ajutor din partea lor, puteau la fel de bine să se afle și pe o orbită în jurul pământului, așa că am transmis: „Mulțumesc foarte mult" și am semnat.

Am pus la loc manipulatorul și căștile, am închis ușile și m-am apropiat de fereastră, ițindu-mi capul pe după colț. Mă înșelasem în privința eficienței butoaielor cu apă de mare; pe locul unde se aflase baraca muncitorilor nu mai rămăsese acum decât o grămadă înaltă de un metru și jumătate de cenușă și tăciuni incandescenți. N-aveam să primesc Oscarul pentru contraspionaj, dar ca incendiator concuram strâns cu cei mai buni. Cel puțin nu eram un ratat complet. Hewell și profesorul stăteau împreună, probabil discutând, în vreme ce chinezii aruncau găleți de apă peste resturile fumegânde. Întrucât nu erau semne c-ar mai putea face ceva în această etapă târzie, puteau să se întoarcă în orice moment. Era timpul să plec. Am mers de-a lungul culoarului central,

am făcut la dreapta ca să trec prin bucătăria luminată și deodată m-am oprit în loc atât de brusc încât un observator și-ar fi închipuit că mă izbisem de un zid invizibil.

Ceea ce mă făcuse să mă opresc atât de rapid în loc a fost vederea unei grămezi de cutii de bere golite, aruncate într-un coș de răchită. Dumnezeule, berea! Bravo, bătrâne Bentall, nu-ți scapă niciodată nimic, mai ales dacă cineva ți-l ține la două palme de nas și te pălește în cap cu o bâtă ca să-ți atragă atenția. Golisem două pahare de bere în sufragerie și le lăsasem pur și simplu la vedere. În pofida agitației, nici profesorul, nici Hewell nu-mi lăsaseră impresia că ar putea să uite că-și lăsaseră paharele aproape pline când plecaseră – în mod cert servitorul chinez n-ar fi uitat – și oricum n-ar fi pus-o pe seama evaporării pricinuite de căldura de la casa incendiată. Am luat alte două cutii din lada de pe podea, le-am desfăcut în doi timpi și trei mișcări, am alergat înapoi la biroul din sufragerie și am umplut la loc paharele, ținându-le înclinat, ca să nu se formeze un guler suspect de înalt. Revenind în bucătărie, am aruncat cutiile printre celelalte – la câte se consumaseră în noaptea aia, încă două în plus aveau să treacă neobservate – și pe urmă am plecat din casă. Nu era deloc prea devreme pentru asta, căci l-am văzut pe servilor îndreptându-se către ușa de la intrare, dar am ajuns la casa noastră neobservat.

Am intrat pe sub paravanul din alge de mare și am văzut silueta partenerei mele profilându-se în cadrul ușii, unde încă mai urmărea ce mai rămăsese din incendiu. Am strigat-o în șoaptă și a venit la mine.

— Johnny! (Părea bucuroasă că mă vede așa cum nu-mi aminteam să se fi bucurat vreodată cineva la vederea mea.) Am murit de o sută de ori de când ai plecat de aici.

— Numai atât? Am cuprins-o cu brațul teafăr, am strâns-o ușurel și i-am spus: Am reușit să trimit mesajul, Marie.

— Mesajul?

Eram epuizat de-a binelea în noaptea aceea, atât mental cât și fizic, dar chiar și așa ar fi fost nevoie de un tip destul de încet la minte ca să se prindă că tocmai i se făcuse cel mai mare compliment al vieții sale. Eu nu m-am prins.

— Ai... ai reușit să-l trimiți? Ce minunat, Johnny!

— Norocul. Un băiețaș isteț de pe o navă australiană. La ora asta trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului spre Londra. Și pe urmă, or să înceapă să aibă loc diverse chestii. Care anume, nu știu. Dacă prin apropiere se află vreo navă britanică, americană sau franceză, în câteva ore o să ajungă și mai aproape. Sau niște detașamente de soldați trimiși cu niște vase rapide, poate de la Sydney. Nu știu. Ce știu însă e că n-or să ajungă la timp...

— Șșșt. (Mi-a lipit degetul de buze.) Vine cineva.

Am auzit două voci, una iute și ascuțită, cealaltă ca un camion încărcat cu ciment urcând anevoie pe o pantă în viteza întâi. Whiterspoon și Hewell, la vreo zece pași distanță, poate nici atât: prin interstițiile paravanului vedeam cum se legăna lanterna ținută în mână de unul dintre ei. Am sărit la pat, am scotocit în disperare după o pijama, am găsit una, am îmbrăcat-o, am încheiat-o până la gât și m-am aruncat sub plapumă. Am aterizat pe cotul brațului rănit și, când m-am proptit în celălalt cot, în momentul în care s-a auzit o bătaie la ușă și cei doi au intrat fără să aștept să fie invitați, n-a fost deloc greu să arăt palid și bolnav. O simțeam din plin.

— Va trebui să ne scuzi, domnule Bentall, a spus profesorul cu acel simpatic amestec de delicatețe, preocupare și onctuozitate nediluată, care mi-ar fi provocat greață dacă n-aș fi simțit-o deja. Dar a trebuit să-i admir extraordinara putere de disimulare, manifestată în absolut orice împrejurare. În lumina a ceea ce văzusem, auzisem și făcusem, îmi venea greu să-mi aduc aminte că încă ne mai jucam de-a fățărnicia. Eram, firește, dornici să vedem dacă nu cumva ați pățit ceva. Nefericită întâmplare, foarte nefericită. A bătut-o pe Marie pe umăr, într-o manieră părintească pe care aș fi ignorat-o în urmă cu câteva zile, și a adus lanterna mai aproape ca să se poată uita cum se cuvine la mine. Dumnezeule milostiv, tinere, dar nu arăți bine deloc! Cum te simți?

— Numai în timpul nopții mă mai necăjește un pic, am spus eu cu curaj. Îmi țineam capul pe jumătate întors, aparent fiindcă fasciculul puternic al lanternei îmi asalta brutal ochii pe jumătate închiși, dar de fapt pentru că, în împrejurările date, nu părea câtuși de puțin înțelept să-i arunc în nas prea mulți vapori de bere. Mâine o să mă simt excelent. A

fost un incendiu îngrozitor, profesore. Aș fi vrut să fiu în stare să vă dau o mână de ajutor. Cum Dumnezeu s-a declanșat?

— Tâmpiții ăia de chinezoi, a mârâit Hewell. Se întrezărea masiv în imediata apropiere a fasciculului luminos și ochii săi duși în fundul capului se pierduseră de-a dreptul sub streașina abruptă a sprâncenelor sale stufoase. Fumează pipă și-și fac întruna ceai pe niște spirtiere micuțe. I-am avertizat de-atâtea ori.

— Și asta în pofida tuturor regulamentelor, a precizat iritat profesorul. Și ei știu foarte bine treaba asta. Totuși, n-o să mai zăbovim multă vreme pe-aici și-or să poată dormi în uscătorie până atunci. Nu putem face nimic pentru voi, draga mea?

Întrucât era clar că nu cu mine vorbea, m-am trântit la loc pe pernă cu un geamăt înăbușit. Marie i-a mulțumit și i-a spus că nu.

— Noapte bună, atunci. Apropo, mâine dimineață să veniți la micul dejun când vă vine mai bine și-o să vă servească servitorul meu. Hewell și cu mine o să ne sculăm devreme mâine. A chicotit jalnic. Arheologia asta e ca o otravă slabă care-ți pătrunde în sânge: odată ajunsă acolo, nu-ți mai dă pace.

A mai bătut-o un pic pe umăr pe Marie și și-a luat tălpășița. Am așteptat până când Marie mi-a dat de știre că au ajuns la casa profesorului, pe urmă am spus:

— Cum îți ziceam înainte să fim întrerupți, ajutorul o să vină, dar nu la timp ca să ne salveze pielea. Mai ales dacă rămânem aici. Sunt gata centurile și substanța contra rechinilor?

— Sunt o pereche îngrozitoare indivizii ăștia, nu-i așa? a murmurat ea. Tare-aș vrea ca moșulanu' ăla criminal să-și țină mâinile acasă. Da, sunt gata. Chiar trebuie, Johnny?

— Ei, fir-ar să fie, chiar nu pricepi că trebuie să plecăm?

— Da, dar...

— Nu putem pleca pe uscat. Muntele abrupt într-o parte, faleza în cealaltă, plus două garduri de sârmă ghimpată și cetele de chinezi unu și unu între ele fac această întreprindere imposibilă. Am putea de asemenea să trecem prin tunel, dar dacă trei-patru bărbați zdraveni ar putea să sape ultimii metri cu târnăcopul într-o oră, așa cum mă simt eu, n-aș putea s-o fac nici într-o săptămână.

— Ai putea aranja o explozie. Știi unde sunt materialele...

— Ferit-a Sfântul, am replicat. Ești tot atât de ignorantă ca și mine. Săparea tunelelor e o ocupație pretențioasă. Dacă n-o să facem să ni se prăbușească tavanul în cap, în mod sigur o să blocăm capătul tunelului și pe urmă amicii noștri or să vină să ne-nhațe fără probleme. Și nu putem merge nici cu barca, pentru simplul motiv că amândoi barcagiii dorm în pontonul-dormitor. Și oricum n-am putea să facem mare brânză, pentru că dacă o metodă atât de simplă le-ar fi fost la îndemână lui Whiterspoon și Hewell, nu s-ar mai fi ostenit ei să sape un tunel prin stâncă. Dacă marina militară ia asemenea măsuri de precauție cu garduri și santinele împotriva unor prieteni imaginari, închipuiți cum stau cu ochii pe mare, de unde oricine poate apărea în orice moment. Poți să pariezi liniștită pe viața ta că au vreo două-trei radare sincronizate, capabile să repereze și un pescăruș care se apropie de țărm, plus câteva arme cu cadență ridicată pentru asigurarea acoperirii.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Singurul lucru care mă reține e faptul că-i las aici pe savanți și pe soțiile lor. Dar nu văd...

— N-ai pomenit nici o clipă că savanții ar fi aici, m-a întrerupt ea surprinsă.

— Nu? Probabil am crezut că e evident. Poate că nu-i așa. Poate mă-nșel. Dar cum altfel s-ar putea explica prezența soțiilor aici? Marina lucrează la un proiect de o importanță absolut considerabilă și blestematul ăsta de criminal cu părul alb așteaptă momentul potrivit ca să acționeze. După ultima lui replică, în care a mințit de-am crezut că-ngheață apele, am dedus că nu mai așteaptă. O să pună mâna pe chestia asta, naiba știe ce-o fi, și să se folosească de soții ca de niște pârghii pentru a-i face pe săvânței să lucreze la ea și s-o dezvolte mai departe, în scopuri despre care nu pot să spun altceva decât că sunt, fără doar și poate, infame.

M-am dat jos din pat țeapăn și mi-am dezbrăcat bluza de pijama.

— Îți mai trece prin minte vreo alternativă? Opt soții dispărute și tot atâția savanți. E cert că Whiterspoon o să le folosească pe soțiile alea ca „argumente” de convingere. Dacă nu i-ar fi fost de folos în calitatea asta, nici nu s-ar mai fi deranjat să le hrănească, n-ar fi irosit pentru ele decât

câteva zeci de grame de plumb, așa cum a făcut cu veritabilul Whiterspoon și cu ceilalți. Omul ăsta e lipsit de simțire până la limita nebuniei. Unde sunt soțiile, acolo sunt și soții. Doar nu crezi că colonelul Raine ne-a trimis în Fiji numai ca să dansăm hula-hula?

— Asta-i în Hawai, a murmurat ea. Nu în Fiji.

— Dumnezeule, femeile astea!

— Am vrut doar să te tachinez, măscăriciule! (M-a cuprins cu brațele după gât și a venit mai aproape de mine: avea mâinile nefiresc de reci și tremura.) Nu vezi că n-am încotro? Dar nu mă pot hotărî să-mi iau inima-n dinți. Am crezut că sunt destul de bună în meseria asta – și tot așa credea și colonelul Raine – dar acum nu mai am impresia asta. E prea mult: prea multă lipsă de omenie calculată, o indiferență absolută față de bine și rău ori față de moralitate. Contează numai ce e profitabil; sunt toți oamenii ăia uciși fără nici un motiv, suntem noi, și cred că ești nebun că mai tragi vreo speranță pentru noi, sunt toate femeile alea amărâte, mai ales femeile alea amărâte... S-a întrerupt, a scos un oftat lung și tremurător și a șoptit: Mai spune-mi o dată despre noi doi și luminile Londrei.

Așa că i-am spus. I-am spus-o în așa fel încât mai-mai că am crezut și eu, și mi s-a părut că și ea a crezut, fiindcă nu după mult timp s-a potolit și, când am sărutat-o, i-am simțit buzele reci ca gheața, iar apoi s-a întors și și-a lipit fața de gâtul meu. Am ținut-o așa preț de un minut și pe urmă, mânați de un impuls reciproc, ne-am desprins unul de celălalt și am început să ne strângem centurile.

Din baraca muncitorilor nu mai rămăsese acum decât o strălucire slab-roșiatică, cu miros înțepător, sub negrul ca de catran al cerului înnorat. Lumina de la fereastra profesorului continua să fie aprinsă, puteam să pariez că n-avea nici un gând să doarmă în noaptea aia, începusem să-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama că oboseala unei nopți nedormite va fi un preț neînsemnat de plătit pentru încântarea nesfârșită de a savura pe deplin așteptarea cu nerăbdare a plăcerilor zilei ce urma.

Când am plecat, a început să plouă, picăturile grele cădeau sfârâind în focul muribund. Nici că putea fi mai bine pentru noi. Nimeni nu ne-a văzut când am plecat, pentru că nici n-ar fi putut să ne vadă decât dacă

s-ar fi aflat la mai puțin de trei metri. Am mers spre sud, de-a lungul țărmului, vreo doi kilometri și jumătate și pe urmă, când ne-am apropiat de zona unde chinezii lui Hewell puteau să hoinărească, la fel ca în noaptea precedentă, am luat-o spre mare. Am ieșit înspre larg vreo douăzeci și cinci de pași, în apă până la brâu, pe jumătate mergând, pe jumătate înotând. Când am ajuns însă la locul unde abia puteam să deslușesc prin ploaie profilul întunecat al falezei care marca începutul sârmei ghimpate, am mers și mai mult spre ape adânci, până la vreo două sute de metri în larg. Părea puțin probabil, dar nu întru totul exclus ca luna să iasă pe neașteptate dintre nori.

Ne-am umflat centurile de salvare cu multă băgare de seamă, deși nu prea credeam că șuieratul va ajunge până la mal. Apa era răcoroasă, dar nu rece. Eu înotam în față și la un moment dat am rotit șurubul de acționare al canistrei cu substanță împotriva rechinilor. Deodată, un lichid urât mirositor și întunecat la culoare – probabil că la lumina zilei s-ar fi văzut galben – cu proprietăți de dizolvare și difuzare extraordinare, s-a împrăștiat pe suprafața mării. Nu știu ce efect are substanța aia asupra rechinilor, dar pe mine m-a îngrețoșat, fără doar și poate.

CAPITOLUL 8

Vineri 3:30 a.m. – 6 a.m.

Ploaia s-a domolit și în cele din urmă s-a oprit cu totul, dar noaptea a rămas întunecată. Iar rechinii s-au menținut la distanță. Am înaintat încet, pentru că nu mă puteam servi de brațul stâng, dar de bine de rău am înaintat și, după aproape o oră, când am calculat că trebuia să fi trecut cu cel puțin opt sute de metri de gardurile de sârmă ghimpată, am început să o luăm ușor spre mal.

La mai puțin de două sute de pași de țărm am constatat că schimbarea noastră de direcție fusese prematură, căci peretele înalt al falezei se întindea mai spre sudul insulei decât îmi imaginasem eu. Nu era nimic de făcut decât să ne croim cu încetineală drum mai departe – la acea vreme, „a înota" ar fi fost un termen complet inadecvat, deși măgulitor, pentru mișcările noastre trudnice și stângace prin apă – și să sperăm că nu ne vom pierde orientarea în burnița care începuse din nou să cadă, micșorând vizibilitatea.

Norocul nu ne-a părăsit și nici spiritul de orientare, deoarece când burnița a încetat în sfârșit am văzut că nu ne aflam mai departe de o sută cincizeci de pași de fâșia îngustă de nisip care marca țărmul. Însă, cel puțin eu, am receptat-o ca pe o distanță de cel puțin o sută cincizeci de mile. Aveam vaga impresie că un curent submarin ne trăgea tot timpul spre largul lagunei, dar știam că nu putea să fie așa, fiindcă ne-am fi îndepărtat de țărm cu mult timp în urmă. De vină era numai starea de slăbiciune. Numai că eu conștientizam nu efortul depus sau epuizarea, ci aproape numai frustrarea: la cât era de disperată dorința noastră de a ajunge, atât era de enervantă încetineala cu care înaintam.

Picioarele mele au atins fundul mării și am pășit împleticindu-mă într-o apă adâncă de nici un metru. M-am clătinat și aș fi căzut dacă Marie nu m-ar fi prins de braț, ea fiind într-o formă mult mai bună decât mine. Am pornit încet spre țărm, umăr lângă umăr și, judecând după cum mă simțeam, nimeni n-a semănat vreodată mai puțin cu Venus ivindu-se din apele mării decât mine, în acel moment. Am urcat cu mare greutate pe

țărm și pe urmă, ca două minți animate de același gând, ne-am dat drumul pe nisipul umed.

— Doamne, în sfârșit! am gemut eu. (Aveam o respirație șuierătoare ce aducea cu sunetul aerului scăpat prin burduful unor foale mâncate de molii.) Credeam că nu mai ajungem.

— Nici noi, a replicat o voce tărăgănată.

Ne-am întors și ne-am pomenit orbiți de lumina puternică emisă de două lanterne.

— Nu v-ați grăbit deloc. Vă rog, nu-ncercați... Dumnezeule mare! O femelă!

Deși termenul era destul de exact, biologic vorbind, mi s-a părut pur și simplu inept pentru a o descrie pe Marie Hopeman, dar am lăsat să treacă de la mine. În schimb, m-am chinuit să mă ridic în picioare și am spus:

— Ne-ați văzut când veneam?

— De vreo douăzeci de minute, a răspuns individul tărăgănând. Avem radare și infraroșii care ar putea repera și un cap de crevete ieșit la suprafață. Pe legea mea, o femeie! Cum te cheamă? Ești înarmat?

Minte de greiere, un adevărat lest de memorie ambulant.

— Am un cuțit, am replicat eu obosit. În clipa asta n-aș fi în stare să tai nici o legumă cu el. Poți să-l iei dacă vrei.

Luminile nu mai erau îndreptate spre ochii noștri și am putut deslușI trei siluete îmbrăcate în alb, două dintre ele fiind înarmate.

— Mă cheamă Bentall. Ești ofițer de marină?

— Anderson. Sublocotenent Anderson. De unde ați apărut, pentru numele lui Dumnezeu? Care-i motivul...

— Uite ce e, l-am întrerupt eu. Chestiile astea mai pot să aștepte. Te rog să mă duci imediat la comandantul tău. E foarte important.

— Ei, ia stai o clipă, amice. (Accentul tărăgănat era mai pronunțat ca oricând.) Am impresia că nu-ți dai seama...

— Imediat, am spus eu. Uite, Anderson, pari un ofițer de marină cu o carieră promițătoare în față, dar îți garantez că, dacă nu cooperezi rapid, cariera ta o să se-ncheie azi, în mod violent. Omule, ascultă la mine, nu fi fraier. Tu crezi că aș fi apărut așa, pe nepusă masă, dacă situația n-ar fi fost deosebit de gravă ? Și eu și domnișoara Hopeman, colega mea,

suntem agenți ai spionajului britanic. Cât e de mers până la postul comandantului tău?

Poate că nu era fraier, sau poate l-a convins insistența din glasul meu, fiindcă după o ezitare scurtă a spus:

— La aproape trei kilometri de-aici. Dar avem un telefon la un post de radar, la vreo cinci sute de metri de-aici. (A arătat cu degetul spre gardurile din sârmă ghimpată.) Dacă într-adevăr e urgent...

— Trimite un om acolo, te rog. Spune-i comandantului... apropo, cum îl cheamă?

— Căpitanul Griffits.

— Spune-i căpitanului Griffits că în foarte scurt timp, poate o oră sau două, va avea loc aproape sigur o tentativă de cucerire a instalației pe care o apărați, am spus eu la repezeală. Profesorul Whiterspoon și ajutoarele sale, care au lucrat la săpăturile arheologice din cealaltă parte a insulei, au fost uciși de niște criminali. Aceștia au săpat...

— Uciși! a exclamat sublocotenentul, apropiindu-se de mine. Ai spus că au fost uciși?

— Lasă-mă să termin. Au săpat un tunel care traversează insula și mai au de spart câteva zeci de centimetri de calcar ca să iasă în partea asta. Unde anume, nu știu, probabil la vreo treizeci de metri peste nivelul mării. Veți avea nevoie de patrule, care să asculte loviturile de târnăcop și de lopată. E puțin probabil să folosească explozivi.

— Doamne Dumnezeule!

— Da, așa e. Câți oameni aveți aici?

— Optsprezece civili, restul de la marină. Cam cincizeci cu totul.

— Înarmați?

— Carabine, puști automate, cam o duzină cu totul. Uite ce e, domnule...ăă...Bentall, ești absolut sigur că...adică, de unde pot eu să știu că...

— Sunt sigur. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te, omule!

Încă o ezitare trecătoare, apoi s-a întors către unul din oamenii săi:

— Ai priceput care-i treaba, Johnston?

— Da, să trăiți. Whiterspoon și ceilalți, morți. Se așteaptă un atac printr-un tunel, foarte curând. Patrule de ascultare. Da, sir, am înțeles.

— Bine. Dă-i drumul.

Johnston a rupt-o la fugă și Anderson s-a întors către mine:

— Aș sugera să mergem direct la căpitan. Mă veți ierta dacă marinarul Allison o să meargă în urma noastră. Ați pătruns ilegal într-o zonă aflată sub protecție oficială și nu pot să-mi asum riscuri. Cel puțin până nu mă conving că sunteți de bună credință.

— Atâta timp cât lasă la locul ei piedica de siguranță, nu-mi pasă ce face, am replicat eu obosit. N-am venit pân-aici ca să fiu împușcat în spate, dacă omul dumitale se împiedică de propriile glezne.

Am pornit la drum în șir indian, fără să vorbim. Anderson mergea în frunte, luminând calea cu o lanternă, iar Allison încheia formația, având și el o lanternă. Mă simțeam amețit și nu prea bine. Primele fâșii cenușii ale zorilor începeau să se înalțe încet deasupra orizontului estic. După ce am străbătut vreo trei sute de pași pe o potecă abia delimitată, ce șerpuia mai întâi printre niște arbuști de palmieri, apoi printre niște tufișuri joase, l-am auzit pe marinarul din spatele meu scoțând o exclamație.

S-a apropiat de mine și a strigat:

— Sir!

Anderson s-a oprit în loc și s-a întors:

— Ce este, Allison?

— Omul ăsta e rănit, sir. Aș zice că e chiar grav rănit. Uitați-vă la brațul lui stâng.

Ne-am uitat cu toții la brațul meu stâng, nimeni cu mai mult interes decât mine însumi. În pofida strădaniilor mele de a-l proteja în timp ce înotam, efortul depus făcuse să se deschidă din nou rănile principale, iar mâna stângă mi se umpluse complet de sângele prelins pe braț în jos. Efectul de dispersare exercitat de apa sărată care pătrunsese în răni făcea ca totul să pară mai grav decât era de fapt, dar chiar și așa era mai mult decât suficient ca să explice felul cum mă simțeam.

Sublocotenentul Anderson a urcat rapid în scara de valori a estimărilor mele. Fără să piardă timpul cu exclamațiile de compasiune, a spus:

— Te superi dac-am să sfâșii mâneca asta?

— Dă-i bătaie, am spus. Dar o să mă deranjeze dac-ai să-mi smulgi și brațul în același timp. Nu cred că mai sunt multe chestii care să-l țină în loc.

A spintecat mâneca cu cuțitul lui Allison și am văzut cum fața bronzată și inteligentă a lui Anderson se încorda în timp ce-mi studia rănile.

— Prietenii tăi de la exploatarea de fosfați?

— Exact. Au avut un câine.

— Ori e infectată, ori s-a instalat cangrena, ori amândouă. Oricum ar fi, e foarte urâtă treaba. Ai noroc că avem un chirurg militar aici. Fiți drăguță, domnișoară, și țineți asta.

I-a întins lanterna lui Marie, și-a scos cămașa și a rupt-o în mai multe fâșii largi, folosindu-le ca să-mi bandajeze strâns brațul.

— N-o să aibă nici un efect asupra infecției, dar ar trebui să oprească sângerarea. Barăcile Quonset ale civililor nu-s la mai mult de opt sute de metri de-aici. Crezi că poți s-ajungi pân-acolo?

Tonul rezervat din vocea lui dispăruse. Vederea brațului meu stâng fusese la fel de bună ca o referință din partea Lordului Amiral.

— Mă descurc eu. Nu-i chiar așa de grav.

Zece minute mai târziu, în întunericul ce făcea treptat loc cenușiului zorilor, a apărut o clădire joasă cu un acoperiș tip Nissen. Anderson a bătut la ușă, a intrat și a acționat un întrerupător care a aprins câteva becuri atârnate de tavan.

Era o construcție lungă, cu o structură ca de șopron, în care prima treime era alocată unui soi de spațiu comun de petrecere a timpului, în timp ce mai încolo un culoar mai îngust separa două șiruri de câte opt compartimente, fiecare din ele având propria ușă și toate fiind deschise înspre acoperișul principal. În prim-plan, un linoleu maro pe dușumea, două măsuțe cu ustensile de scris, șapte-opt fotolii din trestie sau prelată și cam atât. Nu îndeplinea exigențele unui cămin, dar era acceptabilă, dacă stăteai să te gândești că avea să fie lăsată acolo pradă paraginei și ruginei după ce marina militară își va fi terminat treaba.

Anderson mi-a indicat un scaun cu o mișcare a capului și n-am simțit nevoia unei a doua invitații. S-a dus la o nișă, a luat un telefon pe care nu-l observasem și a pus în funcțiune un generator din dotarea marinei. A stat cu telefonul la ureche preț de câteva clipe, apoi l-a așezat la loc în furcă.

— Al dracului telefon, e mort! a spus el cu năduf. Când îți frige buza după el, așa face. Îmi pare rău, Allison, mai ai de umblat. Transmite scuzele mele locotenentului chirurg Brookman. Roagă-l să-și aducă trusa. Spune-i și de ce. Și anunță-l pe căpitan că ajungem acolo cât mai curând posibil.

Allison a plecat. M-am uitat la Marie, așezată în cealaltă parte a mesei față de mine, și i-am zâmbit. Prima mea impresie despre Anderson fusese greșită: măcar de-ar fi fost și ceilalți la fel de eficienți. Tentația de a mă relaxa, de a mă lăsa pradă oboselii și de a închide ochii era într-adevăr mare. Dar n-aveam decât să mă gândesc la prizonierii aflați în mâinile lui Whiterspoon și Hewell ca să-mi dispară somnul.

Ușa celui mai apropiat compartiment de pe stânga s-a deschis și un tip înalt și slab, cu înfățișare tinerească, cu părul încărunțit prematur și o pereche de ochelari cu ramă de baga și lentile groase, îmbrăcat numai într-un șort, a ieșit pe culoar, cu ochelarii ridicați pe frunte în timp ce se freca somnoros la ochi. L-a văzut pe Anderson, a deschis gura să spună ceva, a zărit-o pe Marie, falca i-a căzut de uimire, a scos un țipăt ciudat și s-a retras în grabă.

N-a fost singurul uluit: prin comparație cu propriile mele reacții, era un mic copil în materie de căscat gura. M-am ridicat încet în picioare, sprijinindu-mă de masă, Bentall oferind celor din jur impresia incomparabilă a unui om care tocmai văzuse o fantomă. Încă mai dădeam acea impresie când, după câteva secunde, omul a apărut din nou, cămașa de noapte fluturându-i pe lângă gleznele zvelte și, de data asta, prima persoană pe care a văzut-o am fost eu. S-a oprit brusc în loc, m-a cercetat cu atenție ținându-și capul întins înainte, apoi s-a apropiat cu pași înceți de locul unde mă aflam.

— John Bentall? (A întins mâna și mi-a atins umărul, probabil ca să se convingă că eram real.) Johnny Bentall!

Am reușit să-mi apropii îndeajuns maxilarele ca să pot vorbi.

— Nimeni altul decât Bentall. N-aș zice că mă așteptam să dau peste tine aici, doctore Hargreaves.

Ultima oară când îl văzusem fusese cu mai bine de un an în urmă, pe vremea când era șeful secției de supersonice de la Hepworth.

— Și tânăra doamnă? (Chiar și în momentele de stres, Hargreaves fusese întotdeauna extrem de pedant.) Soția ta, Bentall?

— Din când în când, i-am spus eu. Marie Hopeman, ex-doamna Bentall. Am să-ți explic mai târziu. Ce faci...?

— Umărul tău! m-a întrerupt cu severitate. Brațul tău! Ești rănit!

M-am abținut să-i spun că știam totul despre brațul meu.

— M-a mușcat un câine, i-am explicat eu cu răbdare. Nu știu cum, dar replica mea n-a prea sunat la locul ei. Am să-ți spun tot ce dorești să afli, dar, mai întâi zi-mi și mie câteva chestii. Rapid, te rog. E important. Lucrezi aici, doctore Hargreaves?

— Bineînțeles că lucrez.

Mi-a răspuns de parc-ar fi considerat întrebarea ușor idioată și, din punctul lui de vedere, presupun că așa și stăteau lucrurile. Era improbabil să-și petreacă vacanța într-o tabără a marinei militare din Pacificul de Sud.

— Și cu ce te ocupi?

— Cu ce mă ocup? (S-a oprit și m-a privit iscoditor prin lentilele sale groase.) Nu sunt sigur dacă...

— Domnul Bentall spune că este agent de spionaj al guvernului nostru, a precizat liniștit Anderson. Eu îl cred.

— Spionaj? Al guvernului? Hotărât lucru, în seara aceea doctorul Hargreaves era predispus, la repetiții. (S-a uitat la mine bănuitor.) Va trebui să mă scuzi dacă sunt ușor derutat, Bentall. Ce s-a întâmplat cu firma aceea de import-export industrial moștenită de la unchiul tău în urmă cu vreun an?

— Nimic. Nici n-a existat așa ceva. Trebuia inventată o poveste de acoperire care să explice plecarea mea. Deconspir niște secrete oficiale, dar nu fac nici un rău dacă-ți spun că am fost pus la dispoziția unei agenții guvernamentale pentru a investiga scurgerea de informații privind noile tipuri de combustibil solid la care lucram la acea dată.

— Aha. (S-a gândit un pic, apoi s-a hotărât.) Combustibil solid, zici? Păi de-aia ne și aflăm aici. Supunem materialul la testări. O chestie extrem de secretă, să știi.

— Un nou tip de rachetă?

— Întocmai.

— Nici nu se putea altfel. Nu trebuie să te duci la dracu-n praznic ca să faci experiențe cu un material nou decât dacă e vorba fie de explozibili, fie de rachete. Și toată lumea știe că am ajuns cu explozibilele până la limita la care putem să distrugem întreaga planetă.

Între timp se deschiseseră și celelalte uși de la compartimente și o varietate de oameni somnoroși, îmbrăcați într-o varietate de veșminte, scoteau capetele afară ca să vadă ce se întâmpla. Anderson s-a dus și le-a vorbit cu glas scăzut, a bătut la alte două uși, apoi s-a întors cu un zâmbet stânjenit, parcă cerându-și scuze.

— M-am gândit că n-ar strica să-i aducem pe toți aici, domnule Bentall. Dacă ceea ce spui este adevărat, e timpul să se scoale și să pornească la drum. Și astfel o să fii scutit să relatezi de mai multe ori aceeași poveste.

— Mulțumesc, locotenente.

M-am așezat la loc, pe scaun, și degetele mele s-au strâns recunoscătoare în jurul unui pahar mare cu whisky, apărut misterios nu se știe de unde. După două-trei sorbituri „de încercare" încăperea a prins a pluti în jurul meu, nici gândurile, nici privirile mele nefiind prea dornice să se concentreze pe ceva anume. Dar după alte câteva sorbituri vederea parcă mi s-a limpezit la loc și durerea din braț a început să scadă. Am presupus că mă amețisem.

— Ei bine, Bentall, dă-i drumul, a spus Hargreaves cu nerăbdare în glas. Așteptăm.

Mi-am ridicat privirea. Așteptau, într-adevăr. Erau șapte în total, fără a-l include pe Anderson, iar răposatul dr. Fairfield era al optulea, care lipsea.

— Îmi cer scuze, am spus eu. Am să fiu cât mai scurt. Dar, mai întâi, mă întreb dacă vreunul dintre dumneavoastră are niște haine de schimb. Domnișoara Hopeman, aici de față, abia și-a revenit după o răceală destul de urâtă și mă tem că...

Asta mi-a oferit grația și timpul necesar pentru ca paharul să fie golit și umplut din nou de către Anderson. Competiția pentru aprovizionarea cu haine a lui Marie a fost plină de vioiciune. După ce ea mi-a adresat un zâmbet recunoscător și destul de obosit, dispărând într-unul dintre compartimente, le-am spus povestea în două minute, rapid, concis, fără

să las la o parte nimic decât amănuntul că auzisem niște femei cântând într-o mină părăsită. Când am terminat, unul dintre savanți, un bătrânel înalt și rumen la față, care arăta ca un măcelar ieșit la pensie și era, de fapt, așa cum am descoperit mai târziu, cel mai renumit expert din țară în sisteme de ghidare inerțiale și cu infraroșii, m-a privit cu răceală și s-a răstit:

— Fantastic; absolut fantastic. Pericol de atac iminent. Puah! Nu cred nici măcar o iotă!

— Și care-i teoria dumneavoastră despre ceea ce i s-a întâmplat doctorului Fairfield? am întrebat.

— Teoria mea? a sărit măcelarul pensionar. N-am nici o teorie. Am auzit de la Whiterspoon – Fairfield îl vizita regulat, erau foarte buni prieteni – că au ieșit în larg la pescuit de scrumbii...

— Iar el a căzut peste bord și l-au mâncat rechinii, nu-i așa?

— Cu cât e mai inteligent creierul, cu atât mai ușor se lasă păcălit de niște trucuri vechi de când lumea. Mai degrabă m-aș bizui pe un naiv decât pe un savant scos din laboratorul lui. (Dale Carnegie n-ar fi fost de acord cu nici un cuvințel din replica mea.) Pot să vă dovedesc, domnilor, dar numai aducându-vă o veste proastă. Soțiile dumneavoastră sunt ținute ostatice în mina de la celălalt capăt al insulei.

S-au uitat la mine, apoi unii la alții, pe urmă iarăși la mine.

— Ai înnebunit, Bentall?

Hargreaves se holba la mine prin lentilele lui groase, cu buzele strâns lipite.

— Dac-aș fi înnebunit, ar fi fost mai bine pentru voi. Nu mă îndoiesc, domnilor, că vă închipuiți că soțiile dumneavoastră se mai află încă la Melbourne, la Sydney sau în altă parte. Nu mă-ndoiesc că le scrieți cu regularitate. Nu mă îndoiesc că primiți vești de la ele cu tot atâta regularitate. Și nu mă-ndoiesc că le păstrați scrisorile, cel puțin o parte dintre ele. Sau mă-nșel?

Nimeni n-a spus că mă înșel.

— Așadar, dacă soțiile dumneavoastră vă scriu din locuințe diferite, v-ați aștepta, conform legii mediilor, ca cele mai multe dintre ele să folosească tipuri de hârtie, stilouri și cerneluri diferite și ca diferitele ștampile de pe plicuri să nu fie toate de aceeași culoare. Ca savanți, sunt

sigur că sunteți încredințați de valabilitatea legii mediilor. Propun să comparăm scrisorile și plicurile dumneavoastră. Nimeni nu vrea să citească corespondența personală a cuiva, e vorba doar de o comparare superficială a asemănărilor și deosebirilor. Doriți să colaborați? Sau – m-am uitat la bărbatul cu fața roșie – vă e frică să aflați adevărul?

Cinci minute mai târziu, bărbatul roșu la față nu mai era roșu la față, și aflase adevărul. Din cele șapte plicuri scoase la iveală, trei erau de un tip, două de un al doilea tip și trei de un al treilea tip – suficient pentru a face corespondența sosită să pară suspect de asemănătoare. Ștampilele poștale, atât de clare încât sugerau că fuseseră furate, nu manufacturate de persoane neautorizate, erau toate de aceeași culoare. Pentru cele șapte scrisori fuseseră folosite numai două ustensile de scris, un stilou și un pix, și ultimul detaliu a fost picătura care a umplut paharul: în afară de una, toate scrisorile fuseseră scrise pe același tip de hârtie. Făptașii trebuie să se fi simțit în deplină siguranță, căci savanții de vârstă mijlocie și înaintată nu-și arată de obicei scrisorile unii altora.

După ce-am terminat și le-am dat scrisorile înapoi, au schimbat între ei priviri uluite, în care incapacitatea de înțelegere era egalată numai de teama crescândă. Acum mă credeau într-adevăr.

— Mi s-a părut mie că tonul soției mele devenise în ultimele scrisori cam ciudat, a spus Hargreaves încet. Întotdeauna avusese umor și făcea glume pe seama savanților, iar acum...

— Și eu am observat același lucru, a murmurat altcineva. Dar am pus-o pe seama...

— Poți s-o pui pe seama constrângerii, l-am întrerupt eu cu brutalitate. Nu-i ușor să-ți păstrezi umorul când ai țeava unui pistol lipită de tâmplă. Nu pretind că știu cum au fost introduse scrisorile în corespondența dumneavoastră, dar ar fi o chestiune simplă pentru o minte atât de strălucită ca a omului care l-a ucis pe Whiterspoon. Pentru că individul e deștept foc. În orice caz, poți să introduci scrisori în sacii poștali și o sută de ani, că nimeni n-o să bage de seamă. Abia când începi să le scoți de-acolo, încep să se ridice sprâncenele.

— Dar... dar ce-nseamnă toate astea? (Vocea lui Hargreaves era alterată de un tremur, iar mâinile i se încleștau și se descleștau, cuprinse

de o agitație involuntară.) Ce vor... ce au de gând să facă cu nevestele noastre?

— Trebuie să-mi acordați un minut, am spus eu obosit. Pentru mine e o surpriză la fel de mare să vă găsesc aici, cum a fost pentru dumneavoastră să aflați unde vă sunt soțiile. Cred că acum sunteți în afară de pericol. La fel și instalația pentru rachete, dar sunt încredințat că soțiile sunt într-un pericol de moarte. Nu servește la nimic să ignorăm realitatea, pentru potrivnicii noștri nu contează decât profitul, nicidecum omenia. Dacă faceți o mutare greșită, s-ar putea să nu le mai vedeți niciodată. Vă rog să-mi dați voie să mă gândesc.

Au plecat fără tragere de inimă să se îmbrace. M-am gândit, dar prima parte a procesului de gândire n-a fost deloc constructivă. M-am gândit la vulpoiul bătrân, colonelul Raine, și n-aș putea spune că am făcut-o cu afecțiune. Mi-am zis că, după douăzeci și cinci de ani de „meserie", îi era imposibil să-și înștiințeze dreapta de ce făcea stânga. Dar, mai mult decât atât, el făcuse o evaluare neobișnuit de exactă a personajului Bentall. Atât cât însemna asta.

Nici măcar nu m-am ostenit să-i întreb pe savanți dacă au avut cunoștință de anunțurile publicitare din Telegraph. Era evident că da. În cazul unui proiect care necesita păstrarea unei discreții absolute și asigurarea unei securități desăvârșite, guvernul nu și-ar fi putut permite în ruptul capului dispariția bruscă, simultană și inexplicabilă a opt dintre savanții de frunte ai țării. Oamenii potriviți pentru această misiune fuseseră aleși cu mult înainte de apariția anunțurilor, care nu fuseseră decât un mijloc pentru a-i scoate din țară fără a isca întrebări sau nedumeriri. Și dat fiind că savanții cu pricina părăseau Anglia aparent pentru totdeauna, a fost esențial ca soțiile să-i însoțească. A fost o atitudine dură față de neveste, dar nu a existat alternativă. Fără ele, înșelăciunea n-ar fi reușit: când urmează să trăiască permanent peste hotare, nici măcar cel mai aiurit savant nu uită să-și aducă și soția cu el.

De asemenea, dat fiind că era vorba de un proiect guvernamental, era evident că Raine știuse totul despre el, ba chiar probabil că fusese omul care făcuse toate aranjamentele necesare pentru „acoperire". Mi-am adus aminte de naivitatea cu care înghițisem fără rețineri povestea

bătrânului colonel și l-am blestemat pentru m intea lui diabolică și întortocheată.

Însă, pentru Raine, fusese un element necesar, pentru că, într-un fel sau altul – relațiile și sursele lui de informare alcătuiau o armată întreagă – descoperise sau avusese o puternică bănuială că soțiile bărbaților plecați în insula Vardu nu se mai aflau în locuințele lor din Australia. De bună seamă, ajunsese la concluzia că erau ținute în captivitate. Analizase situația și ajunsese probabil la aceeași concluzie ca și mine de curând.

Dar n-ar fi ghicit niciodată că soțiile se aflau pe insulă, fiindcă aproape sigur colonelul Raine însuși fusese cel care, împreună cu acum răposatul Whiterspoon, puseseră la cale stratagema de a folosi Vardu ca zonă protejată sub pretextul unei descoperiri arheologice. Bătrânul Whiterspoon și ajutoarele sale ar fi fost trecuți prin ciur și prin dârmon și ideea de a asocia vreo manevră infamă cu acea parte a insulei ar fi ținut de domeniul fantasticului. Vardu ar fi fost ultimul loc unde colonelul Raine s-ar fi gândit să le caute. Pur și simplu, habar n-avea unde erau.

Așa încât mi-a servit mie această poveste despre plecarea în căutarea savanților dispăruți, dar ceea ce intenționa el de fapt era ca Marie să le găsească pe soțiile acestora. Și-a făcut socoteala că le va găsi fiind capturată la fel ca și ele și din aceleași motive, și nu putea decât să spere că ea, eu sau amândoi vom putea să facem ceva într-o astfel de situație. Dar dacă mi-ar fi dat de gândit fie și numai pentru o clipă că asta era ceea ce avea el de gând, a știut că n-aș fi acceptat în ruptul capului. Știa prea bine ce părere aveam eu despre aruncarea femeilor în mijlocul haitei de lupi. În loc ca Marie să vină aici ca element de culoare locală, eu eram responsabilul cu culoarea locală, ceva mai răsărit decât un figurant care dă replica vedetei spectacolului. Mi-am adus aminte deodată de ce spusese el despre faptul că ca ar fi mult mai experimentată decât mine, că până la urmă s-ar putea ca ea să aibă grijă de mine, nu viceversa, și m-am simțit mic, mic de tot. M-am întrebat câte din toate astea îi erau cunoscute lui Marie însăși.

În acel moment, Marie și-a făcut apariția. Își uscase și-și pieptănase părul și se schimbase în niște pantaloni și un tricou care i se potriveau doar acolo unde se mulau pe corp, însă se mulau în destule locuri ca să arate că respectivele articole vestimentare nu erau purtate de

proprietarul lor. Mi-a zâmbit și i-am răspuns la zâmbet, dar din partea mea a fost mai degrabă un efort mecanic, căci cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult o suspectam că trebuie să fi știut cum stăteau lucrurile cu colonelul Raine. Poate că nici ea, nici colonelul Raine nu m-au considerat altceva decât un amator norocos, iar în profesia asta amatorii nu sunt creditați cu încredere. Nici măcar cei norocoși. Ceea ce mă durea însă nu era lipsa de încredere ci faptul că, dacă aveam dreptate, atunci ea reușise să mă păcălească de la început până la sfârșit. Și, dacă a reușit să mă ducă de nas în privința asta, atunci a putut să mă păcălească și în multe alte privințe. Eram obosit, slăbit și gândul îmi zgândărea mintea asemenea unui acid. Se uita la mine având întipărită pe chip genul de expresie cu care întotdeauna am visat că o făptură aidoma lui Marie se va uita la mine, și am știut că era imposibil să fiu tras pe sfoară. Mi-am dat seama de asta în două secunde, adică timpul necesar să-mi amintesc că supraviețuise cinci ani într-una din cele mai periculoase profesii din lume pur și simplu printr-un dar extrem de bine pus la punct de a păcăli pe toată lumea tot timpul.

Tocmai mă pregăteam să-i pun niște întrebări inteligente când doctorul Hargreaves s-a apropiat de mine, urmat de ceilalți. Toți se îmbrăcaseră acum cu hainele de zi. Erau îngrijorați peste măsură și lăsau să se vadă asta din plin.

— Am discutat și nu mai avem nici o îndoială că soțiile noastre sunt captive și în mare pericol, a început Hargreaves fără preambul. În...în acest moment, singura noastră preocupare este legată de ele. Ce sugerezi că trebuie să facem?

Își păstra destul de bine stăpânirea de sine, dar gura strânsă și tendoanele încordate ale mâinilor încleștate îl dădeau de gol.

— Dar-ar dracii, omule! Măcelarul cel bătrân își recăpătase culoarea obrajilor. Le salvăm, asta facem.

— Sigur, am fost eu de acord. Le salvăm. Cum?

— Păi....

— Uite ce e, amice, nici măcar nu-ncepi să bănuiești care-i situația. Să vă explic. Trei sunt lucrurile pe care le putem face. I-am putea lăsa pe chinezi să iasă la teren deschis prin tunel, după care câțiva dintre noi să se strecoare cu dibăcie înăuntru, să meargă spre celălalt capăt, să le

elibereze pe soțiile voastre. Și pe urmă? Ucigașii lui Hewell vor da iama prin marinarii de-aici, și cu tot respectul datorat marinei noastre militare, or să fie ca vulpile printre pui. După ce-or să-i înfulece pe pui, or să constate că lipsim și-or să se întoarcă să ne termine... pe noi și pe soțiile voastre. Și s-ar putea să nu se grăbească să le termine pe soții. Sau putem bloca ieșirea din tunel, ca să-i împiedicăm să iasă. Asta o să-i oprească circa o oră, adică timpul necesar să se întoarcă, să le aducă pe soții aici și, folosindu-se de ele ca de niște scuturi, ori lipindu-le pistolul de tâmplă, să ne oblige să lăsăm armele.

M-am oprit preț de o clipă ca să le dau răgazul să asimileze ceea ce spusesem, dar o privirea circulară aruncată spre fețele lor încordate și încremenite mi-a dat de înțeles că asimilaseră deja. Mă priveau de parcă nu m-ar fi plăcut cine știe ce, dar am presupus că, de fapt, ceea ce le spuneam nu le făcea plăcere.

— Ai spus că ar fi și o a treia variantă, a insistat Hargreaves.

— Da. (M-am ridicat țeapăn în picioare și m-am uitat la Anderson.) Îmi pare rău, locotenente, nu mai pot să-l aștept pe medicul vostru militar. S-a irosit destul timp. Există și o a treia variantă, domnilor. Singura aplicabilă. De îndată ce vor reuși să străpungă peretele muntelui – sau imediat ce auzim că încearcă să-l străpungă – un grup de trei-patru inși dintre noi, cu baroase și rângi, ca să forțeze încuietorile și înarmați pentru cazul în care au fost lăsate în urmă santinele pentru paza soțiilor voastre, va ocoli insula pe la sud cu o ambarcațiune, va debarca la locul potrivit și va încerca să le salveze pe doamne înainte ca lui Whiterspoon și Hewell să le vină ideea să trimită înapoi după ele pentru a le folosi drept ostatice. Presupun că, în această epocă, marina nu mai depinde de vâsle și pânze. O șalupă rapidă ar trebui să ne ducă acolo într-un sfert de oră.

— Nu mă îndoiesc că așa ar fi, a spus Anderson pe un ton nefericit. A urmat un moment de liniște jenantă, apoi a continuat fără tragere de inimă: Problema este, domnule Bentall, că nu avem nici o șalupă.

— Vrei să repeți, le rog?

— N-avem șalupe. Nici măcar una cu vâsle. Îmi pare rău.

— Ascultă, am replicat eu dur. Știu că s-au făcut unele reduceri drastice în bugetele militare, dar dacă ai să poți să-mi explici cum poate funcționa marina fără...

— Am avut șalupe, m-a întrerupt Anderson. Erau patru la număr, atașate de crucișătorul ușor Neckar, care a stat ancorat, cu intermitențe, în lagună, în ultimele trei luni. Neckar a plecat acum două zile cu contraamiralul Harrison, comandantul general al operațiunii, și doctorul Davies, care a fost șeful proiectului Cruciatul Iadului, de la început până la sfârșit. Lucrul la...

— Cruciatul Iadului?

— Numele rachetei. Nu e încă gata de lansare, dar am primit o telegramă urgentă de la Londra, cu patruzeci și opt de ore în urmă, în care se spunea că este esențial să terminăm de îndată activitatea și se ordona deplasarea imediată a navei Neckar spre punctul de destinație al rachetei – cam la o mie șase sute de kilometri spre sud-est de aici. Iată de ce a fost aleasă tocmai această insulă – spre sud-est e numai o întindere nesfârșită de apă, pentru eventualitatea că s-ar întâmpla vreun accident cu racheta.

— Măi, măi, am replicat eu cu asprime. Ca să vezi ce coincidență simpatică. O telegramă tocmai de la Londra. Pariez că a avut toate codurile corecte, la fel și numerele de identificare ascunse și adresele telegrafice. N-a fost vina băieților voștri de la transmisiuni că au înghițit momeala.

— Mă tem că nu înțeleg...

— Și de ce trebuia să plece Neckar dacă racheta nu era pregătită complet? I-am întrerupt.

— Nu mai rămăsese mult, a intervenit Hargreaves. Doctorul Fairfield își terminase partea din treabă cu mult înainte să...ăă... dispară, nu mai trebuia decât ca cineva cu cunoștințe în domeniul combustibililor solizi – recunosc că nu sunt prea mulți – să definitiveze cablarea și amorsarea circuitelor de aprindere. Telegrama care dădea ordinul de navigație spunea că un expert în combustibili solizi urmează să sosească pe insulă astăzi.

M-am abținut să mă prezint. Telegrama trebuie să fi fost trimisă la câteva ore după ce Whiterspoon a primit vestea că Bentall își petrecea o noapte udă și lipsită de confort pe un recif din largul lagunei. Nu încăpea nici o îndoială că omul era un criminal și încă un geniu în branșa sa. Eu nu eram criminal, dar nici geniu nu eram. Aparțineam unor „ligi” diferite:

vârful și coada. M-am simțit așa cum s-ar fi simțit David, dacă s-ar fi întâlnit din întâmplare cu Goliath și ar fi constatat că și-a uitat praștia acasă. Am devenit vag conștient că Anderson și individul roșu la față, căruia i se spunea Farley, stăteau de vorbă și deodată caracterul vag al impresiei mele s-a risipit. Am auzit două cuvinte care mi-au atras și mi-au ținut atenția, așa cum ar fi făcut și o tarantula apărută brusc în farfuria mea cu supă.

— Mi s-a părut sau am auzit pomenindu-se de „căpitanul Fleck”? am întrebat eu cu precauție.

— Da, a răspuns Anderson, încuviințând din cap. Fleck. Tipul care conduce un schooner și ne aduce toate proviziile și corespondența de la Kandavu. Dar nu-l așteptăm decât în după-amiaza asta.

Făcusem bine că mă ridicasem în picioare, fiindcă dac-aș mai fi rămas așezat, probabil că aș fi căzut de pe scaun. Am îngăimat prostește:

— Vasăzică, vă aduce proviziile și corespondența?

— Întocmai, mi-a răspuns Farley, cu o voce nerăbdătoare. E australian. Se ocupă cu comerțul, în special cu mărfurile guvernamentale excedentare, dar totodată are contract cu noi. Bineînțeles, a fost riguros cercetat, a primit autorizație de securitate.

— Bine’nțeles, bine’nțeles. (În mintea mea îl vedeam pe Fleck ocupat nevoie mare cu transferul corespondenței de la un capăt la celălalt al insulei și retur.) El știe ce se întâmplă aici?

— Firește că nu, a spus Anderson. Toată activitatea la rachete – sunt două la număr – se desfășoară sub acoperire. Oricum, are vreo importanță, Bentall?

— N-are. (Mai exact, nu mai avea importanță.) Anderson. cred c-ar trebui să mergem să ne consultăm cu comandantul tău, căpitanul Griffits. Ne-a mai rămas puțin timp. Mă tem că nu ne-a mai rămas timp deloc.

M-am întors spre ieșire și m-am oprit în loc în momentul când de afară s-au auzit niște bătăi în ușă. „Intră”, a spus Anderson și ușa s-a deschis. Marinarul Allison stătea în prag, mijindu-și ochii din pricina luminii puternice.

— Locotenentul-chirurg e aici, sir.

— A, bun, bun! Intră, Brookman, toc... S-a întrerupt și a întrebat cu asprime: Unde ți-e arma, Allison?

Allison a scos un geamăt de agonie în momentul când ceva l-a lovit de la spate cu o forță uriașă și l-a împins împleticindu-se în încăpere, unde s-a izbit de Farley. Cei doi încă se mai chinuiau să rămână în picioare, lovindu-se împreună de peretele unui compartiment, când în prag a apărut silueta masivă a lui Hewell. Părea înalt cât Everestul, cu fața lui scofâlcită și granitică și ochii negri ascunși sub sprâncenele stufoase – fără doar și poate, îl obligase pe Allison să intre primul că să-și poată acomoda ochii cu lumina – iar în mâna lui uriașă ținea un pistol, pe a cărui țeavă era înșurubat un obiect cilindric negru. Un amortizor.

Sublocotenentul Anderson a comis ultima greșeală a vieții sale. Avea un Colt prins în tocul de la șold și greșeala sa a fost că a încercat să pună mâna pe el. Am strigat un avertisment, am încercat să ajung la el ca să-i opresc mișcarea brațului, dar se afla în stânga mea și brațul meu beteag s-a mișcat mult prea încet.

Am văzut în treacăt fața lui Hewell și am știut că era prea târziu. Când a apăsat pe trăgaci, fața i-a rămas la fel de încremenită și de lipsită de viață ca totdeauna. Un pocnet înfundat, urmat de o privire ușor surprinsă în ochii lui Anderson, în timp ce-și ducea ambele mâini la piept și începea să se prăbușească încet pe spate. Am încercat să-l prind și să-i opresc căderea, ceea ce a fost o prostie, fiindcă nu ne-a prins bine nici unuia dintre noi. N-am reușit decât să-mi răsucesc violent umărul stâng și nu prea are rost să te accidentezi încercând să amortizezi căderea unui om care n-o să mai simtă nimic, niciodată.

CAPITOLUL 9

Vineri 6 a.m. – 8 a.m.

Hewell a intrat în cameră. Nici măcar nu s-a uitat la mortul de pe podea. A făcut un gest cu mâna stângă și doi chinezi cu umblet ca de pisică au intrat în urma lui. După felul cum își ținea fiecare pistolul-mitralieră, se vedea că se pricepeau să le folosească.

— E cineva de-aici înarmat? a întrebat Hewell cu vocea lui aspră și profundă. Are cineva din încăperea asta vreo armă asupra lui? Spuneți-mi acum. Dacă găsesc vreo armă asupra cuiva sau în camera cuiva și nu mi-a spus, e un om mort. Încă o dată, aveți vreo armă?

Nu erau nici un fel de arme acolo. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut scobitori și s-ar fi gândit că Hewell ar putea să le considere arme, s-ar fi repezit să le aducă. Cam ăsta era efectul pe care Hewell îl avea asupra oamenilor. Totodată, nu încăpea nici o îndoială că era hotărât să procedeze așa cum anunțase.

— Bun. (A mai făcut un pas și apoi s-a uitat la mine.) Ne-ai tras pe sfoară, Bentall, nu-i așa? Asta face din tine un om foarte isteț. Piciorul tău n-a avut nici pe naiba, este, Bentall? Dar brațul nu-ți e la fel de teafăr – bănuiesc că dobermanul ți-a făcut asta până să-l omori, nu? Și mi-ai mai ucis și doi dintre cei mai buni oameni, Bentall. Mă tem că o să trebuiască să plătești pentru asta.

Nu era nimic sinistru și amenințător în vocea tărăgănată și sepulcrală, dar nici nu era nevoie să fie, prezența impunătoare a individului și suprafața accidentată a feței sale făcând complet inutilă orice amenințare suplimentară. Nu mă-ndoiam că aveam să plătesc.

— Dar va trebui să amânăm trebușoara asta. Doar puțin. Nu ne putem permite să te omorâm încă, nu-i așa, Bentall?

După un schimb rapid de replici într-o limbă străină cu chinezul din dreapta sa, un bărbat înalt și solid, cu o înfățișare inteligentă și o față la fel de imobilă ca și a lui Hewell însuși, s-a întors iarăși spre mine.

— Sunt nevoit să vă părăsesc pentru un timp – trebuie să ne ocupăm de santinelele de la gardul împrejmuitor. Tabăra principală și garnizoana

sunt deja în mâinile noastre, iar toate liniile telefonice cu posturile de gardă sunt tăiate. Îl las pe Hang să aibă grijă de voi. Să nu care cumva să-ncercați să faceți pe deștepții cu Hang. S-ar putea să vă treacă prin cap că un singur om, chiar și cu un pistol-mitralieră, n-are cum să țină piept la nouă inși într-o încăpere mică și, dacă unul dintre voi crede asta și-ncearcă să acționeze în consecință, s-ar putea să afle de ce Hang a fost plutonier-major la un batalion de mitraliori în războiul din Coreea. (Buzele lui Hewell s-au desfăcut într-un rânjet lipsit de umor.) Nu se acordă nici un premiu dacă ghiciți de partea cui a luptat.

Câteva secunde mai târziu, el și celălalt chinez au plecat. M-am uitat la Marie și ea s-a uitat la mine: avea fața obosită și întrucâtva tristă, iar micul ei zâmbet nu ascundea prea multe. Toți ceilalți se uitau la paznicul chinez. El nu părea să se uite la cineva anume.

Farley și-a dres glasul și mi-a spus pe un ton de conversație obișnuită:

— Cred că-l putem lua prin surprindere, Bentall. Eu dintr-o parte, tu din cealaltă.

— N-ai decât să-l iei singur prin surprindere, i-am replicat. Eu rămân pe loc.

— Dar-ar dracii, omule! (Vocea lui era joasă și disperată.) S-ar putea să fie ultima noastră șansă.

— Ultima noastră șansă a trecut. Curajul tău e admirabil. Farley, însă nu pot să spun același lucru despre inteligența ta. Nu fi tâmpit.

— Dar...

— N-ai auzit ce-a spus Bentall? (Paznicul vorbea o engleză fără cusur, cu un puternic accent american.) Nu fi tâmpit.

Farley s-a potolit într-o clipită, îi și vedeai slăbirea bruscă a trăsăturilor care-i sugerau hotărârea, dispariția acelei aroganțe insulare care-l dusese la presupunerea amăgitoare că paznicul nu cunoștea decât propria sa limbă.

— Vă veți așeza și veți sta cu picioarele încrucișate, a continuat paznicul. În felul ăsta, veți fi mai în siguranță. Nu vreau să ucid pe nimeni. S-a oprit, apoi a adăugat, ca pe un gând venit mai la urmă: în afară de Bentall. În noaptea asta, mi-ai omorât doi camarazi, Bentall.

Nu mi s-a părut că aș putea face vreun comentariu adecvat la replica asta, așa că am trecut-o cu vederea.

— Puteți să fumați, dacă doriți, a continuat el. Puteți discuta, dar nu în șoaptă.

Nu era nici o grabă să profit de cea de-a doua ofertă a chinezului. Sunt unele situații în care e mai greu să găsești un subiect de conversație agreabil, și asta părea una dintre ele. În plus, nu voiam să vorbesc, voiam să gândesc, dacă puteam să fac asta fără să-mi fac vreun rău. Am încercat să-mi dau seama cum de reușiseră Hewell și ai lui să ajungă aici atât de repede. Știam că era un lucru aproape sigur că vor străpunge tunelul în dimineața aceea, dar evenimentul se produsese cu câteva ore mai devreme decât mă așteptasem. Făcuseră oare o verificare rapidă ca să vadă dacă mai suntem în paturile noastre? Posibil, dar improbabil: când i-am văzut imediat după incendiu, nu manifestaseră nici un semn de suspiciune. Sau îi găsiseră pe chinezii morți din cavou? Era mai probabil, dar chiar și așa era un ghinion teribil.

Poate că ar fi trebuit să fiu de-a dreptul cocârjat de greutatea amărăciunii și a umilinței, dar paradoxal nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Jocul era pierdut, și cu asta basta. Sau jocul de până atunci era pierdut, ceea ce mi se părea a fi același lucru. Ori poate că nu era. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Marie mi-a spus:

— Încă mai calculezi posibilitățile, nu-i așa, Johnny?

Mi-a adresat iarăși zâmbetul acela, de care nu avusese parte nimeni până atunci, nici măcar Whiterspoon și inima a început să-mi țopăie ca un bufon de la o curte medievală, până când i-am reamintit că fata asta era în stare să păcălească pe oricine.

— E exact cum spunea colonelul. Stai pe scaunul electric, călăul e cu mâna pe întrerupător și tu continui să calculezi posibilitățile.

— Da, calculez, cum să nu, am spus cu amărăciune. Calculez cât mai am de trăit.

Am zărit în ochii ei un fulger de durere și m-am întors în altă parte. Hargreaves mă privea gânditor. Nu-i trecuse sperietura, dar putea încă să gândească. Iar Hargreaves avea o minte ascuțită.

— Nu te dai încă bătut, nu? m-a întrebat el. Din câte-am înțeles, nici prietenul tău, Hewell, nici individul ăsta de-aici n-ar ezita să te ucidă. Dar n-o fac. Hewell a zis: „Nu ne putem permite să te omorâm încă," și înainte

ai lucrat în același departament cu doctorul Fairfield. Nu cumva tu ești expertul în combustibili pe care-l așteptam?

— S-ar părea că da.

N-avea nici un rost să spun altceva. Falsului Whiterspoon îi spusesem același lucru la nici o jumătate de oră după ce-l cunoscusem. M-am întrebat dacă, undeva în această succesiune de evenimente, reușisem măcar o singură dată să evit comiterea unei erori posibile. Privind retrospectiv, mi se părea improbabil.

— E o poveste mai lungă. Altă dată.

— Ai putea s-o faci?

— Ce să fac?

— Să amorsezi racheta.

— N-aș ști nici măcar de unde să-ncep, l-am mințit eu.

— Dar ai lucrat cu Fairfield! a insistat Hargreaves.

— Nu la combustibilii solizi.

— Dar...

— Nu știu absolut nimic despre ultimele lui cercetări în domeniul combustibililor solizi, i-am retezat-o cu asprime.

Mă și-ntrebam cum de-mi trecuse prin minte c-ar avea o minte ascuțită. Chiar n-avea de gând să tacă odată, cretinu' dracului? Nu știa că paznicul asculta? Ce urmărea, să-mi pună lațul de gât? O vedeam pe Marie cum îl privea stăruitor, cu buzele strânse, ochii ei căprui neavând nimic prietenos.

— Au fost mult prea secretoși în privința asta, am adăugat. Au trimis un expert nepregătit.

— Ei da, asta e o chestie utilă, a bâiguit Hargreaves.

— Nu-i așa? Habar n-am avut măcar de existența acestui Cruciat al Iadului al vostru. Și, fiindcă tot veni vorba, ce-ar fi să mă pui la curent? Mă număr printre cei ce cred că omul trebuie să continue să-nvețe până moare, iar asta pare a fi ultima șansă de a mai aduna niște informații de ultimă oră.

A ezitat, apoi a rostit cu încetineală:

— Mă tem că...

— Te temi că totul e foarte secret, l-am întrerupt nerăbdător. Sigur că e foarte secret – dar nu pentru cei de pe insula asta. Mai exact, nu mai este.

— Cred că ai dreptate, a spus el cu îndoială. (S-a gândit preț de o clipă, apoi a zâmbit.) Îți amintești de mult jelită rachetă Blue Streak?

— Singurul nostru competitor în cursa rachetelor balistice intercontinentale? (Am încuviințat din cap.) Sigur că-mi amintesc. Putea să facă orice trebuie să facă o rachetă, numai să zboare nu. Toată lumea a fost de părere că era cât se poate de jenant. A fost jale mare când guvernul a abandonat-o. S-a vorbit mult despre faptul că ne-am fi vândut americanilor, noi rămânând complet dependenți de ei în privința defensivei nucleare, că Marea Britanie a rămas o putere secundară, dacă mai puteai s-o numești putere. Îmi amintesc. Guvernul a devenit foarte nepopular.

— Da. Și n-a meritat nimic din toate astea. Guvernanții au abandonat întregul proiect pentru că una sau două dintre creierele cele mai strălucite din domeniul militar și științific de la noi din țară – atâtea avem de fapt – au demonstrat cu delicatețe că, în orice caz, Blue Streak era sută la sută inadecvată destinației sale. Se baza pe modelele americane, cum ar fi racheta intercontinentală Atlas, la care numărătoarea inversă și lansarea durează douăzeci de minute din momentul primei alarme, lucru care americanilor li se potrivește de minune: cu noile lor linii DEW[3], cu detectoarele cu infraroșu și sateliții-spioni pentru detectarea gazelor de evacuare ale rachetelor intercontinentale lansate, ei mizează pe un răgaz de o jumătate de oră pentru situația când vreun dement ar apăsa butonul roșu. Noi nu ne putem aștepta decât la un interval de avertizare de patru minute.

Hargreaves și-a scos ochelarii, i-a lustruit meticulos și a clipit din ochii miopi.

— Ceea ce înseamnă că dacă Blue Streak ar fi funcționat și dacă numărătoarea inversă ar fi început în momentul recepționării mesajului

[3] Abreviere pentru Distant Early Warning. o rețea de sisteme radar extinsă de-a lungul cercului polar nordic ce are drept scop avertizarea timpurie privind apropierea unor avioane, rachete, etc. ostile (n.tr.)

de avertizare, ar fi fost distrusă de o rachetă intercontinentală rusească cu șaisprezece minute înainte de a-i veni sorocul să se desprindă de sol.

— Știu să socotesc, am spus. Nu trebuie să-mi explici ca la tâmpiți.

— Păi așa a trebuit să le explicăm celor de la Ministerul Apărării, a ripostat Hargreaves. Le-a luat trei sau patru ani ca să se prindă, ceea ce e cam media pentru gândirea militară. Uită-te la amirali și la navele lor de război. Desigur, celălalt mare defect al rachetei Blue Streak era acela că ar fi necesitat o instalație de lansare imensă, rampe, macarale și construcțiile auxiliare, cisternele enorme de heliu și azot lichid pentru pomparea sub presiune a kerosenului și a oxigenului lichid și, în sfârșit, dimensiunea uriașă a rachetei însăși. Asta însemna o instalație permanentă și fixă, ceea ce, având în vedere roiurile de avioane americane și britanice care zboară deasupra teritoriilor rusești, avioanele rusești care zboară deasupra teritoriilor americane și britanice și, din câte știu, cele americane și britanice care zboară fiecare deasupra teritoriului celorlalți, pozițiile acelea au devenit atât de bine cunoscute încât practic fiecare bază de lansare din Statele Unite și din Rusia are o rachetă intercontinentală corespondentă din cealaltă țară orientată spre ea.

Hargreaves și-a dres glasul și a continuat:

— Ce s-a dorit atunci, a fost o rachetă care să poată fi lansată instantaneu, și în același timp să fie complet mobilă, complet transportabilă. Asta era imposibil cu oricare dintre combustibilii cunoscuți pentru rachete. În mod cert nu era realizabil cu kerosen – kerosen, în epoca asta! – care, împreună cu oxigenul lichid, încă mai alimentează majoritatea rachetelor americane. Și nici cu motoarele cu oxigen lichid la care lucrează americanii în prezent. Din pricina punctului de fierbere situat la —217°C, sunt de zece ori mai dificil de manevrat decât orice se cunoaște în momentul de față. Și sunt mult prea voluminoase.

— Parcă se lucra la combustibilii cu cesiu și ionici, am spus eu.

— Și-or să mai lucreze mult timp de-acum încolo. O duzină de firme se ocupă de problemă și știi ce se spune despre copilul cu multe moașe. În fine, uite-așa, racheta mobilă cu lansare instantanee s-a dovedit imposibil de realizat cu oricare dintre propulsoarele cunoscute... până când Fairfield a venit cu ideea genial de simplă a combustibilului solid, de

douăzeci de ori mai puternic decât cel folosit la rachetele americane Miuteman. E atât de genială în simplitatea ei, a recunoscut Hargreaves, încât nu știu cum funcționează.

— Nici eu nu știam.

Dar aflasem suficient de la Fairfield ca să știu cum se pune în funcțiune. Numai că în acel loc și în acele momente n-aș fi făcut-o în ruptul capului.

— Sunteți siguri că funcționează cu adevărat? l-am întrebat.

— Da, suntem siguri, nici o grijă. Mai exact, știm că funcționează la scară redusă. Doctorul Fairfield a adaptat o încărcătură de douăsprezece kilograme la o rachetă miniaturală de construcție specială, pe care a lansat-o de pe o insulă nelocuită din largul coastei vestice a Scoției. A decolat exact așa cum a prezis Fairfield, foarte încet la început, mult mai lent decât rachetele convenționale. Hargreaves zâmbea în timp ce rememora întâmplările. Și deodată a început să accelereze. Noi – cei aflați la instalațiile radar – am pierdut-o pe la circa 18.000 de metri. În acel moment, încă mai accelera și atinsese peste 25.000 de kilometri la oră. Au urmat alte experimente cu încărcături reduse proporțional, până când a obținut ceea ce dorea. Apoi am multiplicat cu 400 greutatea rachetei, a combustibilului, a focosului simulat și a creierului electronic. Așa s-a ajuns la Cruciatul Iadului.

— Poate că multiplicarea cu 400 a introdus niște factori noi în ecuație.

— Tocmai asta trebuie să aflăm. De-aia ne aflăm aici.

— Americanii știu de cele ce se-ntâmplă aici?

— Nu, mi-a răspuns Hargreaves zâmbind visător. Dar sperăm că într-o bună zi or să afle. Sperăm să le-o putem furniza într-un an sau doi, de-aia a fost proiectată în exces față de necesitățile noastre, respectiv să poarte o bombă cu hidrogen de două tone pe o distanță de zece mii de kilometri în cincisprezece minute, atingând o viteză maximă de 32.000 kilometri pe oră. Șaisprezece tone. Raportat la două sute de tone cât au rachetele lor. Puțin peste cinci metri înălțime, față de treizeci. Poate fi transportată și lansată de pe orice navă comercială sau de coastă, de pe submarine, trenuri sau camioane grele. Pe lângă toate astea, lansarea instantanee. A zâmbit din nou, de data asta aerul visător fiind îmbibat de

o anume mulțumire de sine. Yankeii or să îndrăgească la culme Cruciatul Iadului.

M-am uitat la el.

— Cred că nu sugerezi în mod serios că Whiterspoon și Hewell lucrează pentru americani?

— Să lucreze pentru... M-a privit pe deasupra ramelor groase de baga, cu ochii măriți de o uimire mioapă. Ce naiba vrei să spui?

— N-am vrut să spun decât că, în caz contrar, nu prea văd cum or să aibă americanii prilejul să vadă cum arată Crucialul Iadului, d-apoi să-l mai și îndrăgească.

S-a uitat la mine, a încuviințat din cap și n-a mai spus nimic. Mai-mai să regret că i-am distrus entuziasmul științific.

Zorii puseseră stăpânire pe cer și, cu toate că lămpile continuau să lumineze în adăpostul Quonset, puteam să vedem dreptunghiurile mai luminoase ale ferestrelor. Îmi simțeam brațul de parcă dobermanul încă mai stătea cu colții înfipți în el. Mi-am adus aminte de paharul de whisky neterminat, l-am ridicat și am spus: „Noroc!" Nu mi-a răspuns nimeni, dar n-am luat în seamă lipsa lor de maniere și l-am dat de dușcă fără rețineri. Dacă mi-a făcut bine, n-am simțit. Farley, expertul în sisteme de ghidare cu infraroșii, și-a recăpătat treptat culoarea obrajilor, curajul și indignarea și a susținut un lung și amar monolog, în care cuvintele „condamnabil" și „scandalos" constituiau tema recurentă. N-a pomenit c-ar intenționa să scrie Parlamentului pe tema asta. Ceilalți n-au scos nici o vorbă. Nimeni n-a aruncat vreo privire mortului de podea. Îmi doream ca cineva să-mi mai dea niște whisky sau măcar să știu de unde luase Anderson sticla. Părea nepotrivit ca eu să mă gândesc mai mult la sticlă decât la omul – decedat acum – care-mi oferise prima oară să beau din ea. Dar pe de altă parte totul părea nepotrivit în dimineața aceea și, în plus, trecutul era trecut, viitorul – ce mai rămăsese din el – urma să vină și dacă whisky-ul acela n-avea să fie de prea mare folos, nimic nu era mai sigur că Anderson n-avea să mai ajute pe nimeni, niciodată.

Hewell s-a întors în zori.

S-a întors în zori și singur, și nu era nevoie să-i văd antebrațul stâng murdar de sânge ca să pricep de ce se-ntorsese singur. De bună seamă că cele trei santinele de la gard fuseseră mai vigilente și mai capabile

decât își imaginase el, dar nu fuseseră îndeajuns de capabile. Dacă Hewell era îngrijorat de rana sa, de moartea unui alt om din subordinea lui ori de uciderea celor trei marinari, își ascundea bine îngrijorarea. M-am uitat în jur la fețele oamenilor din adăpost, fețe sumbre, încordate și temătoare, și mi-am dat seama că nu trebuia să le explic ce se întâmplase. În împrejurări diferite – chiar foarte diferite – ar fi fost amuzant de urmărit jocul expresiilor pe chipurile lor, neputința de a crede că așa ceva li se putea întâmpla tocmai lor luptându-se cu certitudinea înspăimântătoare că, într-adevăr, li se întâmpla. Dar în acele clipe nu era nevoie de nici un fel de efort ca să nu râzi.

Hewell nu avea timp de pierdut cu vorbăria. Și-a scos pistolul, i-a făcut semn lui Hang să plece din adăpost, ne-a privit fără nici o expresie și a rostit un singur cuvânt: „Afară!”

Am ieșit afară. În afara unui pâlc răzleț de palmieri din apropierea țărmului, nici partea asta a insulei nu avea mai mulți copaci sau vegetație decât cealaltă. Muntele era mult mai abrupt aici și marea falie care-i secționa versantul sudic se vedea clar, una dintre creste, cea care pornea dinspre nord-vest, obturându-ne câmpul vizual spre vest și spre nord.

Hewell nu ne-a lăsat nici un răgaz ca să admirăm peisajul. Ne-a aliniat într-o coloană aproximativă de două rânduri, ne-a ordonat să ne prindem mâinile deasupra capului – ordin pe care l-am ignorat, oricum mă îndoiesc că aș fi fost în stare s-o fac și nici el n-a insistat – și astfel am pornit în marș către nord-vest, peste creasta joasă a muntelui.

Trei sute de metri mai încolo, imediat după prima creastă – în fața noastră se înălța alta – am observat la cincizeci de pași spre dreapta mea o grămadă de rocă sfărâmată, de origine foarte recentă. De unde mă aflam, nu vedeam ce se afla în spatele grămezii, dar n-aveam nevoie să văd ca să știu: era ieșirea tunelului, locul pe unde Hewell și Whiterspoon ieșiseră la suprafață la primele ore ale dimineții. Am privit cu atenție în jurul meu, stabilindu-i și memorându-i poziția față de toate reperele topografice vizibile până când m-am simțit sigur că îl pot găsi fără probleme chiar și în cea mai întunecoasă noapte. M-am minunat de înclinația mea incurabilă de a asimila și a stoca informații dintre cele mai inutile.

Cinci minute mai târziu ne aflam pe creasta joasă a celei de-a doua ramificații a lanțului muntos, de unde puteam vedea în întregime câmpia de pe latura vestică a insulei, întinzându-se la picioarele noastre. Se afla încă în umbra muntelui, dar de-acum se făcuse lumină și caracteristicile i se deslușeau cu ușurință.

Câmpia era mai mare decât cea de la est, dar nu cu mult, având circa un kilometru și jumătate de la nord la sud și o lățime de vreo patru sute de metri de la mare până la primele pante ale muntelui. Nu se putea vedea nici măcar un singur copac. În colțul sud-vestic al câmpiei, un debarcader lung și lat ieșea mult în largul scânteietor al lagunei. De la distanța de patru-cinci sute de metri la care ne aflam, părea construit din beton, dar era mai probabil să fie din blocuri de coral. La capătul îndepărtat al debarcaderului, montată pe niște șine, cu pilonii de sprijin foarte îndepărtați, se afla o macara de mare putere, așa cum mai văzusem în docurile de reparații ale șantierelor navale. Întreaga suprastructură și brațul – n-am văzut nici o contragreutate – erau montate pe un inel de rulouri străbătute de curent electric. Asta trebuie să fi fost macaraua folosită de compania de fosfați pentru încărcarea navelor și totodată macaraua care constituise unul din factorii decisivi în hotărârea luată de Royal Navy de a-și amenaja instalația pentru rachete pe această insulă. Nu se întâmplă prea des, m-am gândit eu, să găsești pe o insulă părăsită din Pacificul de Sud facilități de descărcare gata construite, cu un debarcader și o macara ce părea aptă să ridice vreo treizeci de tone.

Alte două șiruri de șine paralele mergeau de-a lungul digului. Cu câțiva ani în urmă, am dedus eu, o pereche de șine ducea vagoanele încărcate cu fosfat la capul debarcaderului, iar cealaltă le aducea pe cele goale înapoi. Astăzi, se putea vedea cum, după ce părăsea debarcaderul, una dintre căi cotea răsucită, ruginită și năpădită de buruieni, către mina de fosfat. Cealaltă însă fusese demontată și înlocuită cu șine noi, care mergeau drept spre interiorul insulei, pe o distanță de circa două sute de metri. Pe la jumătatea lungimii, trecea peste o ciudată platformă circulară, de vreo douăzeci și cinci de metri în diametru, și se termina în fața unui fel de hangar, înalt de nouă metri, lat de doisprezece și lung de treizeci. De unde ne aflam, adică aproape exact în spatele hangarului, era

imposibil să-i vezi fie ușile, fie unde se terminau șinele, dar nu riscai prea mult să te înșeli dacă presupuneai că acestea străbăteau tot interiorul construcției. Hangarul însuși era orbitor, părea să fi fost vopsit cu alb, dar era acoperit nu cu vopsea, ci cu prelată vopsită cu alb. Am presupus că era o măsură să asigure reflexia razelor solare și să facă posibilă munca în interiorul unei clădiri din tablă ondulată.

Ceva mai spre nord se aflau „facilitățile de cazare”: un grup de clădiri scunde, urâte și evident prefabricate. Și mai spre nord, la circa o mie două sute de metri de hangar, se afla ceva care dădea impresia unui bloc paralelipipedic de beton, semi-îngropat. Era greu de apreciat de la o asemenea depărtare, dar nu părea să aibă decât vreo șaptezeci-optzeci de centimetri înălțime. Din acest beton se înălțau cel puțin șase stâlpi metalici înalți, fiecare dintre ei având în vârf câte o antenă radio sau radar, toate de construcție diferită.

Hang ne-a condus direct spre cea mai apropiată și cea mai spațioasă dintre barăcile prefabricate. Afară se aflau doi chinezi, amândoi înarmați cu carabine automate. Unul dintre ei a încuviințat din cap și Hang s-a dat la o parte ca să ne lase să trecem prin ușa deschisă.

Încăperea în care am intrat era evident cantina rezervată gradelor inferioare. Lată de patru metri și jumătate și lungă de doisprezece, avea pe fiecare perete longitudinal câte un șir de paturi suprapuse câte trei, pereții și paturile fiind decorate din belșug cu fel de fel de fotografii decupate de prin reviste „decoltate”. La mijloc, în dreptul fiecărei perechi de triouri verticale de paturi, se afla câte un vestiar compartimentat în trei: și aici, arta era la ea acasă. Patru mese de cantină, unite cap la cap ca să alcătuiască o singură masă, și curate lacrimă, la fel ca dușumeaua pe care stăteau, se întindeau pe toată lungimea încăperii. La celălalt capăt al camerei se afla o ușă, deasupra căreia scria: „Popota subofițerilor”.

Pe băncile din jurul celor două mese mai îndepărtate, stăteau vreo douăzeci de oameni, subofițeri și matrozi. Unii erau complet echipați, alții erau sumar îmbrăcați. Unul stătea aplecat pe masă, ca un om adormit, cu capul sprijinit pe antebrațele goale, iar antebrațele și fața de masă de dedesubt erau pline de sânge închegat. Nici unul dintre bărbați nu arăta șocat sau îngrijorat, stăteau pur și simplu acolo, cu fețele încordate și

mânioase. Nu arătau ca niște inși ușor de speriat, printre ei nu se aflau copii, de bună seamă că Royal Navy alesese pentru această operație oamenii săi cei mai buni și mai experimentați, ceea ce probabil explica de ce Hewell și oamenii săi, în pofida avantajului oferit de surpriză, întâmpinaseră dificultăți.

La ultima masă se aflau așezați unul lângă celălalt patru bărbați. Ca și ceilalți, își țineau mâinile împreunate în fața lor, pe tăblia mesei. Fiecare avea pe umăr epoleții specifici gradului militar. Bărbatul solid, cu părul cărunt, din stânga, cu buzele tumefiate și sângerânde, cu niște ochi cenușii și vigilenți și patru trese aurii pe umăr trebuia să fie căpitanul Griffiths. Lângă el, un ins slab și chelos, cu nasul coroiat și trei trese despărțite de purpuriu, comandantul geniștilor. Alături, un tânăr blond, cu două trese aurii separate de roșu trebuia să fie locotenent-chirurgul Brookman; în fine, un alt locotenent, un tinerel roșcat, cu ochi înecați în amărăciune și o linie albă și comprimată pe locul unde-ar fi trebuit să se afle gura.

Cinci paznici chinezi stăteau uniform repartizați pe lângă pereții încăperii. Fiecare avea câte o carabină automată. Spre capul primei mese, fumând un trabuc, cu un baston din trestie de Malacca în mână – fără altă armă – și arătând mai insignifiant și mai pedant ca oricând, stătea omul pe care-l cunoscusem drept profesorul Whiterspoon. Sau cel puțin așa am crezut până când s-a întors direct către mine și am văzut, chiar dacă pe fața lui nu era nici o expresie anume, că nu era exclus să mă fi înșelat în privința aspectului insignifiant. Era pentru prima oară când îl vedeam fără ochelarii fumurii și nu mi-a plăcut ce-am văzut: nu mi-a fost dat să văd ochi cu niște pupile atât de deschise la culoare, ochi cu lucirea mată și uniformă a marmurei de calitate inferioară. Ochi ca ăștia mai puteai întâlni la oamenii complet orbi.

S-a uitat la Hewell și a spus:

— Ei bine?

— Ei bine, i-am aranjat, a răspuns Hewell. Cu excepția locotenentului roșcat, fiecare om din încăpere se holba la el. Uitasem impactul pe care-l putea avea prima vedere a acestui Neanderthal ambulant. Bănuiau ei ceva și ne-au așteptat, dar i-am aranjat. Am pierdut un om.

Whiterspoon s-a întors către căpitan.

— Așadar, ăștia au fost toți?

— Bandiți criminali ce sunteți! a rostit în șoaptă bărbatul cărunt. Fiarelor! Mi-ați ucis zece oameni!

Whiterspoon a dat un semnal abia perceptibil cu bastonul și unul dintre paznici a pășit înainte și a lipit țeava carabinei de ceafa matrozului aflat lângă cel cu capul sprijinit pe brațe.

— Ăștia-s toți, a spus grăbit Griffiths. Vă jur că sunt toți!

Whiterspoon a dat un alt semnal și chinezul s-a dat înapoi.

Vedeam locșorul alb unde țeava apăsase pe ceafa marinarului și ușoara cocârjare a spinării în timp ce scotea un lung oftat de ușurare. Arătând cu capul spre mortul de lângă el, Hewell a întrebat:

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-am întrebat pe tânărul fără minte de colo – Whiterspoon a arătat spre locotenentul roșcat – unde sunt depozitate armele și muniția. N-a vrut să-mi spună. Am pus să fie împușcat omul acela. Când l-am mai întrebat o dată, mi-a răspuns.

Hewell a încuviințat din cap absent, de parc-ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume să împuști un om dacă altul nu voia să-ți dea informații, dar nu Hewell mă interesa, ci Whiterspoon. Exceptând absența ochelarilor, nu se schimbase la exterior deloc. Cu toate astea însă, schimbarea era completă. Mișcările iuți, ca de pasăre, vocea afectată, ticul verbal al repetițiilor dispăruseră. În fața noastră se afla acum un om calm, sigur, necruțător, stăpân absolut pe el însuși și pe tot ce se afla în jurul lui, un om care nu greșea nici o acțiune, nici un cuvânt.

— Ăia-s savanții? a continuat Whiterspoon.

Hewell a încuviințat din cap și Whiterspoon a fluturat din baston spre capătul îndepărtat al încăperii.

— Sunt acolo.

Ajutat de un paznic, Hewell a început să-i mâne pe cei șapte bărbați către popota subofițerilor. Pe când treceau prin dreptul lui Whiterspoon, Farley s-a oprit în fața lui cu pumnii încleștați.

— Monstrule! a rostit el cu înverșunare. Blestemat...

Whiterspoon a părut că nici nu-l învrednicește cu vreo privire. Bastonul lui a șuierat prin aer, iar Farley a scos un țipăt de agonie și s-a împleticit înapoi către paturi, ținându-se cu ambele mâini de față. Hewell

l-a prins de guler și l-a îmbrâncit cu violență, trimițându-l până în celălalt capăt al încăperii. Whiterspoon nici măcar nu s-a uitat la el. Mi-a trecut prin cap ideea vagă că eu și Whiterspoon n-o să ne înțelegem prea bine în viitorul apropiat.

Ușa popotei s-a deschis și savanții au fost împinși grămadă înăuntru, după care ușa s-a închis la loc, dar nu înainte să putem auzi niște glasuri ascuțite, agitate și neîncrezătoare de femei.

— Vasăzică, le-ai ținut ascunse în timp ce marina muncea pentru tine, i-am spus lui Whiterspoon pe un ton cumpănit. Acum, când nu mai ai nevoie de marină, dar ai nevoie de savanți – fără îndoială pentru a supraveghea și a duce mai departe construcția noilor rachete acolo unde ai de gând să te duci – ei bine, ai nevoie și de neveste. Cum altfel ai putea să-i faci pe savanți să lucreze pentru tine?

S-a întors către mine, legănând ușor bastonul lung și subțire.

— Te-a-ntrebat cineva de vorbă?

— Numai să-ndrăzneşti să dai în mine cu bastonul ăla, i-am zis eu, și-am să ți-l vâr pe gât pân-o să-ți dai duhul!

Dintr-o dată, totul a devenit neobișnuit de nemișcat. Hewell, care tocmai făcea cale întoarsă, s-a oprit din mers. Toți cei prezenți, din motive cunoscute doar de ei înșiși, au încetat să mai respire! Bubuitul unei fulg căzut pe dușumea i-ar fi făcut să sară în sus. Au trecut zece secunde, lungi de câte cinci minute. Deodată Whiterspoon a izbucnit în râs, întorcându-se către căpitanul Griffiths.

— Domnul Bentall este un tip de un cu totul alt calibru decât oamenii tăi sau savanții noștri, a spus el, vrând parcă să ofere o explicație. De exemplu, Bentall e un actor excelent: nimeni n-a reușit să mă păcălească vreodată atât de mult timp. Bentall își permite să fie sfâșiat de câini furioși și nu se trădează în nici un fel. Deși are un braț beteag, Bentall se confruntă cu doi luptători experți în mânuirea cuțitului într-o peșteră întunecoasă și-i ucide pe amândoi. Ca și cum toate astea n-ar fi de ajuns, el este totodată și foarte priceput în incendierea caselor. (A săltat din umeri, parcă scuzându-se.) Dar, pe de altă parte, firește că trebuie să fii un om cu totul deosebit ca să devii membru al Serviciului Secret britanic.

Un nou moment de liniște neobișnuită, chiar mai ciudată decât cea de dinainte. Toți se uitau pentru prima oară la un membru al Serviciului

Secret și aveau toate motivele să fie impresionați. Cu o față trasă și răvășită precum cea a unui cadavru și cu corpul care aducea și mai mult aminte de așa ceva, n-aș fi fost deloc nimerit pentru un afiș publicitar de atragere a noilor recruți în rândurile serviciului. Chiar dacă, bineînțeles, nu se folosesc afișe pentru o astfel de operațiune. M-am întrebat cum era posibil ca Whiterspoon să fi aflat. Era adevărat, Hang, paznicul chinez, ne auzise discutând, dar nu apucase încă să vorbească cu Whiterspoon.

— Poți să negi, Bentall, că ești agent guvernamental? a întrebat cu glas blând Whiterspoon.

— Sunt om de știință, am spus eu numai ca să văd cât ține. Specialist în cercetări legate de combustibili. Combustibili lichizi, am adăugat cu hotărâre.

Un semnal nevăzut și un paznic a avansat și și-a lipit țeava puștii de ceafa căpitanului Griffiths.

— Contraspionaj, m-am corectat grăbit.

— Mulțumesc. Paznicul s-a retras. Oamenii de știință cu frica lui Dumnezeu nu sunt experți în coduri, telegrafia radio și alfabetul Morse. S-ar părea că ești bine antrenat în toate astea, nu-i așa, Bentall?

M-am uitat la Brookman.

— Mă întreb dac-ai putea fi atât de amabil să vezi ce se poate face cu brațul ăsta al meu.

Whiterspoon a făcut un pas lung către mine. Buzele i s-au albit la fel ca și încheieturile degetelor care strângeau bastonul, dar vocea i-a rămas la fel de neafectată ca întotdeauna.

— După ce termin eu. S-ar putea să te intereseze că la două minute după ce m-am întors acasă de la locul incendiului, am recepționat un mesaj prin stația noastră radio, mesaj transmis de pe nava *Pelican* și care m-a făcut să devin brusc interesat.

Dacă sistemul meu nervos n-ar fi dat semne că și-a încetat complet funcționarea, probabil că aș fi ridicat brusc un picior, ca din reflex. Cu condiția să fi avut putere pentru un astfel de exercițiu de gimnastică, ceea ce nu era cazul. Așa stând lucrurile, nici un mușchi de pe față nu mi s-a mișcat. *Pelican*! Ăsta fusese primul nume de pe lista aceea de sub blocul de sugativa, lista a cărei copie stătea acum între ciorap și talpa piciorului drept.

— Cei de pe *Pelican* ascultau pe o anumită frecvență, fiindcă așa primiseră instrucțiuni, a continuat Whiterspoon. Vă puteți închipui uimirea operatorului când a început să recepționeze un semnal SOS pe frecvența cu pricina, o frecvență foarte depărtată de canalele de alarmă.

Continuam să-mi păstrez nemișcați mușchii faciali, dar de data asta a fost nevoie de puterea voinței, atât de tare m-a șocat înțelegerea enormității gafei mele. De fapt, nu fusese vina mea. N-aveam de unde să știu că „patruzeci și șase" de pe lista găsită de mine însemna că *Pelican* și celelalte nave – probabil că toate celelalte nume erau și ele denumiri de nave – urmau să înceapă ascultarea, pentru menținerea unei supravegheri radio, la fiecare patruzeci și șase de minute după fiecare oră. Și, din câte-mi puteam aduce aminte, începusem să transmit primul meu semnal SOS experimental, când încercam să acordez receptorul cu transmițătorul, aproape la exact acea oră și pe lungimea de undă prestabilită corespunzătoare localității Foochow, care s-a întâmplat să fie tocmai lungimea de undă folosită de ei.

— Operatorul a fost băiat deștept, a continuat Whiterspoon. Te-a pierdut și și-a închipuit că trecuseși pe frecvențele de alarmare. Te-a găsit acolo și te-a urmărit. A auzit numele Vardu pomenit de două ori și a știut că ceva era în mare neregulă. A copiat literă cu literă semnalul transmis de tine către Annandale. Apoi a așteptat zece minute și a făcut apel aici.

Încă mă mai străduiam să dau impresia uneia dintre statuile din Insulă Paștelui, cioplită din piatră și teribil de afectată de intemperii. Asta nu era sfârșitul, nu în mod necesar. Dar era sfârșitul, știam că era.

— „COMBO RIDEX LONDRA" – e adresa telegrafică a șefului serviciului tău, Bentall, nu-i așa?

Părea puțin probabil să-l pot convinge că nu făcusem decât să trimit o telegramă de felicitare mătușii mele din Putney de ziua ei de naștere, așa că am încuviințat din cap.

— Am bănuit eu. Tocmai de aceea mi-am zis c-ar fi foarte util să trimit și eu un mesaj. În timp ce Hewell – care între timp observase dispariția ta – și oamenii lui săpau restul de tunel rămas, am compus al doilea mesaj. Firește că habar n-aveam ce putea să însemne mesajul tău codificat, dar cel pe care l-am trimis la „COMBO RIDEX LONDRA" ar trebui să satisfacă exigențele. Am transmis așa: „ROG A NU SE LUA ÎN

CONSIDERARE MESAJUL PRECEDENT TOTUL SUB CONTROL ESENȚIAL SĂ NU ÎNCERCAȚI SĂ MĂ CONTACTAȚI TIMP DE PATRUZECI ȘI OPT DE ORE FĂRĂ COD DE TIMP", și mi-am luat libertatea de a adăuga numele tău. Ce zici, Bentall, o să întrunească exigențele?

N-am spus nimic. Nici n-aș fi avut ce. Am privit la fețele adunate în jurul mesei, dar nimeni nu se mai uita la mine, aproape toți își cercetau cu multă atenție mâinile. M-am întors către Marie, dar nici măcar ea nu se uita la mine. M-am născut într-o epocă și într-un loc nepotrivite. Ar fi trebuit să mă nasc la Roma, cu două mii de ani în urmă, și să mă las încet, cu toată greutatea, în vârful ascuțit al săbiei. M-am gândit la gaura mare și urâtă pe care ar face-o o sabie și apoi, prin asociație de idei, la găurile mari și urâte din brațul meu, așa că i-am spus lui Whiterspoon:

— Ești amabil să-i permiți lui Brookman să-mi oblojească brațul acum?

S-a uitat la mine lung, dus pe gânduri, pe urmă a spus cu glas domol:

— Parcă-mi pare rău că viața ne-a adus în tabere diferite. Înțeleg prea bine de ce te-a trimis șeful tău în misiunea asta: ești un om extrem de periculos.

S-a mai uitat la mine un moment scurt, apoi i-a ordonat lui Brookman:

— Îngrijește-i brațul.

— Îți mulțumesc, profesore Whiterspoon, am spus cu binecrescut.

— LeClerc, m-a corectat el cu indiferență. Nu Whiterspoon. Moșneagul ăla idiot și palavragiu și-a făcut datoria.

Brookman își cunoștea meseria. A deschis și mi-a curățat rănile cu un obiect ce părea o perie de sârmă, le-a cusut cu pricepere, le-a înfășurat cu folie de aluminiu și pansament, mi-a dat un pumn de pastile și, ca să pună capac, m-a înțepat de vreo două ori cu o seringă hipodermică. Dacă aș fi fost singur, aș fi făcut orice derviș dansator să crape de invidie, dar am simțit că adusesem destule prejudicii viitoarelor recrutări ale Serviciului Secret, așa că m-am menținut rezonabil de nemișcat. Când Brookman a terminat, camera însăși începuse să execute un număr de derviș, așa că i-am mulțumit medicului militar și, fără să mai cer voie, m-am apropiat clătinându-mă de masă și mi-am dat drumul cu toată

greutatea pe scaunul din fața căpitanului Griffiths. Whiterspoon – sau LeClerc, cum trebuia să-l numesc de-acum – s-a așezat lângă mine.

— Te simți mai bine, Bentall?

— Nici c-aș putea să mă simt mai rău. Dacă există un iad al câinilor, sper ca blestematul ăla de dulău să se perpelească acum la foc mic.

— Te-nțeleg. Dintre oamenii de știință prezenți, cine-i cel mai mare în funcție, căpitane Griffiths?

— Ce blestemăție mai pui acum la cale? a ripostat cu curaj bărbatul cărunt.

— N-am să repet întrebarea, căpitane Griffiths, a spus cu blândețe LeClerc.

Ochii lui albi și cețoși au aruncat o privire scurtă către mortul prăbușit pe masă.

— Hargreaves, a răspuns îngrijorat Griffiths. (S-a uitat în direcția sunetelor ce proveneau dinspre ușile închise ale popotei subofițerilor.) Chiar e nevoie de asta, LeClerc? De-abia și-a văzut soția după atâtea luni. N-o să fie în stare să dea prea multe răspunsuri. Sunt puține lucruri pe care să nu le știu și eu. Înțelege că eu dețin conducerea generală, nu Hargreaves.

LeClerc a reflectat, apoi a spus:

— Foarte bine. În ce stadiu de pregătire se află Crucialul Iadului?

— Asta-i tot ce vrei să știi?

— Da, asta-i tot.

— Cruciatul Iadului e gata în toate privințele, exceptând cablarea și amorsarea circuitului de aprindere.

— De ce nu s-a făcut asta?

— Din pricina dispariției doctorului Fairfield...

Am încercat să-mi concentrez privirea pe fața căpitanului Griffiths în tot acel vârtej caleidoscopic de oameni și piese de mobilier și mi-am dat seama că abia acum începea să înțeleagă de ce dispăruse Fairfield. L-a privit stăruitor pe LeClerc vreme îndelungată, apoi a șoptit răgușit:

— Dumnezeule! Bine'nțeles, bine'nțeles!

— Da, bine'nțeles, s-a răstit la el LeClerc. Dar n-a fost asta intenția mea. De ce nu s-au definitivat mai devreme circuitele și amorsarea? Am

înțeles că încărcarea combustibilului propulsor s-a încheiat cu mai bine de o lună în urmă.

— Pe-asta de unde naiba o mai știi?

— Răspunde-mi la întrebare!

— Fairfield s-a temut că amestecul detonant ar putea manifesta o instabilitate intrinsecă în condițiile unei clime foarte calde și a considerat asta un risc suficient de mare, fără cel suplimentar al amorsării. (Griffiths și-a trecut mâna bronzată peste fața bronzată și sângerândă.) Ar trebui să știi că nici un proiectil sau rachetă, de la cele de un kilogram, la bomba cu hidrogen, nu este amorsată decât în ultima clipă.

— Cât timp a spus Fairfield că ar dura amorsarea?

— L-am auzit odată menționând o perioadă de patruzeci de minute.

LeClerc a spus pe un ton blând:

— Minți, căpitane. Știu că marea calitate a Cruciatului e că poate fi lansată instantaneu.

— Așa este. În timp de război sau în perioadele de tensiuni, ar fi permanent amorsată, dar deocamdată nu suntem siguri de instabilitatea intrinsecă a amestecului detonant.

— Patruzeci de minute?

— Exact.

LeClerc s-a întors către mine.

— Ai auzit? Patruzeci de minute.

— Am auzit frânturi, am bâiguit eu. Nu prea aud bine.

— Ți-e rău?

— Rău? (Am încercat să mă zgâiesc la el puternic surprins, dar nu i-am găsit fața pe nicăieri.) De ce să-mi fie rău?

— Ești în stare s-o amorsezi, Bentall?

— Sunt specialist în combustibili lichizi, am replicat eu cu dificultate.

— Eu știu altceva. (Acum îi puteam vedea fața, fiindcă și-o adusese la câteva degete de mine.) Ai fost asistentul lui Fairfield la Hepworth. Știu că ai lucrat la combustibilii solizi.

— Da' multe mai știi!

— Poți să amorsezi racheta? a insistat el calm.

— Whisky, am zis eu. Am nevoie de o gură de whisky.

— Of, Dumnezeule!

Și-a însoțit exclamația cu alte mostre de limbaj, pe care, din fericire, nu le-am priceput în întregime, apoi și-a chemat unul din oameni. Probabil că respectivul s-a dus la popotă, fiindcă după câteva momente m-am pomenit că-mi pune cineva un pahar în mână. L-am cercetat un timp cu ochi împăienjeniți, erau trei degete sănătoase de lichid în recipient, și l-am sorbit pe tot din două înghițituri. După ce-am încetat să tușesc și să-mi șterg lacrimile de la ochi, am constatat că vederea mi se limpezise aproape întru totul.

LeClerc mi-a pus mâna pe braț.

— Ei, care-i răspunsul? Poți să amorsezi Cruciatul?

— N-aș ști nici măcar de unde să-ncep.

— Ești bolnav, mi-a spus cu blândețe LeClerc. Nu știi ce vorbești. Ai nevoie de câteva ore de somn.

CAPITOLUL 10

Vineri 10 a.m. – 1 p.m.

Am dormit timp de două ore. Când m-am trezit, soarele era sus pe cer, iar doctorul Hargreaves, specialistul în supersonice, mă zgâlțâia ușurel de umăr. Sau cel puțin așa credea el că procedează. Probabil din cauză că aveam o pătură trasă peste mine a uitat că n-ar fi trebuit să mă scuture de umărul stâng. I-am spus să fie mai atent, el s-a arătat afectat, poate că din pricina tonului meu, după care am dat pătura la o parte și m-am ridicat în capul oaselor. Mă simțeam înțepenit și mă durea fiecare părticică a trupului, umărul și brațul îmi palpitau cu sălbăticie, dar mare parte din oboseală îmi dispăruse și îmi simțeam capul limpede din nou. Ceea ce, firește, coincidea cu dorința lui LeClerc: nu poți pretinde unui om să amorseze și să cableze circuitele complicate ale unui amestec detonant cu capacitatea disruptivă a o sută de tone de explozibil puternic, dacă bâjbâie și se-mpleticește din cauza epuizării ca un om beat. Din când în când mai nutream și eu porția mea de iluzii, dar una pe care n-am nutrit-o a fost aceea că LeClerc ar fi terminat cu mine.

Hargreaves arăta palid, abătut și nefericit. Nici nu m-am mirat. Revederea cu soția n-avea cum să fi fost fericită, împrejurările nu fuseseră foarte favorabile iar perspectivele imediate nici atât. M-am întrebat ce făcuseră cu Marie, dacă o puseseră la un loc cu celelalte femei și, când l-am întrebat, mi-a spus că da.

Am cercetat cu privirea mica baracă. Avea formă pătrată, cu latura de maxim doi metri și jumătate, și deasupra capului meu se afla o ferestruică din plasă de sârmă. Îmi aminteam vag că cineva spusese odată că fusese șopronul de depozitare a armamentului ușor și a muniției, dar nu eram sigur, mă prăbușisem pe patul de campanie pe care-l aduseseră și adormisem instantaneu. M-am uitat din nou la Hargreaves.

— Ce s-a mai întâmplat? De dimineață pân-acum, vreau să spun.

— Întrebări, a spus el obosit. Tot timpul, întrebări, i-au interogat separat pe colegii mei, pe mine și pe ofițerii de marină, pe urmă ne-au

împărțit în grupuri mici și ne-au despărțit de soțiile noastre. Suntem răspândiți peste tot acum, câte doi-trei într-o baracă.

Psihologia lui LeClerc era simplu de înțeles. Împărțind savanții și ofițerii în grupuri mici, evita pericolul ajungerii la un plan de rezistență sau de revoltă concertat. În plus, despărțindu-i pe savanți de soțiile lor, și ținându-i într-o continuă stare de teamă și de nesiguranță în privința propriei lor sorți, cooperarea lor cu LeClerc avea să fie absolută.

— De ce a vrut să te vadă? l-am întrebat.

— Dintr-o mulțime de motive, a răspuns el ezitând și ferindu-și privirea. În principal în legătură cu racheta, voia să știe cât de multe știe fiecare dintre noi despre amorsarea rachetei. Cel puțin asta m-a întrebat pe mine. Nu pot să vorbesc în numele celorlalți.

— Și tu...sau vreunul dintre ei știe ceva despre asta?

— Numai principiile generale. Fiecare dintre noi cunoaște principiile generale ale diferitelor componente. E necesar. Dar asta nu e nici pe departe suficient când vine vorba de elementele specifice complexe. (A zâmbit timid.) Oricare dintre noi ar putea, din neștiință, să arunce toată șandramaua în aer.

— E vreun risc în sensul ăsta?

— Nimeni n-a putut să garanteze vreodată în privința unei rachete experimentale.

— Asta-i rostul cazematei – adăpostul ăla din beton, îngropat în pământ, dinspre nord?

— Testul urma să fie coordonat de acolo. Doar o măsură de precauție imediată. Tot din acest motiv au amplasat adăpostul savanților atât de departe de hangar.

— Cu alte cuvinte, marinarii pot fi sacrificați, dar savanții nu?

Nu mi-a răspuns, așa că am continuat:

— Ai vreo bănuială legată de locul unde au de gând să ducă racheta asta, pe savanți și pe soțiile lor? Fiindcă ofițerii și ceilalți marinari n-or să fie duși nicăieri, desigur.

— Ce vrei să spui?

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Întrucât nu-i mai sunt de nici un folos lui LeClerc, vor fi eliminați. A scuturat capul cuprins de un tremur

involuntar și și-a îngropat fața în mâini. LeClerc n-a făcut nici o mențiune despre destinația lui finală?

A clătinat iar din cap și s-a întors într-o parte. Părea supărat foarte tare dintr-o anumită pricină și evita să mă privească în ochi, dar n-am avut inimă să-l condamn pentru asta.

— Poate în Rusia?

— Nu în Rusia, a negat el, cu privirile în podea. Nu știu unde, dar nu în Rusia. Ăia nu s-ar uita nici cu spatele la vechitura asta.

— Nu s-ar uita nici...De data asta eu eram cel care se holba. Păi, credeam că asta-i cea mai avansată...

— În Occident, da. Dar în ultimele câteva luni, a devenit un secret știut de toți savanții noștri, unul despre care tuturor le e teamă să vorbească, faptul că Rusia a pus la punct – sau urmează să pună la punct – modelul absolut de rachetă: racheta cu protoni. Mă tem că indiciile „scăpate" de profesorul Staniukovici, cel mai de seamă expert sovietic în dinamica gazelor, nu lasă prea mult loc pentru îndoială. Într-un fel sau altul, ei au descoperit secretul ținerii în frâu și al stocării antiprotonilor. Noi știm despre antimateria asta, dar n-avem nici un concept viabil în privința stocării ei. Rușii însă au. Doar câteva zeci de grame din așa ceva ar putea să-l ducă pe Cruciatul Iadului până în lună.

Implicațiile acestei informații mă depășeau, dar am acceptat ideea că era improbabil ca sovieticii să vrea această rachetă. China comunistă, Japonia? Prezența muncitorilor chinezi și stația radio chino-japoneză a lui LeClerc păreau să indice într-acolo, dar nu era exclusă posibilitatea ca acele indicii să fie mult prea evidente, erau și alte țări în Asia – și în afara acestui continent – care ar fi dat oricât să pună mâna pe Cruciatul Iadului. Dar mai important decât întrebarea care națiune ar dori o astfel de rachetă era răspunsul la întrebarea cum de reușise o națiune a acestei lumi să afle că noi construim o asemenea rachetă. Undeva, într-un colțișor al minții mele, primele începuturi ale unui răspuns începeau să se contureze spre o soluție imposibilă... Treptat, am devenit conștient că Hargreaves începuse din nou să vorbească.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru prostia de care-am dat dovadă azi-dimineață, a rostit el șovăielnic. Mare tâmpenie din partea mea să tot insist să spun că ești expert în combustibili solizi. E ca și cum ți-aș fi pus

lațul de gât. Mă tem că eram prea supărat ca să mai gândesc câtuși de puțin, necum să mai gândesc limpede. Dar nu cred că paznicul a băgat de seamă.

— Nu-i nimic. Nici eu nu cred c-a observat.

— N-ai de gând să cooperezi cu LeClerc? a întrebat Hargreaves. (Își frământa mâinile întruna, nervii lui nu erau pe măsura creierului.) Știu că ai putea s-o faci dac-ai vrea.

— Sigur c-aș putea. Vreo două ore cu însemnările lui Fairfield, cu diagramele, simbolurile codificate plus cercetarea configurației reale și cred c-aș putea. Dar timpul e de partea noastră, Hargreaves, și Dumnezeu știe că ăsta e singurul lucru de partea noastră. Din punctul de vedere al lui LeClerc, amorsarea e cheia problemei. N-o să plece de-aici până nu obține cheia. Londra știe că sunt aici, Neckar o să intre la bănuieli din pricina întârzierii, orice se poate întâmpla, și tot ce se poate întâmpla nu poate fi decât în avantajul nostru. Am încercat să mă gândesc măcar la un lucru care ar fi putut să fie în avantajul nostru, dar n-am găsit nici unul. Așa că mă păstrez pe poziție. LeClerc bănuiește numai că sunt expert în combustibili solizi, dar n-are de unde să știe sigur.

— Firește, a bâiguit Hargreaves. Firește, timpul e de partea noastră.

S-a așezat pe o ladă de muniție goală și a rămas cu privirile țintuite în podea, fără să mai scoată un cuvânt. Părea să-și fi pierdut dintr-o dată tot cheful de vorbă. Nici mie nu-mi prea venea să trăncănesc.

O cheie s-a răsucit în ușă și LeClerc, însoțit de Hewell, a intrat în baracă.

— Te simți mai bine? a întrebat LeClerc.

— Ce vrei?

— Mă întrebam și eu dacă nu cumva te-ai răzgândit în privința presupusei tale ignoranțe în materie de combustibili solizi.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Bineînțeles că nu. Hewell?

Uriașul s-a apropiat și a lăsat pe podea o cutie paralelipipedică îmbrăcată într-o husă de piele: un magnetofon.

— Poate că vei dori să asculți recenta înregistrare pe care am făcut-o?

M-am ridicat încet în picioare și m-am uitat stăruitor la Hargreaves, rămas cu privirea pironită în podea.

— Mulțumesc, Hargreaves, am spus. Îți mulțumesc foarte mult.

— Trebuia s-o fac, a spus el parcă amorțit. LeClerc a zis c-o s-o împuște pe nevastă-mea.

— Scuză-mă. I-am pus mâna pe umăr. Nu e vina ta. Ce facem acum, LeClerc?

— E timpul să vezi Cruciatul Iadului.

S-a dat la o parte ca să mă lase să trec.

Ușile hangarului erau larg deschise, luminile fiind aprinse până sus, aproape de acoperiș. Șinele de cale ferată mergeau până în spatele hangarului.

Cele două rachete erau acolo, într-adevăr, niște cilindri îngustați la partea de sus ca niște creioane boante, cu fuzelajul din oțel lustruit și vârfurile din porțelan răcit cu apă deasupra unor mari prize de aer nervurate, înalte cât o casă cu două etaje și cu un diametru de circa un metru și douăzeci. Stăteau pe niște cărucioare cu câte opt roți din oțel și în părțile laterale ale fiecărei rachete se afla câte o macara de eșafodaj, aproape tot atât de înaltă ca și racheta însăși, fiecare macara fiind montată pe câte un cărucior cu patru roți. Din loc în loc, pe înălțimea macaralelor, brațe de prindere ieșeau în afară ca să susțină rachetele ferm pe poziție. Ambele rachete și cele patru macarale stăteau pe același set de șine.

LeClerc n-avea nici timp, nici vorbe de irosit. M-a dus direct la cea mai apropiată rachetă, unde s-a urcat într-un lift fără pereți laterali, montat pe latura interioară a macaralei de eșafodaj. Hewell mi-a înfipt temeinic țeava pistolului în coloană: fisa mi-a picat rapid și m-am urcat lângă LeClerc. Hewell a rămas pe loc. LeClerc a apăsat un buton, pornind un motor electric, și liftul a alunecat cu ușurință în sus preț de un metru și jumătate. LeClerc a scos o cheie din buzunar, a introdus-o într-un mic orificiu de pe fuzelajul rachetei și a tras de un mâner îngropat, deschizând o ușă de peste doi metri înălțime în carcasa Cruciatului Iadului. Ușa era atât de meticulos prelucrată și atât de bine potrivită în cadrul ei încât nici măcar nu-i observasem existența.

— Privește cu luare aminte, Bentall, a spus LeClerc. Numai pentru asta te afli aici: să privești cu luare aminte.

Ceea ce am și făcut. Carcasa exterioară din oțel dur a rachetei era doar atât: o carcasă exterioară. Înăuntru se afla o altă carcasă și spațiul dintre ele era de cel puțin doisprezece centimetri.

Direct în fața mea, sudate pe carcasa interioară, erau două cutii din oțel aplatizate, de formă pătrată cu latura de cincisprezece centimetri și distanțate la cincisprezece centimetri una de cealaltă. Cea din stânga, vopsită în verde, purta inscripția „Propulsor", sub care se vedeau, cuvintele ,,Pornit/Oprit"; cea din stânga semăna cu o cutie de scrisori de culoare roșu aprins, având scrise cu alb cuvintele „Deconectat" și „Armat" în stânga și, respectiv, în dreapta cutiei. Pe ambele cutii, la partea superioară, se găsea câte un întrerupător acționat cu buton.

De la baza ambelor cutii porneau niște cabluri armate flexibile, de izolație de plastic sub armătură – măsură menită aproape sigur să protejeze cablurile electrice de căldura uriașă degajată în timpul zborului. Cablul din stânga, ieșit din cutia marcată „Propulsor" avea peste trei centimetri diametru, pe când celălalt depășea cu puțin un centimetru. Primul cablu cobora de-a lungul carcasei interioare și, la aproape un metru de cutie, se separa în șapte cabluri separate, fiecare din ele fiind acoperite cu același tip de înveliș de plastic și metalic. Al doilea cablu traversa intervalul dintre carcase și dispărea din vedere undeva în sus.

Mai erau și alte două cabluri. Primul, un cablu scurt și gros de un centimetru, unea cele două cutii; al doilea, gros de cinci centimetri, făcea legătura între cutia „Propulsor" și o a treia cutie, mai mare decât primele două, montată pe interiorul carcasei exterioare. Această cutie avea o ușă cu balamale, prinsă cu două piulițe-fluture. Nici un alt cablu nu intra sau ieșea din ea.

Iar cu asta se cam termina ceea ce era de văzut. Nu mi-au trebuit decât zece secunde. LeClerc s-a uitat la mine și a spus:

— Te-ai prins?

Am încuviințat din cap, fără să spun nimic.

— Memoria fotografică, a murmurat el enigmatic.

A închis ușa, a încuiat-o, a apăsat butonul de urcare și liftul a început din nou să urce zumzăind, oprindu-se după nici doi metri. S-a repetat

povestea cu cheia, deschiderea ușii – mai mică, abia dacă atingea șaizeci de centimetri înălțime – și îndemnul de a examina interiorul.

De data asta au fost și mai puține lucruri de văzut. O deschidere circulară în carcasa interioară, prin care am putut vedea un mănunchi de cincisprezece-douăzeci de țevi ce se îngustau spre capete și, în centrul mănunchiului, extremitatea superioară a unui obiect cilindric, având circa cincisprezece centimetri în diametru, care se pierdea în jos, printre țevi. În mijlocul capacului acestui cilindru se vedea un mic orificiu, nu mai mare de un centimetru în diametru. Atașat de carcasa exterioară era un cablu cu aceleași dimensiuni ca și cel ce pornea din cutia marcată ”Deconectat” și ”Armat”, și părea destul de probabil să fie vorba de același cablu. Capătul acestui cablu, prevăzut cu un ștecher solid din cupru, se îndoia și stătea atârnat liber în spațiul dintre cele două carcase. Părea logic să presupui că acest ștecher trebuia introdus în gaura din cilindrul central, dar în acest caz se părea că logica greșea. Gaura din cilindru era de cel puțin patru ori mai mare decât ștecherul subțire din cupru.

LeClerc a închis ușa, a apăsat butonul și liftul a coborât la baza schelei. Altă ușă, altă cheie și de data asta am văzut însăși baza rachetei, la treizeci de centimetri mai jos de locul unde se terminau țevile dinăuntrul carcasei interioare. Impresia de confuzie iscată de țevi la partea superioară dispărea aici: totul era aranjat într-o ordine matematică și absolut simetric. Nouăsprezece cilindri, toți etanșați cu un compus sintetic dur, fiecare cilindru având șaptesprezece centimetri în diametru, optsprezece dintre ei fiind aranjați în două cercuri concentrice în jurul celui central. Cilindrii, care umpleau în întregime carcasa interioară, nu aveau pereții întru totul netezi: la diferite distanțe deasupra capetelor inferioare, pereții prezentau niște fante, al căror scop, nu era greu de ghicit, era de introducere a firelor conductoare care atârnau într-un mănunchi dezordonat în spațiul dintre carcase. Am numărat firele, erau nouăsprezece cu totul, și ieșeau din cele șapte cabluri armate ce proveneau din cutia „Propulsor” de deasupra: câte două fire ieșeau din trei cabluri, câte trei din alte trei cabluri și, în sfârșit, din ultimul cablu ieșeau patru fire.

— Ai văzut totul, Bentall? a întrebat LeClerc.

— Da, am văzut, am confirmat eu.

Părea destul de simplu.

— Bun. (A închis ușa și a luat-o înainte spre ușa hangarului.) Acum urmează să te uiți pe însemnările, codurile și referințele lui Fairfield. Bine că măcar pe-astea am reușit să le salvăm.

Am ridicat o sprânceană – era unul dintre puținele exerciții musculare pe care le puteam executa fără să-mi provoc dureri.

— Au fost și alte lucruri pe care nu le-ai putut salva?

— Setul complet de planuri de execuție ale rachetei. Trebuie să mărturisesc că nu ne-am gândit că britanicii vor avea inteligența să-și ia asemenea măsuri de precauție. Erau în jumătatea inferioară a unei cutii metalice etanșe – un dispozitiv militar standard, mai rapid și mai sigur decât arderea – care avea deasupra un rezervor din sticlă plin cu acid clorhidric concentrat și un piston metalic. Pistonul a fost apăsat, sticla s-a spart și acidul s-a împrăștiat până să ne dăm noi seama ce se întâmplă.

Mi-am amintit de fața mutilată și sângerândă a căpitanului.

— Bătrânul căpitan Griffiths. Deci acum sunteți complet dependenți de posesia unui model funcțional al rachetei, este?

— Așa este. Dacă LeClerc era îngrijorat, nu se trăda nicicum. Nu uita că-i avem totuși pe savanți.

M-a dus la o baracă situată dincolo de arsenal, având interiorul amenajat destul de primitiv ca birou, cu fișete pentru dosare, o mașină de scris și un birou de lucru din lemn. LeClerc a deschis un fișet, a tras sertarul de deasupra și a vărsat pe masă o grămadă de hârtii.

— Am înțeles că astea sunt toate hârtiile lui Fairfield. Mă întorc într-o oră.

— Două ore, cel puțin. Probabil mai mult.

— Am spus o oră.

— Bine. M-am ridicat de pe scaunul pe care abia mă așezasem și am dat hârtiile la o parte. Adu-ți pe altcineva să-ți pună în funcțiune blestemăția.

M-a privit îndelung, cu ochii lui lăptoși lipsiți de expresie.

— Îți asumi niște riscuri foarte mari, Bentall.

— Nu vorbi prostii. (Dacă altceva nu puteam să fac, măcar să-l iau peste picior, mi-am zis eu.) Când un om își asumă riscuri, poate ori să

câștige, ori să piardă. Eu n-am cum să câștig ceva acum și e limpede că n-am nimic de pierdut.

— Să știi că greșești, a spus el afabil. Ai ce să pierzi: aș putea să-ți iau viața.

— N-ai decât s-o iei și să te speli pe cap cu ea. (Am încercat să-mi ușurez durerea din umăr și braț.) După cum mă simt în clipa asta, și-așa sunt pe cale s-o sfârșesc cu ea.

— Ai un remarcabil simț al umorului, a spus el caustic.

După care a plecat, trântind ușa în urma lui. N-a uitat să răsucească cheia în broască.

Preț de o jumătate de oră nici nu m-am ostenit să arunc o privire pe hârtiile lui Fairfield: aveam alte lucruri mai importante la care să mă gândesc. N-a fost cea mai plăcută jumătate de oră din viața mea. Aveam acum în fața ochilor toate dovezile: Bentall cu ochelarii de cal dați jos, în sfârșit. Și știam adevărul, de asemenea, în sfârșit. Contraspionaj, am gândit eu cu amărăciune. N-ar fi trebuit să mi se dea drumul mai departe de grădiniță, lumea cea ticăloasă cu manevrele ei mârșave era prea mult pentru Bentall. Nu te puteai aștepta de la el, în mod rezonabil, decât să reușească să-și aducă un picior în fața celuilalt fără să-și scrântească glezna. Asta pe teren neted, firește. Când am terminat de gândit, moralul și respectul față de propria-mi persoană se micșorase atât de mult încât ar fi fost nevoie de un microscop electronic pentru a le găsi, așa că am analizat toate cele întâmplate, în speranța de a descoperi măcar o situație în care avusesem dreptate, dar nu, reușisem un record absolut și nealterat, mă înșelasem sută la sută de la început până la sfârșit. Era o realizare greu de egalat de altcineva. Firește, singurul aspect pozitiv al faptului că mă înșelasem în toate privințele, fără excepție, fusese acela că mă înșelasem și în ceea ce o privea pe Marie Hopeman. Ea nu avusese nici un fel de instrucțiuni speciale din partea colonelului Raine, nu mă păcălise nici o clipă. Și nu era vorba de o intuiție sau de o părere, era o certitudine care se putea dovedi. Știam că ajunsesem la această concluzie prea târziu, nu vedeam cum ar mai putea să schimbe ceva acum, dar în împrejurări diferite... M-am lăsat furat de contemplarea extrem de plăcută a ce s-ar fi putut întâmpla în împrejurări diferite și tocmai definitivam turnurile și crenelurile unui castel de vis, deosebit de

fermecător, când o cheie s-a răsucit în broască. Abia am avut timp să deschid dosarul și să împrăștii câteva hârtii în jur până când LeClerc și un paznic chinez au intrat. S-a uitat la masă, legănând într-o doară bastonul.

— Cum merge, Bentall?

— Foarte greu și foarte complicat, și dacă mă întrerupi mereu n-o să-mi fie de nici un folos.

— Nu-i spori excesiv dificultatea, Bentall. Vreau ca această rachetă să fie cablată, amorsată și gata de lansare în două ore și jumătate.

— Dorințele tale îmi stârnesc o indiferență desăvârșită, i-am replicat eu cu obrăznicie. Oricum, ce-i cu graba asta?

— Marina militară așteaptă, Bentall. Nu trebuie să lăsăm marina să aștepte, nu-i așa?

Am reflectat la replica lui și am spus:

— Vrei să-mi spui că ai avut tupeul colosal de a menține legătura radio cu Neckar?

— Nu fi naiv. Bineînțeles că am menținut legătura. Nimeni nu e mai interesat decât mine să vadă Cruciatul Iadului atingându-și ținta la timp. În afară de asta, cea mai sigură cale de a le stârni suspiciunile și a-i face să se întoarcă cu toată viteza în Vardu ar fi să întrerupem legătura cu ei. Așa că, grăbește-te!

— Mă străduiesc din răsputeri, am spus eu cu răceală.

După plecarea lui, am trecut la descifrarea circuitelor de aprindere. În afară de faptul că erau codificate, instrucțiunile de cablare erau de așa natură încât puteau fi duse la îndeplinire de orice electrician de o competență rezonabilă. Ceea ce n-ar fi putut să facă un electrician era calcularea reglajelor temporizatorului – parte a mecanismului din cutia atașată de interiorul carcasei exterioare – care coordona aprinderea celor nouăsprezece cilindri cu amestec detonant într-o secvență corespunzătoare.

Din însemnările lui reieșea că Fairfield însuși avea îndoieli relativ la exactitatea propriilor sale recomandări în privința secvenței de aprindere și a timpilor. Acestea fuseseră calculate pornind de la considerente pur teoretice, dar teoria și practica nu erau deloc același lucru. Problema consta în însăși natura propulsorului bazat pe combustibilul solid. Un amestec complet stabil în cantități limitate și la temperaturi normale

devenea foarte instabil la valori extreme de temperatură și presiune și mai sus de o anumită masă critică, a cărei valoare era necunoscută. Problema consta în faptul că nimeni nu cunoștea limitele precise ale vreunuia dintre acești factori, după cum nu se cunoștea nici cum reacționau unul față de celălalt, ceea ce era și mai îngrijorător. Se cunoșteau în schimb consecințele dezastruoase ale instabilității: după depășirea limitei de siguranță, combustibilul se transforma dintr-un material detonant cu viteză relativ scăzută de ardere într-un exploziv instantaneu, cu o putere de distrugere estimată a fi, la greutate echivalentă, de cinci ori mai mare decât a TNT-ului.

Tocmai pentru reducerea riscului masei critice s-a divizat materialul propulsor în nouăsprezece încărcături separate, iar pentru a se evita pericolul aplicării prea bruște a presiunii, încărcăturile fuseseră aranjate să se aprindă în șapte etape consecutive. Dar, din nefericire, nimeni nu putea face nimic în legătură cu pericolul căldurii. Combustibilul avea încorporat propriul său agent de oxidare, dar nu era nici pe departe suficient ca să asigure o ardere completă: două ventilatoare de turbină de mare viteză, care porneau cu două secunde înainte de aprinderea primilor patru cilindri, asigurau cantitatea și presiunea de aer necesare pentru primele cincisprezece secunde, până când racheta atingea o viteză suficient de mare pentru a-și asigura singură aerul prin intermediul uriașelor prize de aer. Dar întrucât Cruciatul Iadului era absolut dependent de asigurarea aerului, însemna că trebuia să părăsească pământul pe o traiectorie foarte aplatizată, pentru a nu ieși din atmosferă înainte de arderea completă a amestecului propulsor. Abia după consumarea întregii cantități de combustibil, creierul automat al rachetei o scotea brusc din atmosferă. Dar necesitatea unei rezerve de aer chiar și numai pentru o jumătate de minut însemna învingerea unei uriașe rezistențe a aerului, generatoare de temperaturi extrem de înalte, și cu toate că se spera ca vârful din porțelan răcit cu aer să disipe o parte din căldură, nimeni nu știa ce temperaturi vor fi generate în interiorul rachetei. Una peste alta, mi-am zis eu, era într-adevăr o afacere foarte riscantă.

Cele două cutii cu întrerupătoare pe care le văzusem atașate la carcasa interioară trebuiau fixate amândouă înainte de aprindere.

Butonul „Pornit” închidea circuitele de aprindere, iar butonul „Armat” închidea circuitul pentru cutia de autodistrugere: dacă apărea ceva neprevăzut în funcționarea rachetei în timpul zborului, cum ar fi o deviere spre uscat sau liniile de transport navale, putea fi comandată electronic „să se sinucidă”. La rachetele normale, propulsate cu oxigen lichid și kerosen, zborul putea fi oprit simplu prin transmiterea unui mesaj radio care întrerupea automat alimentarea cu combustibil. Nu exista însă nici o posibilitate să stingi un combustibil solid aflat deja în combustie. Cilindrul pe care-l văzusem în centrul rețelei de combustibil la partea superioară a rachetei era o încărcătură de douăzeci și cinci de kilograme de TNT, dotată cu o amorsă, iar gaura din centrul amorsei urma să primească un detonator cu fulminat de mercur de granulație șaptezeci și șapte, cu declanșare electrică, care se conecta la cablul pe care-l văzusem atârnând liber în apropiere. La fel ca toate comenzile rachetei, circuitul corespunzător era acționat prin radio, un anumit semnal pe o anumită frecvență activa un circuit electric aflat în aceeași cutie, care conținea și mecanismul de temporizare pentru circuitele de aprindere. Curentul trecea printr-un inel, care la rândul lui activa întrerupătorul unui solenoid – un miez de fier moale în centrul inelului – și astfel se completa circuitul care acționa detonatorul din încărcătura de TNT. Și de data asta, Fairfield avea îndoieli puternice în privința rezultatului. Intenția era ca explozia TNT-ului să dezintegreze racheta. Dar era la fel de probabil, s-a gândit el, ca modificarea instantanee a căldurii și a presiunii să cauzeze explozia întregii rachete într-o detonare solidară.

Mi-am zis că dacă aș fi fost ales să fiu primul om care să ajungă pe lună, aș fi refuzat cu strășnicie să călătoresc cu Cruciatul Iadului. Lasă-i pe alții să se ducă primii, în vreme ce Bentall rămâne la sol ca să urmărească explozia.

Mi-am tras aproape mașina de scris, mi-am făcut o listă cu corespondența dintre cablurile de aprindere colorate și numerotate, pe de o parte, și cilindrii cu combustibil, pe de alta, am calculat o medie a valorilor sugerate de Fairfield pentru secvențele de timp și am băgat foaia de hârtie în buzunar. Abia terminasem când a apărut Hewell.

— Nu l-am terminat, fir-ar să fie! am spus eu înainte ca el să deschidă gura. Ce-ar fi să mă lași liniștit să continui?

— Cât mai durează? a întrebat el cu vocea lui gravă și aspră. Ne cam pierdem răbdarea, Bentall.

— Iar mie mi-e frică de nu mai pot. Cam un sfert de oră. Lasă-ți un om afară și-am să bat eu în ușă.

A dat din cap aprobativ și a plecat. Mi-am continuat procesul de gândire, în principal legat de mine însumi și de speranța mea de viață, după care mi-am adus aminte de psihologii care vorbesc despre puterea uriașă a minții omenești, despre puterea gândirii pozitive, și că dacă îți spui în sinea ta de o mie de ori pe zi să fii vesel, optimist și sănătos, ajungi până la urmă să le simți chiar așa. Am încercat metoda cu o ușoară variație, m-am străduit să-l văd pe Bentall bătrân, cocoșat și cu părul argintiu, dar se pare că gândirea pozitivă nu funcționa în cazul meu, nu-l vedeam decât pe Bentall cu o gaură în ceafă. În seara asta, probabil că avea să se întâmple în seara asta, dar singurul lucru sigur pe care-l știam era că avea să se întâmple. Poate că ceilalți savanți aveau să trăiască, dar nu eu. Eu trebuia să mor și știam de ce. M-am ridicat de la masă și am rupt șnurul de la transpirantul ferestrei, dar nu cu intenția de a mă spânzura înainte ca LeClerc și Hewell să ajungă să mă ucidă în torturi sau să mă împuște. Am strâns șnurul ghemotoc. l-am vârât în buzunarul pantalonilor și am bătut la ușă. Am auzit pașii santinelei care se îndepărta.

Câteva minute mai târziu, ușa s-a deschis din nou, de data asta veniseră și LeClerc și Hewell, însoțiți de doi paznici chinezi.

— Gata? a întrebat LeClerc fără alte introduceri.

— Gata.

— Bun. Începi să cablezi imediat.

Nici un mulțumesc, nici o felicitare pentru inteligența ascuțită cu care Bentall reușise să rezolve o problemă complexă. Numai ordinul să mă apuc de treabă imediat. Am clătinat din cap.

— Nu-i așa simplu, LeClerc. Trebuie să ajung mai întâi la cazemată.

— La cazemată? (Ochii aparent orbi m-au privit îndelung.) De ce?

— Pentru că acolo se află consola de lansare, de-aia.

— Consola de lansare?

— Cutiuța cu toate butonașele și comutatoarele pentru comanda radio de la distanță a diferitelor circuite ale rachetei, i-am explicat eu răbdător.

— Știu despre ce e vorba, a replicat el cu răceală. Nu e nevoie să o cercetezi pe-aia înainte de a arma racheta.

— Nu ești cel mai în măsură să decizi asta, am spus eu cu aroganță.

Văzând că n-are încotro, a cedat, dar putea s-o facă mai elegant. A trimis un paznic să aducă cheile din biroul căpitanului, în timp ce noi străbăteam în liniște cei opt sute de metri despărțitori. Nici liniștea nu era foarte plăcută, dar nu mi-am făcut griji din pricina asta. N-aveam chef de vorbit, aveam chef să privesc la scânteierea albă a nisipurilor, la apele verzi-albăstrii ale lagunei, la albastrul fără nori al cerului. Am privit îndelung la toate acestea, cu setea unui om care bănuiește că pentru multă, multă vreme, doar cu privitul va trebui să se mulțumească.

Cazemata putea fi asemuită în privința rezistenței și a soliditățiicu o fortăreață medievală, cu deosebirea notabilă că era atât de adânc îngropată în pământ încât nu se mai vedeau din ea decât cei șaizeci de centimetri de deasupra. Pe acoperiș erau montate trei antene radar și trei antene radio. În plus, erau și patru periscoape, pe care nu le zărisem de la distanță. Acestea puteau fi înclinate după axa verticală și rotite după o axă orizontală.

Intrarea se afla în spate, la baza unui șir scurt de trepte. Ușa, din oțel masiv și cu niște balamale la fel de masive, cântărea, fără doar și poate, aproape o tonă. Nu fusese proiectată doar ca să țină mușteleafară, posibilitatea unui șoc produs de echivalentul a o sută de tone de explozibil puternic detonat la o înălțime de numai o mie de metri făcea o asemenea ușă de-a dreptul esențială, chiar dacă era amplasată în spate.

Chinezul a sosit cu două chei impresionante ca dimensiuni, semănând la formă cu niște chei Yale enorme. A introdus una în broască, a răsucit-o de două ori și a împins cu ușurință ușa, căci balamalele erau bine unse. Am intrat.

— Dumnezeule! am bâiguit eu. Ce mai hrubă!

Arăta exact ca o hrubă de temniță. O încăpere de trei pe șase metri, cu podeaua, pereții și tavanul din beton, ușa masivă pe care tocmai intrasem și o ușă doar cu puțin mai mică pe peretele opus. Asta era tot,

exceptând băncile de lemn aliniate lângă pereți și pâlpâirea firavă a unui bec suspendat de tavan.

Nimeni n-a răspuns la gambitul meu conversațional.

Chinezul a traversat hruba și a deschis cealaltă ușă cu cea de-a doua cheie.

Partea aceasta a cazematei avea cam aceleași dimensiuni ca și prima, dar era luminată puternic. Într-un colț al încăperii se vedea un compartiment din placaj, cam de un metru și jumătate pe un metru și jumătate, și se putea ghici ușor că avea rolul de a proteja ecranele radarelor de lumina puternică din jur. În celălalt colț zumzăia ușor un generator de curent alimentat cu petrol, cu țeava de evacuare a gazelor dispărând undeva în tavan. Mai erau două ventilatoare minuscule, amplasate sus, într-o parte și-n alta a încăperii. La mijloc, între cabina pentru radar și generator, se afla consola de lansare.

Nu era cine știe ce, doar o cutie metalică înclinată mărginită în spate de o stație radio, cu un număr de butoane etichetate aranjate în linie dreaptă, fiecare buton având deasupra câte o lampă de semnalizare. Primul buton avea legenda „Hidraulic” iar al doilea „Auxiliar” – de bună seamă destinate controlului de ultim moment al uleiului și al circuitelor electrice; pe al treilea scria „Deconectare alimentare curent”, pentru întreruperea surselor electrice externe de alimentare a acumulatorilor; pe al patrulea scria „Control zbor”, un semnal radio care să alerteze mecanismul de ghidare din creierul electronic al Cruciatului. Al cincilea, cu legenda „Brațe macara”, urma să arate, la apăsare, prin intermediul lămpii indicatoare, că brațele macaralei care sprijină racheta sunt gata pentru retragerea instantanee în momentul decolării. Al șaselea, „Ext. macara”, urma să comande retragerea macaralelor, lăsând la locul lor numai brațele extensibile de susținere; al șaselea, „Cuplare”, pornea ventilatoarele electrice de admisie. Știam că la două secunde după asta, ceasul rotativ va declanșa primii patru din cei nouăsprezece cilindri; după încă zece secunde, un alt circuit avea să se închidă și circuitul de autodistrugere va trece în faza de așteptare, pândind momentul când ceva nu ar fi fost în regulă iar operatorul de la consolă ar fi apăsat pe cel de-al optulea și ultimul buton.

Ultimul buton era separat considerabil față de celelalte șapte. Nu putea fi confundat, fiindcă era un pătrat alb fixat în centrul unei zone pătrate roșii, cu latura de cincisprezece centimetri, și purta inscripția SEDAS, cu litere de oțel: Sistem Electronic de Distrugere Automată, comandat de la Sol. Era imposibil să fie acționat din greșeală, fiind acoperit cu un grilaj din plasă metalică, ce trebuia desfăcut în două părți, și chiar și atunci butonul trebuia rotit cu o sută optzeci de grade pe axa lui ca să poată fi apăsat.

Am cercetat câtva timp consola, m-am jucat cu stația radio din spate, mi-am scos însemnările și le-am consultat. Hewell stătea amenințător în coasta mea, ceea ce mi-ar fi îngreunat foarte mult concentrarea, dacă aș fi avut nevoie să gândesc, ceea ce, din fericire, nu era cazul. LeClerc stătea într-o parte și mă privea cu ochii ăia ai lui de orb, până când unul dintre paznici a venit să-i șoptească ceva arătând în direcția ușii din spate.

LeClerc a plecat și s-a întors în treizeci de secunde.

— În regulă, Bentall, a spus el scurt. Te rog să te grăbești. Neckar tocmai a raportat că în scurt timp urmează să se confrunte cu condiții de furtună, ceea ce va face observarea testului imposibilă dacă vremea se va înrăutăți. Ai văzut tot ce voiai să vezi?

— Da, am văzut.

— Poți s-o faci?

— Sigur că pot.

— În cât timp?

— Cincisprezece minute. Cel mult douăzeci.

— Cincisprezece? (LeClerc a avut un moment de ezitare.) Doctorul Fairfield a spus că ar dura patruzeci de minute.

— Nu mă interesează ce-a spus doctorul Fairfield.

— Bun. Poți să-ncepi chiar acum.

— Ce să-ncep?

— Să cablezi circuitele de aprindere, tâmpitule!

— Cred că pe undeva s-a strecurat o greșeală, am spus eu. N-am pomenit niciodată despre cablarea circuitelor. Nici nu mă gândesc să ating blestematele alea de circuite.

Bastonul și-a încetat legănarea ușoară. LeClerc s-a apropiat cu un pas de mine.

— Nu vrei s-o faci? (Avea vocea aspră, înecată de mânie.) Atunci pentru ce dracu ai irosit două ore și jumătate prefăcându-te că vrei să înțelegi cum se face'?

— Uite de-aia, am zis eu. Tocmai ăsta-i clenciul. Să treacă timpul. Ai auzit ce i-am spus lui Hargreaves. Timpul este de partea noastră. Ai și înregistrat-o pe bandă.

Știam că vine și i-am văzut apropiindu-se, dar în ziua aia mă simțeam ca un moș de vreo nouăzeci de ani și reacțiile mele erau corespunzător de încete, așa că am simțit lovitura cruntă a bastonului pe obraz, având în spate toată furia și forța lui LeClerc, ca pe o sabie ascuțită ca briciul care mi-a tăiat fața în două. Sufocat de durere, m-am împleticit înapoi vreo doi pași, apoi m-am aruncat spre silueta încețoșată dinaintea mea. N-am apucat să fac o jumătate de pas când cele două mâini zdravene ale lui Hewell mi-au prins brațul rănit și mi l-a smuls din umăr – cercetările ulterioare au arătat că rămăsese totuși acolo, probabil că mi-l lipise tot el la loc – moment în care m-am răsucit și am încercat să-l lovesc cu toată puterea brațului meu drept, dar eram orbit de suferință și nu l-am nimerit deloc. Până să-mi recapăt echilibrul, unul dintre paznici m-a apucat de brațul drept și bastonul a șuierat către mine din nou. Nu știu cum, dar l-am simțit că vine, m-am aplecat și am receptat întreaga forță a loviturii în creștetul capului. A treia lovitură a bastonului n-a mai ajuns la mine: Hewell mi-a dat drumul la brațul stâng, a sărit în față și a apucat încheietura lui LeClerc tocmai când își începuse mișcarea descendentă. Brațul lui LeClerc s-a oprit brusc, de parc-ar fi ajuns la limita unui lanț agățat de tavan. S-a zbătut să se elibereze, aruncându-se cu toată greutatea pe mâna lui Hewell: nici Hewell, nici mâna lui nu s-au mișcat măcar un centimetru.

— Lua-te-ar dracu. Hewell, dă-mi drumul! (Vocea lui LeClerc abia dacă se auzea ca o șoaptă, șoapta tremurândă a mâniei scăpate de sub control.) Dă-ți mâna la o parte, n-auzi?!

— Oprește-te, șefule. Tunetul grav și autoritar a făcut ca în cazemată să se întoarcă normalitatea, banala rațiune. Nu vezi că e mai mult mort decât viu? Vrei să-l omori? Cine-o să mai armeze racheta?

Au urmat câteva secunde de liniște, apoi LeClerc, cu un ton complet schimbat, a spus:

— Mulțumesc, Hewell. Ai perfectă dreptate, firește. Dar am fost provocat.

— Mda, a confirmat Hewell cu vocea lui bolovănoasă. Ai cam fost. Un băiat șmecher. Tare mi-ar plăcea să-i frâng gâtul, cu mâinile mele.

Era cât se poate de limpede că nu mă aflam printre prieteni. Dar nu-mi făceam griji din pricina lor, nici măcar nu mă gândeam la ei, eram prea îngrijorat de propria-mi persoană. Brațul și obrazul meu de pe partea stângă erau angajate într-o competiție ce urmărea să determine care dintre ele reușea să mă facă să țopăi mai tare de durere, iar competiția era acerbă. După un timp însă, au renunțat și și-au unit forțele, astfel încât întreaga parte stângă a trupului meu părea să se fi contopit într-o durere vastă și agonizantă. Priveam fix în jos la consola de lansare și diferitele butoane pluteau intrând și ieșind din câmpul vizual, dispărând la un moment dat, pentru ca în clipa următoare să înceapă să țopăie ca niște boabe de fasole săltăreață. Hewell nu exagerase nici pic: nimic nu era mai sigur decât faptul că nu mai puteam suporta mult un asemenea tratament. Încet, încet, mă dezintegram. Sau poate că nu chiar așa de încet.

Auzeam niște voci, dar nu-mi dădeam seama dacă vocile mi se adresau sau nu mie. M-am împiedicat de un scaun și m-am lăsat pe el cu toată greutatea, agățându-mă de consolă ca să nu cad.

Vocile s-au auzit iar, și de data asta am putut s-o disting pe a lui LeClerc. S-a apropiat la o jumătate de metru de mine, strângând bastonul cu amândouă mâinile, degetele albindu-i-se de parc-ar fi vrut să-l rupă în două.

— Mă auzi, Bentall? a spus el cu o voce reținută și rece, care-mi plăcea și mai puțin decât izbucnirea isterică din urmă cu o clipă. Înțelegi ce-ți spun?

Mi-am pironit privirea pe sângele care se scurgea pe pardoseala de beton.

— Vreau să vină doctorul, am bâiguit eu. (Maxilarele, întreaga gură mi se umflau, înțepeniseră deja și-mi venea foarte greu să vorbesc.) Rănile mi s-au deschis din nou.

— La dracu cu rănile tale, a rostit bunul samaritean. Ai să le apuci de racheta aia imediat.

— Ah! am făcut eu. M-am forțat să stau drept și mi-am întredeschis ochii până când l-am putut vedea cât de cât, ca pe o imagine cu șase „fantome" pe un ecran de televizor prost reglat. Și cum ai să mă obligi? Pentru că să știi că va trebui să mă obligi. Cum? Prin tortură? N-ai decât s-aduci menghina de strâns degetele să vezi dacă bătrânul Bentall crâcnește ceva. (Aproape că-mi ieșisem din minți de durere, nu mai știam ce spun.) O rotație a șurubului și Bentall va ajunge într-o lume mai bună. În plus, nici n-aș simți. Și o mână ca a mea, tremurând ca o frunză în vânt! Mi-am ridicat mâna ca s-o vadă și el cum tremură ca frunza. Cum crezi c-aș putea să armez o blestemăție...

M-a lovit cu dosul palmei peste gură, nu foarte ușor.

— Gura! a spus el cu răceală. Florence Nightingale s-ar fi îndrăgostit de el, știa exact cum să se poarte cu bolnavii. Mai sunt și alte modalități. Mai știi când l-am întrebat ceva pe locotenentul ăla tânăr și prost, iar el a refuzat să răspundă? Mai știi?

— Da. Părea să se fi întâmplat cu o lună în urmă, deși nu trecuseră decât câteva ore. Mi-aduc aminte. Ai împușcat un om în ceafă. După aia, locotenentul a făcut ce-ai vrut tu.

— Exact așa cum ai să faci și tu. Am pus să fie adus aici un marinar și am să-ți cer să armezi racheta. Dacă refuzi, am să pun să-l împuște. (A pocnit din degete.) Uite-așa!

— Ești hotărât, da?

Nu mi-a răspuns, ci l-a chemat pe unul din oamenii lui și i-a spus ceva. Chinezul a dat din cap aprobativ, s-a întors pe călcâie și n-a apucat să facă cinci pași când i-am zis lui LeClerc:

— Cheamă-l înapoi.

— Ei, așa mai merge, a spus LeClerc. Ai de gând să cooperezi?

— Spune-i să-i aducă pe toți marinarii, împreună cu toți ofițerii. N-ai decât să-i împuști pe toți în cap, să vezi dacă-mi pasă.

LeClerc s-a holbat la mine.

— Bentall, ai înnebunit? a întrebat el ritos în cele din urmă. Nu pricepi că vorbesc foarte serios?

— Și eu vorbesc la fel de serios, am răspuns obosit. Uiți ce sunt eu, LeClerc. Sunt agent de contraspionaj si nu dau doi bani pe principiile umanitare. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine. În plus, sunt cât se

poate de sigur c-ai să-i omori înainte să pleci de pe insulă. Ce mai contează c-or s-o mierlească mai devreme cu douăzeci și patru de ore? Hai, dă-i bătaie și irosește-ți muniția!

S-a uitat la mine în tăcere în vreme ce secundele treceau, în timp ce inima îmi bubuia dureros în piept și palmele mi se umezeau de transpirație, apoi s-a întors într-o parte. M-a crezut într-adevăr, mintea lui nelegiuită, lipsită de scrupule, funcționase exact așa cum mă așteptasem. A vorbit pe un ton coborât cu Hewell, care a plecat de acolo însoțit de un paznic, apoi s-a întors către mine.

— Toată lumea are un „călcâi al lui Ahile" Bentall, mi-a spus el cu un ton natural. Eu cred că-ți iubești soția.

Căldura dinăuntrul cazematei din beton era înăbușitoare, ca-ntr-o etuvă, dar m-am simțit dintr-o dată cuprins de o senzație de frig, de parcă tocmai intrasem într-un frigider. Pentru o clipă, toată durerea aceea aprigă m-a părăsit și n-am mai simțit decât cum pielea de pe brațe și de pe spinare mi se face ca de găină. Gura mi s-a uscat pe neașteptate și, undeva, în fundul stomacului, am simțit acea înfiorătoare greață paralizantă, care nu poale izvorî decât din teamă. Și mi-era într-adevăr teamă. Mă simțeam cuprins de o frică pe care nu o mai cunoscusem până atunci: era o teama palpabilă, pe care o simțeam în mâini, îi simțeam gustul în gură și era gustul tuturor lucrurilor neplăcute pe care le gustasem vreodată: îi simțeam mirosul în aer, ca pe un amalgam al tuturor duhorilor pestilențiale pe care le cunoscusem vreodată. Doamne, ar fi trebuit să știu că așa o să se întâmple. M-am gândit la fața ei schimonosită de durere, la ochii ei căprui întunecați de agonie: era lucrul, cel mai evident de pe lume. Numai lui Bentall putea să-i scape așa ceva.

— Biet nătâng, am spus eu cu dispreț. A fost greu să-mi fac gura uscată și buzele umflate să rostească aceste cuvinte, cu atât mai mult să le dau un ton disprețuitor adecvat, dar am reușit. Nu e soția mea. O cheamă Marie Hopeman și am cunoscut-o pentru prima oară exact cu șase zile în urmă.

— Vasăzică, nu e soția ta? Nu părea extraordinar de surprins. Atunci, e de presupus că ar fi o colegă de serviciu?

— Presupunerea e corectă. Domnișoara Hopeman e pe deplin conștientă de riscurile-meseriei. Practică profesia de agent

guvernamental de mulți ani. N-ai decât să mă amenințI cu domnișoara Hopeman și-o să-ți râdă în nas!

— Chiar așa, chiar așa. Deci, zici că e agent. Păi, guvernul britanic trebuie felicitat, nivelul de frumusețe în rândurile agenților feminini e deprimant de scăzut, iar domnișoara Hopeman contribuie mult la echilibrarea situației. E o tânără uluitor de drăguță și eu, personal, o găsesc de-a dreptul fermecătoare. (S-a oprit o fracțiune de secundă.) Întrucât nu e soția ta n-ai să te superi prea mult dacă le va însoți pe celelalte doamne spre destinația noastră.

Mă urmărea cu atenție ca să-mi observe reacția, nu era nevoie să mă prevină de asta, dar nu i-am dat satisfacția vreunei reacții. Acum ținea în mâna dreaptă un pistol și ținând cont de asta, plus carabina automată a paznicului ațintită spre stomacul meu n-aș fi avut nimic de câștigat dacă reacționam așa cum aș fi dorit, așa că i-am spus:

— Destinație? Despre ce destinație ar fi vorba, LeClerc? Asia?

— Credeam că e evident.

— Și racheta? Prototip pentru alte câteva sute?

— Întocmai. Părea dispus să vorbească, așa cum toți oamenii sunt gata să vorbească în orice clipă despre obsesiile lor. Asemenea multor națiuni asiatice, țara mea adoptivă posedă mai degrabă un geniu pentru, să-i spunem, imitații rafinate, decât pentru invenții originale. Rachetele, Bentall, sunt astăzi elementele hotărâtoare pe scena confruntărilor politice mondiale. Avem nevoie de Lebensraum pentru ceea ce presei de pretutindeni îi place să numească milioanele noastre fertile. Deșertul Australiei ar putea fi făcut să înflorească asemenea unui trandafir. Am dori să ne mutăm acolo în mod pașnic, în măsura în care va fi posibil.

M-am holbat la el. Omul ăsta sărise de pe fix.

— Lebensraum? Australia? Dumnezeule, ești nebun. Australia! N-ai cum să s-ajungi la potențialul militar al Rusiei sau al Americii nici într-o sută de ani.

— Adică?

— Păi ce, îți închipui că vreuna din țările astea o să stea cu brațele în sân și-o să te lase să-ți faci de cap în Pacific? Chiar că ești nebun!

— Sunt de acord cu tine, a spus LeClerc calm. Dar putem negocia cu America și Rusia. Crucialul Iadului o va face în locul nostru. Marile sale

calități, după cum bine știi, sunt mobilitatea completă și faptul că nu necesită o rampă de lansare specială. Vom echipa o duzină de nave, nu vase de-ale noastre, vai de mine, ci din cele înregistrate convenabil în flotele unor țări precum Panama, Liberia sau Honduras – cu câte două-trei rachete. Trei duzini de rachete vor fi de ajuns, mai mult decât de ajuns. Vom trimite aceste nave spre Marea Baltică și spre Peninsula Kamceatka, în largul coastei Rusiei, precum și în largul Alaskăi și a coastei estice a Statelor Unite. Cele aflate în largul coastei rusești, vor avea rachetele îndreptate spre zonele de lansare ale rachetelor intercontinentale americane, iar cele aflate în largul coastelor americane își vor orienta rachetele spre zonele de lansare corespunzătoare din URSS. Pe urmă vor trage, mai mult sau mai puțin simultan. O ploaie de bombe cu hidrogen se va abate asupra Statelor Unite și a Rusiei. Stațiile lor radar perfecționate, detectoarele cu infraroșii cu rază lungă de acțiune, fotografiile transmise prin sateliți ale urmelor de gaze evacuate de către rachetele intercontinentale vor arăta fără putință de tăgadă că acele rachete purtătoare de bombe cu hidrogen vin din Rusia și America. Orice îndoială ar mai stărui în mințile lor va fi risipită când Moscova și Washington vor primi mesaje radio, aparent de la „ceilalți", fiecare cerând oponentului său să capituleze. Cele două supraputeri mondiale vor trece apoi la distrugerea reciprocă. Douăzeci și patru de ore mai târziu nu ne va mai putea opri nimic să facem ceea ce dorim pe planetă. Sau vezi vreo deficiență serioasă a raționamentului meu?

— Nu ești în toate mințile. Vocea mea suna încordat și răgușit chiar și urechilor mele. Ești complet nebun.

— Dac-ar fi să procedăm conform descrierii de adineauri, aș tinde să fiu de acord cu tine, deși n-ar fi exclus să adoptăm această soluție disperată. Dar ar fi o mare prostie, ceva extrem de necugetat. În afară de norul radioactiv care ar face destul de neplăcută emisfera nordică pentru un timp, noi dorim să negociem cu cele două națiuni bogate și puternice. Nu, nu, Bentall, simpla amenințare, numai enunțarea posibilității vor fi mai mult decât suficiente. Un grup de observatori americani și sovietici va fi solicitat să urmărească niște teste cât se poate de convingătoare ale Cruciatului – probabil că-l vom redenumi – privind puterea, capacitatea de încărcare, precizia și raza de acțiune. Pe urmă vom lăsa să se scurgă

informația că acele duzini de nave sunt plasate strategic și că intenționăm să declanșăm un război în care cele două națiuni să se distrugă una pe cealaltă. După care ne mutăm în Australia.

LeClerc și-a dres glasul și a continuat:

— Te rog să observi situația extrem de interesantă și de delicată care se va crea. Una sau cealaltă dintre cele două națiuni ar putea să acționeze împotriva noastră. De îndată ce o va face, bombele cu hidrogen vor cădea pe teritoriul acelei țări. Să zicem că America a fost acea țară. Bombele vor devasta amplasamentele lor de lansare a rachetelor și aerodromurile Comandamentului Aerian Strategic. Dar de unde vin acele bombe? Vin de la noi, pentru că America a acționat împotriva noastră? Sau vin din Rusia, care vede în asta o ocazie providențială de a distruge Statele Unite, fără riscul unei riposte imediate împotriva ei, știind că americanii nu au nici o dovadă că bombele vin din Rusia și presupunând că americanii vor gândi că bombele au venit într-adevăr de pe vasele noastre strategic amplasate, de care au auzit? Dar fii atent mai departe: indiferent dacă americanii cred sau nu că bombele cu hidrogen vin de la noi, ei vor fi forțați să declanșeze un atac decisiv împotriva Uniunii Sovietice, pentru că bombele ar putea la fel de bine să vină de acolo și, dacă așa stau lucrurile și americanii întârzie prea mult lansarea contraatacului lor nuclear, Statele Unite vor fi rase de pe fața pământului. Același lucru s-ar întâmpla, chiar mai sigur, dacă ne-am lansa bombele împotriva Rusiei. Concluzia, dragă Bentall, este că ambele țări vor ști că, dacă vreuna dintre ele acționează împotriva noastră, vor fi obligate să se angajeze într-un holocaust nuclear care le poate distruge pe amândouă. Nici una dintre ele nu va mișca un deget împotriva noastră; în schimb, își vor conjuga puterile ca să oprească alte țări precum Marca Britanie sau Franța să acționeze împotriva noastră. Sau, încă o dată, vezi o carență majoră în raționamentul meu?

— Ești nebun, am repetai cu. Complet si irecuperabil nebun.

Dar nu erau decât niște vorbe, toată convingerea îmi dispăruse din voce. Nu arăta ca un om nebun. Nu vorbea ca un om nebun. Numai ceea ce spunea părea o nebunie, dar părea așa doar pentru că era atât de absurd, și era absurd numai din pricina proporțiilor gigantice, fără precedent, ale șantajului și blufului implicate din cauza periculozității de

neînchipuit a amenințării care susținea șantajul. Numai că șantajul, cacealmaua și amenințarea nu au nimic comun cu nebunia, și dacă un lucru nu e nebunesc la o scară normală, nu e absolut necesar ca un element de nebunie să fie introdus o dată cu multiplicarea normalului la proporții inimaginabile. Poate că, la urma urmelor, nu era nebun.

— Vom vedea, Bentall, vom vedea.

S-a întors în momentul când ușa exterioară a cazematei s-a deschis și a stins la repezeală toate luminile, cu excepția unui bec mic atârnat deasupra consolei.

Marie, flancată de Hewell, a intrat în semiîntuneric. M-a zărit stând acolo cu spatele la lumină, mi-a zâmbit, a făcut un pas spre mine, dar s-a oprit brusc când LeClerc a ridicat bastonul ca să-i bareze trecerea.

— Îmi pare rău că te-am adus până aici, doamnă Bentall, a spus el. Sau ar trebui să-ți spun domnișoară Hopeman? Am înțeles că nu sunteți căsătoriți.

Marie i-a aruncat o privire din cele pe care speram să nu le văd îndreptate asupra mea vreodată și n-a spus nimic.

— Timidă? a întrebat LeClerc. Sau doar necooperantă? Ca și Bentall, aici de față. Refuză să coopereze. Nu vrea să cableze Crucialul Iadului.

— Foarte bine face, a spus Marie.

— Oare? S-ar putea să-i pară rău. Ai vrea să-l convingi, domnișoară Hopeman?

— Nu.

— Nu? Dar noi am putea să-l convingem prin tine, dacă nu va fi convins de tine.

— Vă pierdeți vremea, a replicat ea disprețuitor. Am impresia că nu ne cunoașteți pe nici unul dintre noi. Iar noi abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt. Nu însemn nimic pentru el, așa cum el nu înseamnă nimic pentru mine.

— Înțeleg. S-a întors către mine. Atitudine mândră, în cea mai bună tradiție a Serviciului Secret. Ce părere ai, Bentall?

— Aceeași cu a domnișoarei Hopeman. Vă pierdeți vremea.

— Prea bine.

A săltat din umeri, apoi s-a întors spre Hewell.

— Ia-o de-aici.

Marie mi-a adresat încă un zâmbet, dovadă limpede că nu mi-a zărit fața zobită în umbră, și a plecat. Își ținea capul sus. LeClerc s-a plimbat încoace și-ncolo, cu capul plecat ca un om dus pe gânduri și după un timp, i-a dat nu știu ce ordin santinelei și a plecat.

Două minute mai târziu, ușa s-a deschis și am văzut-o pe Marie, avându-i într-o parte și-n alta pe Hewell și LeClerc. Trebuia să-i aibă, căci nu putea să meargă. Picioarele i se târau pe pardoseală, capul îi căzuse pe umărul stâng și gemea încetișor, cu ochii închiși. Lucrul cel mai înspăimântător era că nu prezenta nici o urmă de violență, nici un fir de păr nu-i fusese clintit de la locul lui.

Am încercat să ajung la LeClerc, două carabine și pistolul lui Hewell erau îndreptate asupra mea, nici nu băgasem de seamă că erau acolo, am vrut să ajung la LeClerc ca să-i stâlcesc mutra, să-l lovesc, să-l mutilez, să-l distrug, să-l ucid, dar nici asta n-am făcut-o cum trebuia. La al doilea pas, unul din paznici mi-a pus piedică, cu carabina și m-am prăbușit cât eram de lung pe pardoseala de beton. Am rămas acolo un timp, buimăcit.

Santinelele m-au săltat în picioare și au rămas în așteptare la dreapta și la stânga mea. Hewell și LeClerc au rămas pe pozițiile lor. Capul lui Marie căzuse între timp în față, atât de aplecat încât îi vedeam cărarea părului de pe ceafă. Nu mai gemea.

— Cablezi sau nu Cruciatul? a întrebat LeClerc cu blândețe.

— Într-o zi, am să te omor, LeClerc!

— Cablezi sau nu racheta?

— Am s-o cablez. Pe urmă, într-o bună zi, am să te ucid.

M-am gândit cu amărăciune că dacă reușeam să-mi duc la îndeplinire măcar jumătate din promisiune, ar fi fost o schimbare în bine pentru mine.

CAPITOLUL 11

Vineri 1:00 p.m. – 6:00 p.m.

Îi spusesem lui LeClerc că aș putea termina cablarea circuitului și armarea Cruciatului Iadului în cincisprezece minute. În realitate, mi-a luat exact o oră. Ca de obicei, Bentall s-a înșelat, dar, de data asta, nu a fost vina lui Bentall.

N-a fost vina mea că fața și brațul mă dureau atât de tare încât mi-a fost imposibil să mă concentrez la ceea ce făceam. N-a fost vina mea că eram orbit de furie, că vederea mi-era atât de încețoșată încât abia mi-am putut descifra propriile însemnări, că mâna mea dreaptă – cu care am fost nevoit să fac, practic, totul – îmi tremura atât de tare încât am întâmpinat mari dificultăți în reglarea temporizatorului, în introducerea tuturor cablurilor în spațiile alocate, în potrivirea fitilelor de detonare la bazele cilindrilor cu combustibil solid. N-a fost vina mea că, la armarea încărcăturii disruptive de treizeci de kilograme, mi-a scăpat din mâna asudată detonatorul cu fulminat de mercur, a cărui explozie a fost atât de luminoasă și de sonoră încât n-a lipsit mult ca Hewell, care supraveghea operația, să apese pe trăgaciul pistolului pe care-l ținea ațintit asupra mea.

Și, tot așa, n-a fost vina mea că LeClerc a insistat ca eu să lucrez la ambele rachete deodată, sau că am fost tras înapoi de faptul că tot el îi numise pe Hargreaves și pe încă un savant, pe care-l chema Williams, să controleze fiecare operațiune și s-o noteze în blocnotesurile lor. Stând la dreapta și la stânga mea pe platformele înguste ale macaralelor, ei mi-au stânjenit aproape fiecare mișcare.

Am înțeles logica lui LeClerc când ceruse cablarea simultană. Cu siguranță îi avertizase pe Hargreaves și Williams că dacă vor schimba o vorbă unul cu altul vor fi împușcați și, probabil, îi prevenise că același lucru avea să se întâmple cu soțiile lor dacă la finele zilei însemnările lor nu coincideau. În felul acesta, dacă lansarea primului Cruciat era un succes și dacă însemnările paralele despre armarea rachetei erau absolut identice, el avea o garanție că a doua rachetă era perfect cablată.

De asemenea, cablarea simultană servea și drept înștiințare de sentință capitală pentru mine. Dacă ar fi intenționat să mă ia și pe mine împreună cu ceilalți, nu m-ar mai fi pus să cablez ambele rachete, ținând cont mai ales de presiunea timpului: cel mai recent mesaj primit de pe Neckar vorbea despre valuri atât de înalte încât nu era exclusă abandonarea testului. Nu că aș fi avut nevoie de vreo înștiințare în privința acestei semințe. Mă întrebam când fusesem programat să mor. Imediat după ce-mi terminam treaba sau mai târziu, împreună cu căpitanul Griffiths și oamenii lui, după îmbarcarea savanților și a soțiilor acestora. Mai târziu, mi-am făcut eu socoteala. Nici măcar LeClerc nu părea în stare să purceadă la o baie de sânge cu atâția martori împrejur. Dar n-aș fi riscat nici un bănuț pe un pariu pe tema asta.

Cu câteva minute înainte de ora două, i-am spus lui Hewell:

— Unde sunt cheile pentru cutia de distrugere?

— Sunteți gata? a întrebat el.

Ultima operațiune înainte ca rachetele să ajungă în faza finală de lansare era reglarea întrerupătoarelor din sistemele de combustie și de distrugere, dar întrerupătorul pentru acesta din urmă, care închidea circuitul spre încărcătura de treizeci de kilograme de TNT, nu putea fi acționat fără o cheie ce opera un zăvor de siguranță pe spatele întrerupătorului.

— Nu tocmai. Întrerupătorul din cutia de autodistrugere e înțepenit. Vreau să mă uit un pic la el.

— Așteaptă. Mă duc după LeClerc.

A plecat, lăsând în locul lui un chinez vigilent, și s-a întors cu LeClerc după nici un minut.

— Cât mai durează de data asta? a întrebat cu nerăbdare LeClerc.

— Două minute. Ai cheia?

A făcut semn ca liftul să fie coborât. Le-a spus celor doi savanți să se dea jos, apoi a urcat lângă mine. Când am ajuns din nou la înălțimea de lucru, m-a întrebat cu suspiciune:

— Care-i necazul? Vrei să apelezi la o șmecherie de ultim moment, ca un om disperat?

— N-ai decât să-ncerci și singur întrerupătorul, am ripostat eu vehement. Nu face cursa completă.

— Păi nici nu trebuie să facă decât jumătate de cursă până nu e-ntoarsă cheia, a spus el supărat.

— Nu vrea să se miște niciun pic. Încearcă și-ai să vezi.

L-a încercat, a văzut că nu s-a mișcat decât vreun centimetru și mi-a dat cheia. Am deblocat întrerupătorul, am desfăcut cele patru piulițe-fluture care fixau capacul întrerupătorului și, în timp ce dădeam la o parte capacul, am reușit să îndepărtez o bucățică de cupru pe care o băgasem forțat între capac și întrerupător atunci când provocasem blocajul. Întrerupătorul în sine era de un tip obișnuit, cu o pârghie basculantă acționată de un resort, la care, atunci când brațul întrerupătorului era împins spre dreapta, cele două lamele săreau, de pe contactele neutre din dreapta pe contactele „calde" din stânga, închizând astfel circuitul. Atât de repede cât mi-au îngăduit vederea încețoșată și mâna dreaptă tremurândă, am deșurubat pârghia basculantă centrală, am scos afară întrerupătorul, m-am prefăcut că îndrept lamele de cupru, după care am înșurubat la loc capacul.

— Greșeală de proiectare, am spus eu scurt. Probabil la fel e și la cealaltă.

LeClerc a încuviințat din cap, fără să spună nimic, mulțumindu-se să urmărească cu atenție cum puneam capacul la loc, manevrând apoi întrerupătorul de câteva ori, ca să-i demonstrez cât de ușor funcționa.

— Ai terminat tot? a întrebat LeClerc.

— Încă nu. Trebuie să reglez temporizatorul la cealaltă.

— Ăla mai poate să aștepte. Vreau ca asta să pornească la drum, imediat! Și-a îndreptat privirea spre locul unde Farley împreună cu un asistent își făceau de lucra cu sistemele automate de ghidare și de localizare a țintei. Ce dracu-l mai ține și pe-ăla?

— Nu-l ține nimic, am spus eu.

Eu și Farley alcătuiam o pereche pe cinste, amândoi având niște dâre mari, roșii-vinețiii, pe partea stângă a feței. A lui era mai urâtă și cu mai multe nuanțe coloristice ca a mea, dar asta numai fiindcă avusese mai mult timp să evolueze. Dacă mi s-ar fi dat un răgaz de douăzeci și patru de ore nimeni n-ar fi observat diferența. Douăzeci și patru de ore. M-am întrebat cine avea să-mi mai dea douăzeci și patru de ore.

— A terminat încă de-acum câteva zile, am continuat eu. Dar e dintr-ăia care se agită în ultima clipă, întrebându-se dacă a închis toate robinetele înainte de a pleca de-acasă.

Dacă-l împing pe LeClerc cu destulă forță, meditam eu în acele clipe, s-ar putea să-și frângă gâtul căzând pe betonul aflat mai jos cu trei metri; pe de altă parte, s-ar putea să nu și-l frângă, și atunci nu mi-ar mai rămâne nici douăzeci și patru de secunde de trăit, necum douăzeci și patru de ore. În plus, Hewell stătea cu „tunul" lui îndreptat asupra mea.

— Bun. Atunci suntem gata de lansare.

LeClerc a întors cheia în capacul întrerupătorului, a împins întrerupătorul spre poziția „Armat", a scos cheia, după care a închis și a încuiat ușa rachetei. Liftul a coborât la sol și LeClerc i-a făcut semn unuia din paznici să se apropie:

— Du-te și spune-i radiotelegrafistului să trimită un mesaj. Lansarea în douăzeci de minute.

— Unde mergem acum, LeClerc? am întrebat eu. În cazemată?

El m-a privit cu răceală.

— Ca să te poți ascunde acolo în timp ce racheta explodează, din pricina vreunei șmecherii pe care-ai pus-o la cale?

— Ce tot vorbești acolo?

— Vorbesc despre tine, Bentall. Nu-mi fac iluzii. Ești un om extrem de periculos. (Sigur că eram periculos, dar numai pentru mine și pentru prietenii mei.) Ești în stare să șurubărești mecanismul de lansare astfel încât să știi numai tu. Doar n-ai fost atât de naiv să crezi că am neglijat o asemenea posibilitate? Voi, savanții și oamenii marinei, veți rămâne aici, la teren deschis, în timpul lansării rachetei. Ceilalți s-au adunat deja. Noi vom merge în cazemată.

L-am înjurat, cu răutate și grosolănie. El a zâmbit.

— Vasăzică ai neglijat posibilitatea ca eu să-mi iau măsuri de precauție, nu?

— Vrei să lași afară niște oameni, criminal blestemat! Nu poți să faci una ca asta, LeClerc!

— Ei, nu mai spune! Ochii lui lăptoși mă priveau fix în timp ce continua să-mi vorbească: Nu cumva ai „aranjat-o", Bentall?

— Nici pomeneală de-așa ceva! am strigat eu. Dar combustibilul ăsta solid e, prin natura lui, instabil. Citește însemnările doctorului Fairfield și-ai să te convingi. Nimeni nu știe cu adevărat ce-o să se întâmple. Combustibilul n-a mai fost până acum încercat la scara asta. Lua-te-ar dracu să le ia, LeClerc, dacă blestemăția aia explodează, nici un om de pe o rază de un kilometru n-o să aibă nici urmă de șansă de supraviețuire.

— Întocmai, a spus el zâmbind.

În pofida zâmbetului, am devenit treptat conștient că nu prea-i ardea să zâmbească. Avea mâinile vârâte în buzunare, dar vedeam că și le ținea încleștate; avea un tic nervos în colțul gurii și transpira mai mult decât ar fi justificat căldura soarelui. Pentru LeClerc, acesta era momentul cel mai important, momentul când totul putea fi câștigat sau pierdut. Nu știa cât de lipsit de scrupule puteam să fiu, bănuia că aș fi în stare să merg până la capăt și să nu mă cramponez de nimic, că nu m-aș da în lături să sacrific vieți omenești ca să-l opresc, după tot ce-i spusesem deja, cum că n-are decât să-i împuște pe toți ofițerii și marinarii de pe insulă din punctul meu de vedere. Poate se gândea că n-aș fi atât de dispus să-mi sacrific propria viață, dar nu avea de ce să se bizui prea mult pe asta, dându-și seama că știam că oricum aveam să mor. Toate planurile lui măreațe, speranțele si temerile sale depindeau de următoarele câteva clipe: va decola Cruciatul Iadului sau va exploda, prefăcându-se în fărâme și fărâmițe împreună cu toate stratagemele și visurile lui? Nu avea de unde să știe. Trebuia să meargă la risc; dar dacă risca și pierdea, cel puțin n-avea să-mi lase satisfacția că am câștigat.

Am mers pe după colțul hangarului. Mai încolo, la vreo sută de pași depărtare, aranjați în două șiruri aproximative, ședeau pe pământ savanții și marinarii. Dar n-am văzut nici o femeie. Doi chinezi stăteau de santinelă, ținându-și carabinele în poziție de tragere.

— Ce părere au santinelele de faptul că or să stea afară în momentul lansării?

— N-au nici o părere: or să vină în cazemată.

— Și chiar îți închipui că, după plecarea lor, noi o să stăm acolo liniștiți, ca niște băieți cumsecade?

— O să stați pe loc, nici o grijă, a spus el cu indiferență. Am șapte femei în cazemată. Dacă vreunul din voi mișcă, or s-o pățească. Vorbesc serios.

Ultimele două cuvinte erau complet de prisos. Știam că vorbește serios. Am zis:

— Șapte femei? Unde e domnișoara Hopeman?

— În arsenal.

N-am întrebat de ce n-o adusese și pe ea – știam răspunsul, probabil că era ori inconștientă, ori prea vătămată ca să se miște – si nici n-am cerut să fie adusă. Dacă racheta exploda, n-aveau mai multe șanse decât noi, căci arsenalul se afla la nici o sută de metri de hangar, dar mai bine așa decât să supraviețuiască în cazemată.

M-am așezat lângă Farley, la capătul unuia dintre șirurile de oameni. Nimeni nu se uita la mine, toți își pironiseră privirile pe ușile hangarului, așteptând apariția Cruciatului Iadului.

N-au avut mult de așteptat. La douăzeci de secunde după ce LeClerc și Hewell ne-au părăsit, cele două macarale între care stătea prinsă racheta au ieșit huruind, fără grabă, din hangar. Doi tehnicieni se aflau la comenzile macaralelor. Cărucioarele macaralelor erau unite prin două bare conectate și cu căruciorul rachetei, astfel încât brațele de susținere ale Cruciatului Iadului să rămână permanent în aceeași poziție relativă. După circa treizeci de secunde, cărucioarele s-au oprit, lăsând Cruciatul plantat chiar în centrul platformei de lansare. Cei doi tehnicieni au sărit, îndepărtând barele de legătură și, la un gest din partea unuia dintre chinezi, au venit și s-au așezat lângă noi. Totul urma să fie de-acum controlat prin radio. Paznicii au plecat spre cazemată în pas alergător.

— Ei bine, a spus cu amărăciune Farley, avem la dispoziție fotoliile de orchestră. Lua-l-ar gaia de diavol criminal!

— Unde ți-e spiritul științific? am întrebat eu. Nu vrei să vezi dacă blestemăția aia funcționează?

Mi-a aruncat o privire fioroasă și s-a întors în altă parte. După câteva clipe, a spus cu subînțeles.

— Partea mea o să funcționeze, oricum. Nu de asta sunt îngrijorat.

— Să nu mă condamni dacă explodează, am spus. Eu nu-s decât un simplu electrician pe-aici.

— Putem discuta asta mai târziu, de pe un plan superior, a rostit el cu umor negru. Care crezi că sunt șansele?

— Doctorul Fairfield credea c-o să funcționeze. Mie mi-e de-ajuns. Sper numai că n-ai încurcat niscai fire, ca să ne cadă rămășițele exploziei în cap.

— N-o să explodeze, fii liniștit. Părea bucuros să vorbească, la fel ca toți cei din jurul nostru. Încordarea provocată de așteptarea în tăcere fiind greu de suportat. Nu e prima oară când fac treaba asta. N-am dat greș niciodată. Ultimul nostru sistem de ghidare cu infraroșii este protejat împotriva dereglărilor. Se fixează pe o stea si rămâne așa.

— Nu văd nici o stea. E ziua-n amiaza mare.

— Tu nu le vezi, a spus el cu răbdare. Dar celula de infraroșu le vede. Așteaptă și-ai să vezi, Bentall. O mie șase sute de kilometri și-o să explodeze cu precizie de un metru. Un metru, ascultă la mine.

— Zău? Și cum o să poată determina cineva un cerc cu raza de un metru în Pacificul de Sud?

— Mă rog, doi metri pe doi și jumătate, a concedat el cu mărinimie. O plută încărcată cu magneziu. Când racheta reintră în atmosferă, unitatea de navigație stelară este deconectată și un detector cu infraroșii fixat în vârf preia inițiativa. Racheta este proiectată să se orienteze asupra unei surse de căldură. Bineînțeles, o navă, cu atât mai mult coșul de fum al navei, constituie și ele surse de căldură, așa încât, cu nouăzeci de secunde înainte de sosire, de la bordul vasului Neckar va fi activată o masă plutitoare de magneziu, care e o sursă de căldură colosală. Racheta se va îndrepta spre sursa de căldură mai puternică.

— Sper asta spre binele celor de pe Neckar. Ar fi păcat să întârzie cu nouăzeci de secunde activarea plutei.

— N-au cum. În momentul plecării rachetei, de aici este transmis un semnal radio. (A avut o ezitare.) Mă rog, dacă pleacă. Zborul Cruciatului va dura exact trei minute și jumătate, așa că ei vor activa la două minute după primirea semnalului.

Dar eu nu-l mai ascultam. LeClerc, Hewell și ultimii paznici dispăruseră în spatele cazematei. Am privit în depărtare, peste nisipurile strălucitoare și luciul verde al apelor netede ca oglinda ale lagunei și m-am încordat brusc în momentul când am văzut un vas cam la șase

kilometri în larg, care se îndrepta spre o breșă în reciful înconjurător. N-am rămas prea mult încordat, căci nu era vorba de un vas „justițiar", venit în salvarea noastră, era intrepidul navigator, căpitanul Fleck, venit să-și ridice simbria. De la Hargreaves auzisem că era așteptat în după-amiaza aceea. M-am gândit la căpitanul Fleck și mi-am zis că, dac-aș fi în pielea lui, mi-aș conduce schoonerul într-o direcție diametral opusă, îndepărtându-mă cât mai mult de LeClerc. Dar, pe de altă parte, căpitanul Fleck nu știa ce știam eu, sau eram destul de sigur că nu știa. Mi-am zis: „Căpitane Fleck, te-așteaptă un șoc."

Am întors când la urechi mi-a ajuns huruitul unor roți de cărucior. Cele două macarale de eșafodaj, creând o impresie stranie datorită lipsei unor operatori umani, fiind teleghidate prin radio, se îndepărtau încet în direcții opuse, retrăgându-și brațele superioare și lăsând Cruciatul sprijinit numai de brațele extensibile de la bază. Încă zece secunde, poate chiar mai puțin. Nimeni nu mai vorbea: să găsești un subiect adecvat de conversație când poate că mai ai doar vreo opt secunde de trăit nu-i un lucru la îndemâna oricui.

Turbinele de mare viteză ale prizelor de aer din partea superioară a rachetei s-au trezit brusc la viață cu un vaiet, încă două secunde, una, toți împietriseră și așteptau cu ochii închiși șocul devastator pe care n-aveau să-l simtă, brațele de prindere de la bază s-au tras iute îndărăt, un singur bubuit ca de tunet și o mare sferă clocotindă de flăcări portocalii a învăluit complet căruciorul de susținere al Cruciatului Iadului. Încet, incredibil de încet, racheta s-a înălțat de la sol, sfera portocalie de foc urcând o dată cu ea, iar ecourile tunetului de dinainte au fost înlocuite de un uruit strident și continuu, înfiorător prin intensitate, asaltându-ne timpanele plăpânde precum tunetul apropiat al unor uriașe motoare cu reacție, în vreme ce o limbă de foc de un roșu intens, lungă de cincisprezece metri, străpungea sfera de la bază, ridicând Cruciatul Iadului pe traiectorie. Încă se mai înălța lent, incredibil de lent, părând că dintr-o clipă-n alta se va rostogoli, dar la patruzeci și cinci de metri altitudine s-a auzit o nouă explozie violentă, în clipa activării celui de-al doilea cilindru de combustibil, iar Cruciatul și-a dublat viteza de ascensiune. A treia explozie s-a produs la circa o sută optzeci de metri, moment în care a început să accelereze spre o viteză fantastică!

Depășind o mie cinci sute de metri, racheta a cotit brusc și s-a îndreptat spre sud-est, pe o traiectorie ce părea aproape paralelă cu suprafața mării. După nici opt secunde, a dispărut complet din vedere, nelăsând în urmă decât duhoarea înțepătoare a combustibilului ars, căruciorul înnegrit de flăcări și dâra groasă a gazelor de evacuare care descria o linie perfect dreaptă pe fondul albastru al cerului.

În acel moment, am simțit o durere apăsătoare în piept, așa că am reînceput să respir.

— Ei bine, funcționează! (Cuprins de entuziasm. Farley a lovit cu pumnul în palma deschisă. A scos un oftat de satisfacție lung si impresionant, căci stătuse fără oxigen chiar mai mult decât mine.) Funcționează. Bentall, ai văzut?!

— Bineînțeles că funcționează. Nici nu m-am așteptat la altceva.

M-am ridicat țeapăn în picioare, frecându-mi palmele umede de uniformă, și m-am dus spre locul unde căpitanul Griffiths stătea alături de oamenii lui.

— Ți-a plăcut spectacolul, căpitane?

M-a cercetat cu răceală, fără să se ostenească să-și ascundă disprețul și greața din ochi, apoi privirea i s-a oprit pe obrazul meu stâng.

— După cum se vede, lui LeClerc îi cam place să se folosească de baston, nu-i așa? mi-a zis el.

— Ei, a căpătat și el un viciu.

— Și uite-așa ai colaborat cu el. (M-a studiat din creștet până-n tălpi, cu entuziasmul unui colecționar de artă căruia i s-a promis un Cezanne și s-a pomenit că primește o carte poștală ilustrată cu subiect comic.) N-am crezut c-ai să accepți, Bentall.

— Sigur că am colaborat cu ei, am admis eu. N-am nici pic de vină morală. Dar curtea marțială mai poate să aștepte, căpitane Griffiths.

M-am lăsat jos, mi-am scos pantoful și ciorapul, am scos hârtiuța din învelișul de plastic, i-am netezit cutele și i-am întins-o.

— Ce înțelegi din asta? Repede, te rog. Am găsit-o în biroul lui LeClerc și sunt sigur că e legată cumva de planurile lui de a expedia cu vaporul cea de-a doua rachetă la destinație. Nu prea mă pricep în chestiunile de navigație.

A luat hârtia fără prea multă tragere de inimă, în timp ce eu îi spuneam:

— *Pelican* e o navă, știm asta chiar din gura lui LeClerc. Bănuiesc că și celelalte sunt tot nave.

— Pelican – Takishamaru 20007815, a început să citească Griffiths. Takishamaru e un nume de navă japoneză, fără doar și poate. L'mkiang – Hawetta 10346925. Probabil că toate sunt nume de nave. Toate sunt împerecheate. Ei, dar astea ce-ar putea să-nsemne? Cifrele, mereu sunt câte opt cifre. (Devenea interesat.) Ore, ar putea să însemne niște ore. 2000 ar putea fi opt seara, nici una din cele patru cifre nu trece de douăzeci și patru. Dar al doilea grup de câte patru, trece. Un soi de referințe. Vasăzică nave? Ce fel de referințe...

A lăsat fraza neterminată, am văzut cum i se mișcă buzele, și deodată a spus încet:

— Cred că m-am prins. Nu, sunt sigur că m-am prins. 2000, înseamnă douăzeci virgulă zero-zero. Latitudine douăzeci de grade sud. 7815 înseamnă 78.15 longitudine estică. Împreună dau o poziție situată la mai puțin de optzeci de kilometri de aici.

A studiat hârtia în tăcere preț de aproape un minut, în timp ce eu mă uitam peste umăr, să văd dacă nu cumva se apropia de noi LeClerc. Întrucât nu l-am zărit, am conchis că aștepta vești de pe Neckar privind ajungerea cu bine a rachetei la țintă.

— Toate sunt valori de latitudine și longitudine, a spus Griffiths în sfârșit. Mi-e greu să fiu sigur fără o hartă, dar mai-mai c-aș băga mâna-n foc că, dacă pozițiile acestea ar fi reprezentate grafic, ele ar descrie o curbă la nord-est de aici, către o poziție din largul coastelor chineze sau taiwaneze. Îmi închipui că aceste nave – mai exact, perechi de nave – sunt localizate în aceste poziții. De asemenea, îmi imaginez că ele ar avea datoria de a escorta nava care transportă racheta, sau de a veghea ca drumul să fie liber. Presupun că LeClerc și-a luat măsuri de precauție împotriva descoperirii premature a faptului că racheta a fost furată.

— Crezi că navele alea sunt înarmate? am întrebat eu.

— Foarte improbabil. (La vârsta lui destul de înaintată, era un om de o inteligență incisivă, cu o minte pe măsura vorbirii lui tăioase.) Armele ar trebui să fie ascunse, nu ținute la vedere, și în felul ăsta nu s-ar putea

măsura cu vreun vas militar de căutare, singurul tip de navă de care s-ar putea teme.

— N-ar putea să fie niște nave echipate cu radar, care să cerceteze suprafața mării pe o rază de o sută de kilometri în jur, poate chiar mai mult?

— Posibil. S-ar putea să fie așa cum zici.

— Dar nava care va transporta racheta n-ar putea avea ea însăși echipament radar?

Căpitanul Griffiths mi-a dat înapoi hârtia.

— Nu, a spus el categoric. LeClerc e genul de om care reușește întotdeauna fiindcă își ia măsuri de precauție complexe, aproape până la limita ridicolului. Aproape, aș zice. Această hârtie nu-ți e de nici un folos, chiar dacă ai putea să acționezi în baza celor scrise acolo. În mod cert, acelea sunt niște nave de ecranare, care vor călători la câțiva kilometri în fața și în spatele navei care poartă racheta. În diferite puncte, ele vor transfera aceasta navă unei alte perechi, fiindcă dacă aparatele de observare aeriană ar vedea aceleași două nave înaintând câteva zile la rând în aceeași direcție, păstrându-se la aceeași distanță, s-ar putea naște suspiciuni.

— Dar, o clipă, căpitane, mintea mea... aproape că mi-a stat în loc. (Nu glumeam în privința asta, căldura soarelui plus faptul că de rănile mele nu se mai ocupase nimeni de când fusesem bumbăcit în cazemată îmi dădeau o senzație de amețeală continuă.) Da, dar ce s-ar întâmpla dacă și-ar face într-adevăr apariția o navă militară sau un avion? Poți să le detectezi cu radarul, dar nu poți să le dobori. Ce-ar face atunci nava cu racheta?

— S-ar scufunda, a spus simplu căpitanul. Pentru că ar fi vorba de un submarin, nu se poate altfel. Mărește trapa de încărcare și practic orice submarin cunoscut ar putea să transporte Cruciatul la prova, în compartimentul pentru torpile. Navele de ecranare i-ar permite să se deplaseze la suprafață, cu viteză maximă. La o adică, se scufundă și-și continuă drumul la viteză mult mai mică. Dar o să ajungă acolo. O sută de nave ale marinei militare dotate cu sonare ar putea să caute vreme de un an și n-ar putea să localizeze un submarin solitar, rătăcit în Pacific. Cred

că poți să iei drept sigur, Bentall, că dacă racheta părăsește insula, n-o s-o mai vedem niciodată.

— Mulțumesc foarte mult, căpitane Griffiths.

Fără îndoială, rostise adevărul final în privința asta. M-am ridicat cu mare greutate în picioare, ca un bătrân care se străduiește pentru ultima oară să-și părăsească patul de moarte, am rupt hârtia în bucățele mici, pe care le-am împrăștiat în iarba rară, arsă de soare. M-am uitat în direcția cazematei și am văzut câteva siluete apărând din spatele clădirii. În largul mării, Fleck își făcea intrarea prin trecătoarea din recif.

— Încă o rugăminte, căpitane Griffiths. Când LeClerc se întoarce, întreabă-l dacă poți să rămâi afară împreună cu oamenii din subordine pentru restul zilei, la aer curat, în loc să vă coaceți în barăcile alea din tablă ondulată. E posibil ca în curând să înceapă pregătirea pentru transport a celeilalte rachete – am arătat spre lăzile din oțel lungi de șase metri, cu cadre de susținere încorporate – și ai putea să-i sugerezi că în felul ăsta ar avea nevoie doar de un singur paznic care să aibă grijă de voi, în loc de patru sau cinci, câți ar fi nevoie să păzească ușile și ferestrele dacă ați fi încuiați în barăci, eliberând astfel mai mulți oameni pentru muncă. Dă-i cuvântul tău că nu vor fi nici un fel de necazuri. Dacă testul a mers bine, o să fie bine-dispus și s-ar putea să-ți îndeplinească solicitarea.

— De ce vrei asta, Bentall? m-a întrebat el cu o voce în care antipatia se făcea din nou simțită.

— Nu vreau ca LeClerc să mă vadă vorbind cu dumneata. Dacă vrei să trăiești, fă cum îți spun.

Am plecat într-o doară, ca să inspectez stricăciunile provocate platformei de lansare de către rachetă. Două minute mai târziu, i-am văzut cu coada ochiului pe LeClerc și Griffiths vorbind, după care LeClerc și Hewell s-au îndreptat spre mine. LeClerc avea o expresie aproape jovială, așa cum ar trebui să arate un om când își vede împlinit visul cel mai drag.

— Vasăzică, n-ai defectat-o până la urmă, nu-i așa Bentall?

Era limpede că nu voia să mă simt stânjenit arătându-mi prea multă recunoștință pentru treaba făcută.

— Nu, n-am defectat-o. (Dar am s-o defectez pe cealaltă, domnule LeClerc, o, Doamne, ce-am s-o mai aranjez pe cealaltă!) A reușit?

— Complet. Direct la țintă... după o mie șase sute de kilometri. Bun. Bentall, apucă-te s-o termini pe cealaltă.

— Vreau s-o văd mai întâi pe domnișoara Hopeman.

A încetat brusc să mai fie jovial.

— Am spus s-o termini, și asta ai să faci.

— Mai întâi vreau s-o văd pe domnișoara Hopeman. Cinci minute. Doar atât, îți promit. Ori asta, ori îți cablezi singur blestemata de rachetă. O să-ți ia timp berechet, te asigur.

— De ce vrei s-o vezi?

— Nu-i treaba ta!

S-a uitat la Hewell, care a încuviințat din cap abia perceptibil.

— Prea bine. Dar cinci minute. Numai cinci minute. Ai înțeles?

I-a dat cheia unui paznic și ne-a făcut semn că putem pleca.

Paznicul a descuiat ușa arsenalului și m-a lăsat să intru. Am închis ușa după mine, fără să-mi fac griji dacă îi rănisem simțămintele.

Camera era aproape scufundată în întuneric, având jaluzelele trase. Marie stătea întinsă într-un pat din colț, același în care dormisem și eu de dimineață. M-am dat mai aproape și m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Marie, am spus eu încet. (Am clătinat-o de umăr cu blândețe.) Marie. Sunt eu, Johnny.

De bună seamă că dormea profund, fiindcă i-a trebuit ceva timp ca să se trezească. În cele din urmă, s-a foit și s-a răsucit sub pătură. Nu vedeam decât pata palidă a feței și strălucirea ochilor.

— Cine... cine e?

— Eu sunt, Marie... Johnny.

Nu mi-a răspuns, așa că am repetat cuvintele. Îmi simțeam fața, gura și maxilarele atât de țepene și de dureroase încât probabil că nu pricepea nimic din mormăitul meu.

— Sunt obosită, a murmurat ea. Sunt sfârșită de oboseală. Te rog să mă lași singură.

— Îmi pare teribil de rău, Marie. Îți jur că mi-a venit să mă împușc. Am crezut că blufează.

Neprimind nici un răspuns, am continuat:

— Ce ți-au făcut, Marie? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce ți-au făcut?

A murmurat ceva. N-am înțeles ce anume, pe urmă a spus cu glas pierit:

— N-am nimic, pleacă.

— Marie! Uită-te la mine!

N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit.

— Marie! Uită-te la mine, Johnny Bentall în genunchi. (Am încercat să râd, dar am scos ceva ca un orăcăit de broască, și încă o broască bolnavă de bronșită.) Te iubesc, Marie. De-aia le-am armat blestemata de rachetă, de-aia aș fi în stare să le armez o sută de rachete, aș face orice, indiferent dacă ar fi o faptă bună sau rea, numai să nu ți se mai întâmple vreodată ceva rău. Te iubesc, Marie. Mi-a trebuit tare mult ca să înțeleg, dar de-acum știi la ce să te aștepți de la un prost ca mine. Te iubesc și dac-o să mai ajungem vreodată acasă, aș vrea să mă însor cu tine. Vrei să te căsătorești cu mine. Marie? Când om ajunge acasă?

A urmat o liniște lungă, după care a spus încetișor:

— Să mă căsătoresc cu tine? După ce i-ai lăsat... te rog, Johnny, pleacă. Te rog să mă lași singură. Am să mă mărit cu cineva care mă iubește, nu cu... S-a întrerupt si a încheiat cu un glas răgușit: Te rog. Acum.

M-am ridicat brusc în picioare și m-am dus la ușă. Am deschis-o, lăsând lumina să pătrundă în încăpere. Un mănunchi de raze de la soarele care apunea lumina patul, părul blond și strălucitor împrăștiat pe haina împăturită ce ținea loc de pernă, ochii mari căprui și fața palidă și epuizată. M-am uitat la ea îndelung, până când n-am mai suportat s-o privesc, n-aș fi putut să vărs mai multe lacrimi pentru martirii care erau duși la rug, era mult prea ușor. M-am uitat la singura persoană pe care-am iubit-o vreodată și, în timp ce mă întorceam spre ieșire – Bentall, dur până la capăt, nevrând ca Marie a lui să vadă lacrimi în ochii săi – am auzit-o șoptind șocată:

— Dumnezeule, o, Doamne Dumnezeule! Fața ta!

— N-are nimic, am spus eu. N-o să mai am nevoie de ea prea mult timp. Iartă-mă, Marie. Iartă-mă.

Am închis ușa după mine. Paznicul m-a dus direct la hangar și am avut noroc și eu și LeClerc, fiindcă nu l-am întâlnit în drum. Hewell mă aștepta, împreună cu Hargreaves și Williams, amândoi cu blocnotesurile pregătite. M-am urcat în lift fără să mi se mai spună, ceilalți doi m-au urmat și am început să lucrăm.

La început am deschis cutia de branșament de pe interiorul carcasei exterioare și am reglat dispozitivele de temporizare de pe ceasul rotativ, apoi, după ce m-am asigurat că întrerupătorul manual de pe cutia de autodistrugere era blocat în poziția „Deconectat", am aruncat rapid o privire la cealaltă întrerupere a circuitului „sinucigaș" întrerupătorul cu solenoid fixat direct deasupra temporizatorului. Solenoidul, în mod normal activat când curentul parcurgea bobina exterioară, era ținut în loc de un arc solid, care, pentru a fi comprimat, necesita o apăsare de circa șase sute de grame forță, amănunt aflat de mine în mod empiric. Am lăsat cutia deschisă, cu capacul atârnând în jos și asigurat cu două piulițe-fluture, apoi mi-am îndreptat iarăși atenția asupra cutiei de autodistrugere. Prefăcându-mă că verific comportarea întrerupătorului, am procedat la fel ca la prima rachetă: am vârât cu forța o bucățică de sârmă între capac și întrerupător. Apoi l-am strigat pe Hewell.

— Ai cheia de la cutia de autodistrugere? Întrerupătorul e-nțepenit.

Mă ostenisem inutil cu sârmulița. A spus:

— Da, o am. Șefu' a zis că ne putem aștepta să aibă și asta aceeași problemă. Uite, prinde-o.

Am deschis capacul, am deșurubat întrerupătorul, m-am prefăcut că-l repar, l-am pus la loc și am înșurubat brațul basculant. Numai că, înainte de a-l așeza la loc l-am întors cu 180°, astfel încât lamelele de alamă să fie în poziție inversată. Întrerupătorul era atât de mic iar mâinile mele îl acopereau aproape în întregime, încât nici Hargreaves, nici Williams n-au văzut ce fac. Nici n-ar fi avut motive să se aștepte la vreo neregulă, fiindcă era exact același lucru pe care mă văzuseră că-l făcusem la cealaltă cutie de autodistrugere. Am pus capacul la loc și am împins pârghia în poziția de siguranță. Iar acum, cutia de autodistrugere era armată, așteptând numai închiderea întrerupătorului cu solenoid ca să închidă circuitul „sinucigaș". În mod normal, întrerupătorul putea fi închis

prin semnal radio, prin apăsarea bulonului SEDAS de pe consola de lansare. Dar mai putea fi acționat și manual...

I-am spus lui Hewell:

— Gata, uite cheia.

— Ei stai, nu te grăbi, a mârâit el.

A făcut semn să fie coborât liftul, a urcat până la ușa deschisă și mi-a luat cheia. Apoi a încercat întrerupătorul cutiei, verificând că nu putea fi împinsă mai mult de jumătate de cursă spre poziția „Armat", l-a lăsat să revină în poziția de siguranță, a dat din cap aprobativ, a băgat cheia în buzunar și a spus:

— Cât mai durează?

— Vreo două minute. Mai am reglajul final al ceasului și punerea la loc a capacelor.

Liftul a coborât din nou, Hewell s-a dat jos și, în timp ce urcam, le-am murmurat lui Hargreaves și Williams:

— Să nu mai scrieți nimic.

Zumzetul motorului electric mi-a acoperit cuvintele și nu mi-a venit deloc greu să vorbesc fără să-mi mișc buzele, căci partea stângă a feței mele era acum atât de umflată încât, oricum, mi-ar fi fost imposibil s-o mișc.

M-am aplecat în cadrul ușii, având în mână șnurul pe care-l rupsesem de la jaluzea. Ca să leg un capăt al șnurului de solenoid mi-ar fi luat poate zece secunde în mod normal, dar mâna îmi tremura atât de rău, vederea și coordonarea mișcărilor erau atât de proaste încât a durat aproape două minute. Pe urmă m-am îndreptat de spate și am început să închid ușa cu mâna stângă, în vreme de șnurul îmi trecea printre degetele dreptei. Când a mai rămas doar un spațiu de zece centimetri între ușă și carcasa exterioară a rachetei, m-am uitat cu atenție înăuntru și vigilentul Hewell trebuie să fi avut impresia că îmi țineam mâinile într-o parte și alta a mânerului ușii, încercând să-i micșorez rigiditatea. Mi-a luat doar trei secunde să înfășor o dată șnurul pe mânerul interior și să fac două noduri, după care am închis ușa, am răsucit cheia și mi-am încheiat treaba.

Primul om care avea să deschidă ușa aia mai mult de zece centimetri, cu o putere mai mare de șase sute de grame-forță, va declanșa detonarea încărcăturii sinucigașe, transformând racheta în bucăți. Dacă și

combustibilul solid exploda prin influență, așa după cum bănuia doctorul Fairfield, sărea în aer și persoana respectivă, împreună cu tot ce se afla în jur pe o rază de aproape un kilometru. Și într-un caz și-n celălalt, speram ca omul care o va deschide să fie LeClerc în persoană.

Liftul s-a lăsat jos și am coborât obosit pe pământ. Prin ușile deschise ale hangarului îi vedeam pe savanți și o parte din marinari șezând sau stând culcați in apropiere de țărm, un paznic înarmat patrulând la vreo cincizeci de metri de ei.

— Le-ați oferit condamnaților ultimele ore de soare? l-am întrebat pe Hewell.

— Mda. Ai terminat totul?

— Da. Am arătat cu capul spre grup: Te deranjează dacă mă duc și eu lângă ei? Mi-ar prinde bine și mie puțin soare și aer curat.

— Cred că nu-ți trece prin cap să faci vreo prostie?

— Ce dracu' prostie să mai fac? am întrebat eu plictisit. Arăt eu în stare să mai fac ceva?

— Pe cinstea mea că n-arăți, a admis el. Poți să pleci. Voi doi – le-a spus el lui Hargreaves și Williams – șeful vrea să vă controleze notițele.

Mi-am croit drum către țărm. Câțiva dintre chinezi se chinuiau să ridice lăzile metalice pentru rachetă pe două cărucioare, ajutați de o duzină de marinari, aflați sub amenințarea armelor. Fleck tocmai amara nava la capătul debarcaderului, schoonerul lui arătând chiar mai murdar decât mi-l aminteam eu. Pe nisip, căpitanul Griffiths stătea ceva mai la o parte față de ceilalți. M-am lungit pe nisip, la nici doi pași de el, cu fața în jos, sprijinindu-mi capul pe brațul drept. Mă simțeam îngrozitor.

Griffiths a deschis discuția:

— Vasăzică, Bentall, s-ar părea că le-ai cablat și a doua rachetă, nu?

Dacă vorbea mereu cu tonul ăla, n-avea cum să-și fi făcut prea mulți prieteni.

— Da, căpitane Griffiths, le-am cablat-o. Și am făcut-o în așa fel încât primul care-o să deschidă ușa Cruciatului Iadului o să pună capăt existenței rachetei. De-aia am lucrat corect la prima, acum n-a mai rămas decât una. De asemenea, să știi că erau hotărâți să te împuște pe dumneata și pe toți marinarii din baza asta, precum și s-o tortureze pe

domnișoara Hopeman. Am amânat prea mult ca să-i împiedic să-i facă rău domnișoarei Hopeman.

A urmat o pauză lungă. Mă întrebam dacă reușise să-mi înțeleagă vorbirea nedeslușită, când mi-a spus pe un ton potolit:

— Îmi pare nespus de rău, tinere. N-am să mi-o iert niciodată.

— Pune-ți doi oameni să stea de pază, i-am spus. Zi-le să ne dea de știre dacă LeClerc, Hewell sau vreunul din oamenii lor se apropie. Pe urmă te întorci și stai aici, privind în largul mării. Vorbești cu mine cât mai puțin posibil. Nimeni n-o să mă vadă vorbind în poziția asta.

Cinci minute mai târziu terminam de povestit tot ce-mi spusese LeClerc că plănuiește să facă după ce treceau la producția Cruciatului Iadului. După aceea, căpitanul a rămas tăcut timp de aproape un minut...

— Ei bine? am întrebat.

— Fantastic, a murmurat el. E pur și simplu de necrezut!

— Nu-i așa? E fantastic. Dar e posibil, căpitane Griffiths?

— Da, e posibil, a spus el fără să ezite. Doamne Dumnezeule, e posibil.

— Așa m-am gândit și eu. Deci, ești de părere că „aranjarea" acestei rachete... mă rog, crezi că se justifică?

— Ce vrei să spui, Bentall?

— Când or să ducă racheta unde au de gând s-o ducă, am spus eu, continuând să vorbesc cu gura spre nisip, n-or s-o transporte pe cine știe ce rampă de lansare izolată. O vor duce într-o fabrică, aproape sigur într-un centru industrial puternic populat, ca s-o demonteze în vederea examinării. Dacă combustibilul asta solid explodează o dată cu TNT-ul, nu-mi place să mă gândesc la câte sute de oameni, mulți dintre ei nevinovați, or să moară.

— Mie nu-mi place să mă gândesc câte milioane de oameni ar muri într-un război nuclear, a replicat Griffiths pe un ton liniștit. Problema justificării nici nu trebuie pusă. Singura întrebare e: vor rezista destul bateriile care alimentează circuitul sinucigaș?

— Sunt celule nichel-cadmiu, garantate șase luni, unele chiar un an. Uite ce e, căpitane Griffiths. nu-ți spun toate astea doar ca să te pun în temă sau ca să mă aud vorbind. Mă doare și numai să deschid gura. Ți-

am povestit pentru că vreau să-i spui totul căpitanului Fleck. Trebuie să coboare la țărm dintr-o clipă în alta.

— Căpitanul Fleck! Blestematul ăla de trădător?

— Vorbește mai încet, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-mi, căpitane, știi ce-are să se întâmple cu dumneata, cu mine și cu toți oamenii dumitale când prietenul nostru LeClerc are să plece?

— Nu cred că trebuie să-ți spun.

— Fleck e singură noastră speranță.

— Omule, nu mai ești în toate mințile.

— Ascultă-mă cu atenție, căpitane. Fleck e un escroc, un nemernic și un pungaș sadea, dar nu e un monstru megaloman. Ar fi în stare să facă orice pentru bani, în afară de un lucru: să ucidă. Nu e genul de om. Mi-a spus-o și îl cred. Fleck e singura noastră speranță.

Am așteptat un comentariu, dar întrucât n-a venit nici unul, am continuat:

— Dintr-un moment în altul, trebuie să coboare pe țărm. Vorbește-i. Urlă la el, amenință-l cu brațul și înjură-l pentru că e un trădător blestemat, după cum ai zis, așa cum e și de așteptat să faci. Nimeni n-o să-ți dea atenție în afară de LeClerc și Hewell, care-or să râdă în hohote, atât de amuzant o să li se pară. Spune-i ce-ai auzit de la mine: că nu mai are mult de trăit, că LeClerc n-o să lase nici un martor indiscret în urmă. Ai să afli că LeClerc i-a turnat cine știe ce gogomănie sfruntată despre ce are de gând să facă aici. Poți să fii sigur că LeClerc nu i-a pomenit nici măcar în treacăt de rachetă sau despre ce are de gând să facă cu racheta, n-ar fi îndrăznit știind că Fleck și echipajul său fac frecvent opriri în Suva și celelalte porturi fijiene, când un cuvânt scăpat din neatenție ar fi compromis întreaga acțiune. Dumneata crezi că LeClerc i-ar fi spus adevărul, căpitane?

— Nu. Ai dreptate, nu și-ar fi putut permite.

— A apucat Fleck să vadă rachetele înainte?

— Firește că nu. Ușile hangarului au fost întotdeauna închise când a venit aici și nu i s-a permis să vorbească decât cu ofițerii și subofițerii care supravegheau descărcarea vasului. Și-a dat seama, bineînțeles, că e vorba de o chestie mare, fiindcă *Neckar* era de multe ori ancorat în lagună.

— Așa deci. Dar o să vadă Cruciatul Iadului acum, n-are cum să nu-l vadă din locul unde a ancorat acum, la capătul digului. Are toate motivele să-i pună lui LeClerc întrebări și înseamnă să mă înșel foarte tare dacă acesta n-o să fie dispus să-i vorbească. E visul vieții sale și știe că Fleck n-o să apuce să mai spună cuiva despre asta. Fleck s-ar putea să mai rămână cu niște îndoieli în privința sorții ce-i este rezervată și, ca să înțeleagă exact cu ce fel de om are de-a face, spune-i să se ducă... nu, mai bine zi-i să-l trimită pe Henry, secundul lui, căci nu e indicat să se bage de seamă că el însuși lipsește, să vadă de ce e în stare cu adevărat LeClerc al lui.

I-am descris lui Griffiths amănunțit cum să găsească locul pe unde Hewell și ai lui au străpuns coasta muntelui și unde să găsească peștera cu toți morții.

— Nu m-ar surprinde să se fi adăugat între timp cadavrele tinerilor fijieni. Și mai zi-i să afle dacă stația radio din casa lui LeClerc mai e acolo. După ce-o să se-ntoarcă Henry, Fleck n-o să mai aibă nici o îndoială.

Griffiths n-a spus nimic. Speram numai să-l fi convins, caz în care n-aș fi putut încredința misiunea în mâini mai bune, era un bătrân șiret și ager la minte. Nu după mult timp am auzit o mișcare în timp ce se ridica în picioare. M-am uitat cu coada ochiului și l-am zărit îndepărtându-se încet. Fleck și Henry, îmbrăcați în cele mai bune uniforme albe, tocmai coborau din schooner. Am închis ochii. Incredibil, dar am adormit. Sau poate că nu era așa incredibil, căci eram epuizat peste măsură, durerile de la cap, față, umăr și trup reunindu-se într-un ocean vast de durere. Am dormit.

Când m-am trezit, la lista mea de dureri s-a mai adăugat una. Cineva mă lovea în coaste cu piciorul și nu încerca să mă gâdile. Mi-am sucit capul. LeClerc. Depășise demult vârsta la care se mai pot deprinde măcar niște reguli de politețe rudimentare. Clipind din pricina soarelui, m-am întors până când m-am putut ridica în cotul teafăr, apoi am clipit din nou când ceva moale mi-a căzut pe față, ajungând pe piept. M-am uitat în jos. Era un șnur – de jaluzea – făcut ghem.

— Ne-am gândit că poate-ți trebuie. Bentall. Nouă nu ne mai folosește.

Nici pic de furie nu se citea pe fața lui, nici mânia la care m-aș fi așteptat, ci ceva care se apropia de satisfacție. S-a uitat la mine gânditor.

— Spune-mi, Bentall, chiar ai crezut c-am să trec cu vederea peste o posibilitate atât de evidentă, posibilitatea – pentru mine mai degrabă-o certitudine – că n-ai ezita să defectezi cel de-al doilea Cruciat, când știai că nu te mai paște nici un pericol? M-ai subestimat în mod nepermis, Bentall, ăsta fiind motivul pentru care ai ajuns în postura asta.

— Lasă că n-ai fost tu chiar așa de deștept, i-am spus eu, rostind cuvintele rar. (Îmi venea greață.) Nu cred c-ai bănuit ceva. Dar mi-a scăpat din vedere faptul că în mod cert o să-i iei pe Hargreaves și Williams la întrebări și-o să-i amenințI c-ai să le ucizi nevestele dacă n-or să-ți spună tot ce s-a întâmplat. I-ai dus în barăci separate și le-ai repetat amenințările obișnuite pentru eventualitatea că relatările lor nu coincideau. Poate că te subestimez, de fapt. Deci acum ai să mă duci într-un loc ferit și-ai să mă împuști. Nu prea cred c-are să-mi pese.

— Nimeni n-o să te-mpuște, Bentall. Nimeni n-are să împuște pe nimeni. Plecăm mâine și pot să-ți promit că, în momentul plecării noastre, toți veți fi în viață.

— Păi da, cum să nu, am replicat eu sarcastic. Câți ani de practică ți-au trebuit, LeClerc, ca să obții tonul ăla convingător când îți rostești blestematele alea de minciuni?

— Ai să te convingi mâine.

— Mereu mâine. Și cum ți-ai propus să ne ții pe toți patruzeci sub control până atunci ?

Speram ca mintea lui să funcționeze ca a mea, altfel îl trimisesem de pomană pe Griffiths la Fleck.

— Tu însuți ne-ai dat ideea, Bentall. Cazemata. Ai spus că ar fi excelentă pentru o hrubă de temniță. Garantată împotriva evadării. În plus, vreau ca toți oamenii mei să fie disponibili în noaptea asta pentru ambalarea Cruciatului și n-am nevoie de paznici pentru cei aflați în cazemată. (S-a uitat la Hewell și a zâmbit.) Apropo, Bentall, am impresia că între tine și căpitanul Griffiths nu prea încape dragostea. A spus câteva lucruri destul de aspre despre faptul că ai acceptat să armezi prima rachetă.

N-am spus nimic, pentru că așteptam replica asta.

— Ai să fii încântat să afli că a avut un mic necaz. Nimic grav. Am înțeles că i-a intrat în cap să-l mușfuluiască pe căpitanul Fleck – ca de la

englez la englez – pentru activitățile lui trădătoare. E de presupus că Fleck a obiectat la obiecțiile lui Griffiths. La vârstă, înălțime și greutate, cei doi lupi de mare sunt destul de egali și dacă Griffiths e un pic mai în formă, Fleck cunoaște mai multe vicleșuguri. Merita să vezi bătaia dintre ei. Până la urmă a trebuit să-i opresc, fiindcă îmi distrăgea oamenii de la treburile lor.

— Sper că s-au bătut pân-au leșinat, am mârâit eu.

LeClerc a zâmbit și a plecat împreună cu Hewell. Pentru ei, lucrurile se desfășurau excelent.

Nu și pentru mine. Capcana a fost descoperită, Griffiths și Fleck s-au luat la bătaie, ultima speranță s-a dus pe copcă, Marie a terminat cu mine, LeClerc învingător pe toată linia iar pentru Bentall nu mai rămânea decât un glonț în ceafă, lucru care se putea întâmpla de-acum în orice moment. Mă simțeam bolnav, slăbit, epuizat și înfrânt. Poate că sosise momentul să mă dau bătut. M-am răsucit din nou pe burtă și l-am zărit pe Griffiths apropiindu-se. S-a așezat pe locul unde șezuse și mai devreme. Avea cămașa murdară și sfâșiată, era zgâriat pe frunte și un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii.

— Felicitări, am spus eu pe un ton amar.

— Sunt binemeritate, a replicat el calm. Fleck m-a crezut. N-a fost greu să-l conving. Azi-dimineață s-a aflat în cealaltă parte a insulei și a găsit un mort – sau ce mai rămăsese din el – un fijian, mi se pare, plutind în larg, în apropierea recifului. A crezut că-l atacaseră rechinii. Acum nu mai crede așa. Secundul lui a plecat să facă cercetări.

— Bine, dar...bătaia?

— LeClerc ieșise din hangar. Ne urmărea cu atenție, cu prea multă atenție. N-a fost decât o modalitate de a-i risipi suspiciunile. (Mi-am ridicat privirea și am văzut că zâmbește.) Am reușit să facem un schimb important de informații în timp ce ne tăvăleam pe jos.

— Căpitane Griffiths, am spus eu, pentru asta meriți o navă de război.

Soarele cobora spre mare. Doi chinezi ne-au adus de mâncare, în principal conserve și bere. I-am văzut pe alții doi ducându-i pe câțiva dintre ostatici spre cazemată, unde cele șapte femei erau încă ținute, probabil ca un element de securitate suplimentar față de posibilitatea ca

noi să stârnim ceva tulburări. Locotenentul Brookman mi-a oblojit din nou brațul și n-a părut prea mulțumit de starea acestuia. Toată după-amiaza, chinezii și cam jumătate din marinari, supravegheați îndeaproape de Hewell, au demontat două macarale și le-au aranjat de o parte și de alta a liniei ferate, în pregătirea ridicării Cruciatului în lada metalică amplasată deja pe două cărucioare; în tot acest timp m-am gândit la Marie și la singurătatea ei, dacă dormea sau era trează, cum se simțea, dacă se gândea la mine, dacă disperarea ei avea măcar jumătate din profunzimea disperării mele.

Puțin înaintea apusului, Fleck și Henry au venit în plimbare pe plajă, din cealaltă parte a digului. S-au oprit chiar în fața mea, Fleck stând cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri. Griffiths l-a amenințat cu pumnul, ca să nu încapă nici o îndoială în mintea vreunui observator că o nouă dispută violentă, verbală sau de altă natură, era pe punctul de a începe. M-am rostogolit pe cotul drept, lucrul cel mai firesc pentru cineva care aude doi oameni certându-se în apropierea sa. Fața bronzată și dură a lui Fleck avea o expresie sumbră.

— Henry i-a găsit. (Vocea lui era răgușită de mânie.) Unsprezece. Morți. Diavol criminal și mincinos împuțit! A înjurat cu amărăciune și a continuat: Cerul știe că am jucat dur, dar nu chiar așa de dur. Mi-a spus că erau prizonieri, că urma să-i găsesc mâine ca din întâmplare și să-i duc înapoi în Fiji.

Am intervenit:

— Crezi c-o să mai fie vreun mâine pentru tine, Fleck? Nu vezi paznicii înarmați de pe dig, pândind ca nu cumva s-o ștergi cu nava ta cu tot? Nu-ți dai seama că va trebui să urmezi aceeași cale ca și noi ceilalți? Nu poate să lase în urmă pe nimeni care-ar putea vorbi.

— Știu. Dar în noaptea asta, cel puțin, n-am să pățesc nimic, pot să dorm pe schoonerul meu. Un vas de cabotaj, Grasshopper, cu un echipaj format din cei mai criminali dintre asiaticii Pacificului, vine mâine în zori. Trebuie să-i pilotez printre recifuri.

Cu toată supărarea lui, Fleck își juca bine rolul, gesticulând violent din două-n două vorbe.

— Care-i rostul cabotorului? am întrebat.

— Păi, nu-i clar? a replicat Griffiths. O navă mare nu se poate apropia de debarcader, unde apa n-are decât vreo trei metri adâncime, și chiar dac-ar putea să încarce racheta pe puntea pupa a lui Fleck, vasul lui n-are o macara suficient de puternică pentru transbordarea pe un submarin. Pariez că acest cabotor are o bigă de marfă supradimensionată.

— Da, are. Submarine? Ce...

— Vorbim mai încolo, l-am întrerupt eu. A găsit Henry stația?

— Nu, a răspuns însuși Henry, lugubru ca-ntotdeauna. Au făcut să se prăbușească tavanul la celălalt capăt al tunelului, și așa l-au închis.

Iar mâine, mi-am zis eu, or să ne înghesuie pe toți pe la capătul ăsta al tunelului, pe care-o să-l închidă astfel complet. Poate că LeClerc n-a mințit când a spus că n-o să ne împuște, înfometarea nu e la fel de rapidă, dar e la fel de eficace.

— Ei bine, Fleck, am spus eu, cum îți place? Ai o fată la Universitatea California din Santa Barbara, imediat lângă una dintre cele mai mari baze de rachete balistice intercontinentale din lume. Baza Vanderberry a Forțelor Aeriene, o țintă prioritară pentru o bombă de hidrogen. Asiaticii năvălind în țara ta adoptivă, Australia. Toți morții ăia...

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Avea pumnii încleștați și pe fața lui se luptau teama, disperarea și mânia. Ce vrei să fac?

I-am spus ce voiam să facă.

Când soarele a atins linia orizontului, paznicii au venit după noi și am fost conduși la cazemată. În timp ce intram, m-am uitat înapoi și am văzut niște reflectoare aprinzându-se în afara hangarului. LeClerc și oamenii lui aveau să lucreze toată noaptea. Lasă-i să lucreze. Dacă Fleck se descurca, nu era exclus ca racheta să nu ajungă niciodată la destinație.

Dacă Fleck se descurca.

CAPITOLUL 12

Sâmbătă 3 a.m. – 8 a.m.

M-am trezit în întunericul nopții. Dormisem patru, poate chiar șase ore, nu-mi dădeam seama, nu știam decât că nu mă simțeam deloc mai bine după asta: căldura din acea anticameră etanșă a cazematei era apăsătoare, aerul era încărcat și urât mirositor, iar fabricanții de saltele n-au de ce să se teamă din partea fabricanților de beton.

M-am ridicat țeapăn în capul oaselor și, fiindcă singurul lucru care-mi mai rămăsese era o rămășiță de mândrie, n-am urlat cât m-au ținut bojocii când, din nebăgare de seamă, mi-am sprijinit o parte din greutate pe mâna stângă. N-a lipsit mult, totuși. Mi-am rezemat umărul teafăr de perete și cineva s-a foit lângă mine.

— Ești treaz, Bentall?

Era căpitanul Griffiths.

— Îhî. Cât e ceasul?

— E puțin după ora trei dimineața.

— S-a făcut trei! Căpitanul Fleck promisese să-și facă treaba până cel târziu la miezul nopții. De ce nu m-ai trezit, căpitane?

— Păi, de ce să te trezesc?

Într-adevăr, de ce? Doar așa, ca să pot înnebuni de îngrijorare, d-aia. Singurul lucru cert era că nici eu, nici altcineva nu putea să facă nimic pentru a ieși din locul acela. După ce-am fost încuiați înăuntru, preț de o jumătate de oră, eu, Griffiths și Brookman am căutat la lumina chibriturilor vreo fisură măcar în pereții sau ușa acelei anticamere, o întreprindere de un optimism fără speranță, când te gândeai că zidurile acelea fuseseră construite din beton armat, menite să suporte impactul brusc și violent al multor tone de presiune atmosferică. Dar a trebuit s-o facem. Am găsit ceea ce ne așteptam: nimic.

— Nici un sunet, nici o mișcare afară? am întrebat.

— Nimic, dar absolut nimic.

— Ei bine, am spus eu cu amărăciune, ar fi fost păcat să-mi stric recordul excelent pe care l-am stabilit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fiecare lucrușor nenorocit de care m-am ocupat în misiunea asta blestemată a ieșit complet aiurea. Când e vorba de consecvență pură, poți să te bazezi pe Bentall. E prea mult să mai speri în vreo schimbare la ceasul ăsta târziu. Am clătinat din cap în întuneric. Trei ore peste termenul stabilit. Cel puțin trei ore. Ori a încercat și l-au prins, ori l-au închis și pe el, ca măsură de precauție. Și-așa nu mai contează acum.

— Eu cred că mai e o șansă, a spus Griffiths. Cam din sfert în sfert de oră, câte un om de-al meu s-a urcat pe umerii unui camarad ca să se uite afară prin grilajul de ventilație. N-a văzut nimic interesant, firește, dealul într-o parte și marea în cealaltă. Dar chestia e că aproape toată noaptea a fost lună plină. Lui Fleck i-a fost imposibil să părăsească nava neobservat. Mai are timp să profite de șansă.

— Aproape toată noaptea, ai spus. Aproape?

— Păi, a fost o perioadă întunecată, de vreo jumătate de oră, în jur de unu, a admis el fără tragere de inimă.

— N-ar fi avut nevoie de o jumătate de oră, ci de numai cincisprezece minute, am replicat eu cu asprime. N-are nici un rost să ne amăgim.

Oricum, nu mai avea nici un rost. Mă așteptasem la prea mult. Să mă aștept ca el să se strecoare neobservat de pe navă, pe lună plină, cu o santinelă pe dig și o mulțime de oameni muncind la lumina reflectoarelor, la mai puțin de o sută de metri distanță, parcă însemna să sper prea mult. Dar să mă aștept ca, după aceea, el să ajungă nevăzut la baraca lui Griffiths, unde se afla panoul cu chei, la nici cincizeci de pași de hangar, să fure cheile, s-o elibereze pe Marie din arsenal și apoi să ne elibereze pe toți, ei bine, asta însemna o speranță mult prea exagerată. Dar fusese singura urmă de speranță pe care o avusesem și se știe cu câtă înverșunare se agață înecatul de ultimul pai.

Timpul s-a scurs cu încetineală de melc, noaptea părea nesfârșită, dar, cu toate astea, era o noapte care avea să se sfârșească mult prea repede. Nu cred că a dormit cineva, căci ne aștepta o lungă perioadă de odihnă. Savanții și soțiile Ior au sporovăit în șoaptă mai tot timpul, și mi-am dat seama aproape șocat că n-aș fi fost în stare să recunosc nici una din acele femei, dacă le-aș mai fi întâlnit, fiindcă nu le văzusem niciodată

la lumina zilei. Aerul devenea din ce în ce mai viciat, respirația în atmosfera aceea urât mirositoare devenea de-a dreptul dureroasă, era tot mai cald și sudoarea îmi picura de pe față, mi se prelingea pe brațe și pe șira spinării. Din când în când, câte un marinar era ridicat ca să arunce o privire pe grilajul de ventilație și; de fiecare dată, raporta același lucru: lună plină.

De fiecare dată, dar până la ora patru. Nici n-a ajuns cu ochii la nivelul grilajului, că marinarul a și strigat:

— Luna a dispărut. Afară e întuneric beznă. Nu văd...

N-am mai apucat să aud ce nu vedea. De afară s-au auzit, în succesiune rapidă, un zgomot de pași grăbiți, o lovitură puternică, apoi un zăngănit metalic în timp ce cineva bâjbâia să nimerească gaura cheii. Apoi, după un clinchet sonor, ușa s-a deschis brusc și aerul răcoros și înmiresmat al nopții a inundat încăperea.

— Fleck? a rostit încet Griffiths.

— Fleck în persoană. Scuze pentru întârziere, dar...

— Domnișoara Hopeman, l-am întrerupt eu. Ai adus-o?

— Din păcate, nu. Cheia de la arsenal n-a fost pe panou. Am vorbit cu ea prin zăbrelele ferestrei, mi-a spus să-ți dau asta.

Mi-a întins o foaie de hârtie.

— Are cineva un chibrit? am întrebat. Vreau...

— Nu e urgent, a spus Fleck. L-a scris în după-amiaza asta, a așteptat o șansă ca să... (S-a întrerupt.) Haide, n-avem timp de pierdut. Luna aia blestemată n-o să stea toată noaptea ascunsă după nori.

— Are dreptate, să știi, a spus Griffiths. Afară, toată lumea, a ordonat el cu glas reținut. Nici o vorbă să nu scoateți. Mergeți direct spre fața dealului, după care o să-l traversăm. Așa-i cel mai bine, nu, Bentall?

— Da, așa-i cel mai bine, am confirmat eu, vârând biletul în buzunarul cămășii, după care m-am dat la o parte ca să-i las pe ceilalți să iasă afară. (M-am uitat cu atenție la Fleck.) Ce-ai acolo?

— O pușcă. (S-a întors și a rostit ceva încetișor și doi bărbați au apărut pe după colțul clădirii, târându-l pe un al treilea.) Ăsta-i omul de pază lăsat de LeClerc. A lui e pușca. A ieșit toată lumea? Bun. Krishna, înăuntru cu el.

— Mort?

— Nu cred.

Fleck nu părea îngrijorat de nici una dintre variante. S-a auzit dinăuntru cum ceva este trântit fără menajamente pe podeaua de beton și cei doi indieni au ieșit afară. Fleck a închis ușa cu băgare de seamă și a încuiat-o.

— Hai, mai repede, a șoptit Griffiths cu nerăbdare. E timpul să plecăm.

— Luați-o înainte, am spus eu. Eu mă duc s-o scot pe domnișoara Hopeman din arsenal.

Ajunsese deja la vreo trei metri distanță, dar s-a oprit și s-a întors la mine.

— Ai înnebunit? Fleck a zis că n-a găsit nici o cheie. Luna aia o să iasă dintre nori din clipă-n clipă. Riști să fii descoperit. N-o să ai nici o șansă. Vino și nu mai fi așa de prost.

— Îmi asum riscul. Lăsați-mă.

— Să știi că e aproape sigur că vei fi văzut, a spus Griffiths încet. Dacă te găsesc afară, vor ști că și noi am ieșit. Și-o să știe că n-avem decât un singur loc în care să ne ducem. Avem femei cu noi, până la intrarea în peșteră sunt doi kilometri jumate, riscăm să ne taie drumul. De-aici reiese că ești gata să riști viețile noastre contra șansei egoiste de una la mie de a putea face ceva pentru domnișoara Hopeman. Asta e, Bentall? Atât de egoist poți să fii?

— Sunt de acord că sunt egoist, am replicat eu în sfârșit. Dar nu sunt chiar așa de rău. Pur și simplu nu m-am gândit la asta. Am să vin cu voi până la punctul la care nu mai riscați să fiți interceptați. Pe urmă, am să mă-ntorc. Să nu faceți greșeala să-ncercați să mă opriți.

— Ești nebun, Bentall, pe bune. (În vocea lui Griffiths se simțea atât mânia, cât și îngrijorarea.) N-ai să faci decât să-ți pierzi viața, fără nici un rost.

— E viața mea.

Am înaintat direct spre coasta dealului, într-un grup strâns. Nimeni n-a vorbit, nici măcar în șoaptă, deși LeClerc și oamenii lui se aflau la aproape un kilometru depărtare. După ce-am parcurs vreo trei sute de metri, urcușul a devenit abrupt. Ne îndepărtasem destul de mult, așa că am cotit spre sud și am început să ocolim baza muntelui. De aici, situația

devenea periculoasă, căci trebuia să trecem prin dreptul hangarului și a celorlalte clădiri ca să ajungem la intrarea în peșteră și, chiar în spatele hangarului, un pinten muntos abrupt se înălța peste nivelul înconjurător, forțându-ne să ne apropiem la mai puțin de două sute de metri de locul unde lucrau LeClerc și oamenii lui.

În primele zece minute, lucrurile au mers bine. Luna a rămas în spatele norilor mai mult decât am fi avut dreptul să sperăm, dar n-avea să stea acolo toată noaptea. Optzeci la sută din cer era senin și la asemenea latitudini chiar și lumina unei stele era un factor ce trebuia luat în calcul. Am pus mâna pe brațul lui Griffiths.

— Luna o să iasă dintr-o clipă-n alta. La vreo sută de metri mai încolo e un șanț în peretele muntelui. Dacă ne grăbim, am putea ajunge.

Am ajuns, tocmai când luna s-a ivit dintre nori, scăldând muntele și câmpia de la poale într-o lumină albă intensă. Dar eram în siguranță, cel puțin pentru moment. Ridicătura care împiedica să fim văzuți dinspre hangar n-avea nici un metru înălțime, dar era de ajuns.

Acum am putut să observ că Fleck și cei doi indieni ai săi aveau hainele complet ude. L-am întrebat:

— A trebuit să faceți o baie înainte să veniți?

— Nemernicul ăla de paznic a stat toată noaptea pe dig cu pușca-n mână, a mârâit Fleck. Ne ținea sub ochi, controla să nu care cumva să ajungem aproape de stația radio. A trebuit să ne strecurăm pe la celălalt bord, cam pe la unu, când luna a intrat în nori și să înotăm vreo patru sute de metri de-a lungul plajei. Bineînțeles, Henry și băiatul au mers în direcție opusă.

Cerusem ca Henry să se ducă direct la peșteră, să ajungă repede la încăperea care servise drept arsenal și să aducă înapoi calupuri de amatol, amorse, fitile RDX și chimice, tot ce găsea. Asta dacă mai erau acolo. În mod cert, n-avea să mai găsească nici arme, nici muniție, și chiar dacă materialele explozive nu constituiau un substituent prea grozav pentru arme, în lipsă de altceva...

— N-a fost prea simplu să ajung la chei, a urmat Fleck, și n-am găsit decât două: cele de la ușile de interior și de exterior ale cazematei. Pe urmă am încercat să forțăm ușa și fereastra de la arsenal, ca s-o scoatem pe domnișoara Hopeman. Nici o speranță. Nu mă simt deloc bine din

pricina asta, Bentall. Dar să știi c-am încercat, pe onoarea mea. Cred că înțelegi însă că nu puteam face nici cel mai mic zgomot.

— Nu e vina ta, Fleck. Știu că ai încercat.

— În tot cazul, am ajuns la cazemată tocmai când ieșea luna. Ăsta a fost norocul nostru. LeClerc lăsase un tip de pază. A trebuit să stăm ascunși două ore bătute pe muchie până s-a făcut iar întuneric și-am putut să-l anihilăm. Am un pistol, la fel și Krishna, dar apa a pătruns prin cârpele cu care le înfășurasem. Oricum nu le-am fi putut folosi.

— Te-ai descurcat de minune, căpitane Fleck. Și avem o pușcă. Te pricepi să tragi cu ea?

— N-am eu ochi pentru așa ceva. O vrei?

— Ei, pe naiba! În momentul ăsta n-aș fi în stare să trag nici cu o pușcă cu aer comprimat. M-am întors către Griffiths: E vreun trăgător bun printre oamenii dumitale, căpitane?

— Se-ntâmplă să fie. Chalmers – a arătat spre locotenentul roșcat la al cărui refuz de a răspunde la o întrebare un marinar a fost împușcat – e unul dintre cei mai buni trăgători din Royal Navy. Ți-ar plăcea să-ți încerci talentul împotriva lor, Chalmers, dacă s-o ivi nevoia?

— Da, sir, a răspuns domol Chalmers. Mi-ar plăcea.

Un nor se apropia de lună. Nu era cine știe ce de capul lui, n-avea nici jumătate din mărimea care mi-ar fi convenit, dar n-aveam ce face, altul nu se mai vedea prin apropiere.

— O jumătate de minut, căpitane Griffiths. Pe urmă, o luăm din loc.

— Va trebui să ne grăbim, a spus el îngrijorat. Cel mai bine-ar fi să mergem în șir indian. Fleck în frunte, pe urmă femeile și savanții, ca s-o poată rupe la fugă spre peșteră, în caz de ceva. Eu și oamenii mei o să-ncheiem coloana.

— Chalmers și cu mine o să fim ultimii.

— Ca să te poți face nevăzut și să cobori la arsenal, la momentul oportun, nu-i așa, Bentall?

— Haide, am spus. E timpul să plecăm.

Aproape c-am reușit, dar Bentall se afla prin preajmă și nimic n-a mers vreodată cum trebuia când Bentall s-a aflat prin preajmă. Trecusem cu bine de hangar, unde cele două macarale coborau ușor Cruciatul Iadului în locașul lui, și parcursesem două sute de metri când una dintre

femei a scos un țipăt ascuțit de durere. Am aflat mai târziu că alunecase și-și scrântise încheietura de la o mână. Am privit înapoi și i-am văzut pe toți cei aflați în spațiul puternic iluminat din fața hangarului oprindu-se de la treburile lor și întorcându-se în direcția țipătului. Nici trei secunde n-au trecut până când au început să alerge spre noi, în vreme ce alții se duceau să-și ia armele.

— Fugiți! a strigat Griffiths. Fugiți cât puteți de repede.

— Chalmers, tu rămâi pe loc, am spus eu.

— Bine, a spus el încet. Rămân pe loc.

S-a lăsat într-un genunchi, a ridicat pușca, a armat-o și a tras, totul într-o singură mișcare fluentă. Am văzut un norișor alb sărind din beton, la doi metri în fața celui mai apropiat dintre chinezi. Chalmers și-a reglat linia de ochire dintr-o singură mișcare rapidă.

— Am tras prea jos, a spus el fără grabă. Data viitoare n-o să mai fie așa jos.

Și n-a fost. La al doilea foc, paznicul din fruntea formației a scăpat arma din mâini, apoi s-a prăbușit în față, pe beton. Apoi a murit al doilea, al treilea a început să se zvârcolească pe jos ca un om cuprins de agonie, și deodată toate luminile din fața hangarului s-au stins. Cineva tocmai se prinsese de faptul că, profilați pe betonul inundat de lumină, constituiau o țintă perfectă.

— Ajunge, a strigat Griffiths. înapoi. Acum or să se-mprăștie și-or să vină spre noi. Înapoi!

Era timpul să ne retragem, fără doar și poate. O duzină de pușți, unele dintre ele fiind carabine automate, deschiseseră între timp focul împotriva noastră. Nu ne puteau vedea, era prea întuneric, dar ne localizaseră aproximativ după focurile de armă ale lui Chalmers și gloanțele au început să se lovească în stânca solidă din preajma noastră, jumătate din ele ricoșând înalt în aer. Griffiths și Chalmers au rupt-o la fugă, la fel și eu, dar în direcție opusă. Nu vedeam nici o șansă să ajung înapoi la arsenal, dar dacă reușeam totuși, diversiunea constituia o acoperire perfectă ca să forțez intrarea în arsenal. Am făcut patru pași, pe urmă m-am întins cât eram de lung pe stâncă, în momentul când ceva m-a izbit în genunchi cu o forță uriașă. Amețit, m-am ridicat clătinându-

mă în picioare, am făcut un pas și am căzut din nou. Nu eram conștient de vreo durere foarte mare, dar piciorul meu refuza să mă susțină.

— Of, fir-ai să fii de tâmpit! (Griffiths a ajuns lângă mine, urmat îndeaproape de Chalmers.) Ce-ai pățit?

— Piciorul. M-au nimerit în picior.

Nu mă gândeam la picior, nu-mi păsa deloc de picior, singurul lucru de care-mi păsa era că ratasem ultima mea șansă de a ajunge la arsenal. Marie era acolo, singură. Era în arsenal, așteptându-mă. Marie știa că am să vin după ea. Știa că Johnny Bentall era un nătărău patentat, dar mai știa că n-am s-o las în mâinile lui LeClerc. M-am ridicat încă o dată în picioare, ajutat de Griffiths, inutil însă, căci piciorul meu era paralizat, complet lipsit de putere.

— Ai asurzit? a urlat Griffiths. Te-am întrebat dacă poți să mergi.

— Nu. N-am nimic, lăsați-mă aici. Mă duc jos, la arsenal.

Nu mai știam ce vorbesc, eram prea năuc ca să pot exprima diferența dintre dorință și intenție.

— Zău că n-am nimic. Trebuie să vă grăbiți.

— Of, Doamne!

Griffiths m-a apucat de un braț, Chalmers de celălalt și, când târându-mă, când purtându-mă pe sus, m-au cărat de-a lungul coastei muntelui. Ceilalți dispăruseră din vedere, dar după un minut Brookman și încă un marinar s-au întors grăbiți să vadă ce se întâmplase, și au dat și ei o mână de ajutor. Eram de mare ajutor pentru toată lumea. John Bentall. Veniți cu mine și eșecul o să vă fie garantat. M-am întrebat vag ce făcusem ca să merit un asemenea noroc.

Am ajuns la peșteră cu o întârziere de aproape trei minute față de ultimul ajuns acolo. Mi s-a spus asta, dar nu-mi amintesc, nu-mi mai amintesc nimic despre ultimii opt sute de metri. Mi s-a povestit mai târziu că n-am fi reușit dacă luna n-ar fi ieșit dintre nori, dându-i posibilitatea lui Chalmers să-i țină în loc pe chinezi, împușcând doi dintre ei în timp ce treceau peste ultima creastă. Mi s-a mai spus că tot drumul am vorbit de unul singur și când mă implorau să tac, ca să nu fim auziți de urmăritori, repetam: „Cine, eu? Dar n-am spus nici o vorbă!” – foarte jignit și indignat. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Eu nu țin minte nimic.

Îmi amintesc însă că am intrat în peșteră și am rămas foarte aproape de intrare. Stăteam rezemat de perete și primul lucru pe care l-am văzut a fost un alt bărbat culcat lângă mine, cu fața în jos. Unul dintre chinezi. Era mort. Mi-am ridicat privirea și i-am zărit pe Griffiths, Brookman, Fleck, Henry și un subofițer pe care nu-l cunoșteam, lipiți de peretele de vizavi. Cel puțin, mi s-a părut că erau ei, fiindcă în tunel era încă întuneric. Aveau loc destul să se adăpostească. Deși tunelul avea un metru douăzeci lățime și doi metri înălțime pe toată lungime până-n punctul unde ajunsesem eu.

Pe ultimele zeci de centimetri, în locul unde Hewell și oamenii lui ieșiseră la suprafață, nu avea decât vreo nouăzeci de centimetri înălțime și maxim cincizeci de centimetri lățime. M-am uitat în jur după ceilalți, dar n-am văzut nimic. De bună seamă că fuseseră duși la vreo sută de metri mai încolo, în grota pe care Hewell o săpase pentru depozitarea temporară a calcarului dislocat. Am privit afară prin mica deschizătură a tunelului. Începea să se lumineze de ziuă.

— De când zăcem aici? am întrebat eu pe neașteptate.

Vocea îmi suna în urechi ca gâjâitul tremurat al unui om tare bătrân, dar poate că de vină era numai ecoul din peșteră.

— Cam de o oră. (Ciudat, dar vocea lui Griffiths nu suna deloc ca a unui bătrân.) Brookman zice c-o să te faci bine. Ți-a ciobit nițel rotula, atât tot. Într-o săptămână ai să poți umbla din nou pe picioarele tale.

— Am... am ajuns toți aici cu bine?

— Toată lumea a reușit.

Sigur, toată lumea a reușit, numai Marie Hopeman nu. Lor de ce să le pese? Ceea ce pentru mine însemna totul, pentru ei nu era decât un nume. Marie Hopeman era acolo, singură în arsenal, și n-aveam s-o revăd niciodată, dar nu era decât un nume. Nu prea contează atunci când ești numai un nume. Iar eu n-aveam s-o mai văd niciodată. Niciodată însemna o lungă perioadă de timp. Chiar și în această privință, deși era vorba de ființa cea mai importantă pe care o cunoscusem vreodată, dădusem greș. Dădusem greș în ceea ce o privea pe Marie. Iar acum devenise niciodată. Niciodată avea să fie întotdeauna.

— Bentall! m-a atenționat Griffiths cu asprime. Ce-i cu tine?

— N-am nimic.

— Iar vorbești de unul singur.

— Serios? (Am întins mâna și l-am atins pe mort.) Ce s-a întâmplat?

— LeClerc l-a trimis înăuntru. Nu știu dac-a crezut c-o să ne retragem spre celălalt capăt al peșterii sau a fost o misiune sinucigașă. Chalmers a așteptat până când a intrat în tunel și uite-așa ne-am făcut cu două arme.

— Altceva? Într-o oră se pot întâmpla multe.

— După aia au încercat să tragă în peșteră. Dar, ca să nu tragă la întâmplare, trebuiau să stea în fața intrării. Curând au renunțat. Pe urmă au încercat să arunce în aer gura tunelului, ca să-l închidă.

— Era de așteptat să încerce asta, am spus eu. N-ar fi avut prea multă importanță, fiindcă tot am fi putut să ieșim. Ceea ce ar fi vrut ei să facă, dacă le-ar fi ieșit pasiența, ar fi fost să dărâme tavanul tunelului pe o distanță de vreo sută de metri. Asta chiar că ne-ar fi venit de hac.

M-am întrebat vag de ce mai spuneam lucrurile astea, fiindcă nici unul din ele nu mai avea importanță.

— Au detonat o încărcătură, deasupra intrării, a continuat Griffiths. Nu s-a întâmplat mare lucru. Pe urmă i-am auzit izbind cu târnăcoapele, încercau să facă alte gropi pentru încărcături explozive. Am aruncat afară două calupuri cu amatol. Cred că au pierdut câțiva oameni. N-au mai încercat nimic de genul ăsta pe urmă.

— Biletul, am spus. Nu le-ai spus despre bilet?

— Ba le-am spus, cum să nu, a protestat Griffiths nerăbdător. I-am spus lui Fleck să lase pe masa telegrafistului copia unui fals mesaj radio, unde să scrie: „Confirmare de primire: *H.M.S. Kandahar* pornește cu viteză maximă spre Suva-Vardu. Se așteptă sosire 8:30 a.m.” (Implicația ar fi fost că Fleck trimisese un SOS prin radio.) I-am spus lui LeClerc că o navă militară urmează să vină. N-a vrut să ne creadă, zicând că santinela a stat acolo ca să împiedice trimiterea unor mesaje, dar Fleck a spus că aceasta adormise. S-ar putea ca santinela să fie unul dintre cei uciși, nu știu. I-am spus că va găsi mesajul pe schooner. A trimis pe cineva să-l aducă. LeClerc nu-și putea permite să-l ignore, căci ar fi însemnat că nu-i mai rămăseseră decât trei ore. Chiar mai puțin, fiindcă, după cum zice Fleck, căpitanul de pe Grasshopper nu va încerca să intre prin strâmtoarea din recif înaintea zorilor, dacă nu-l pilotează Fleck.

— Cred că LeClerc a fost încântat.

— A fost nebun de furie. Vorbea cu noi de afară și auzeam cum îi tremură vocea de furie. A tot întrebat de tine, dar i-am spus că ești inconștient. A spus că, dacă nu ieși, o s-o împuște pe domnișoara Hopeman, așa că i-am zis că ești pe moarte.

— Asta cred că l-a înveselit, am spus eu cu insolență.

— Așa mi s-a părut, a recunoscut Griffiths. După aia a plecat. Probabil că și-a luat și oamenii cu el. Nu știm.

— Da, a spus cu năduf Fleck. Și primul care-și scoate capul pe gaura de la intrare se alege cu creierii zburați.

Timpul a trecut. Lumina de la gura tunelului a trecut rapid prin toate etapele răsăritului de soare, până când am putut zări în sfârșit o pată de albastru decolorat. Soarele era sus pe cer.

— Griffiths! Mă auzi?

De afară, vocea lui LeClerc ne-a făcut pe toți să tresărim.

— Te aud.

— Bentall e acolo?

Griffiths a încercat să mă prevină printr-o fluturare a mâinii să tac, dar nu l-am băgat în seamă.

— Sunt aici. Vino și scoate-mă afară.

— Am crezut că ești pe moarte, Bentall.

Era pentru prima oară când reușeam să sesizez o undă de ranchiună în vocea lui LeClerc.

— Ce vrei?

— Pe tine te vreau, Bentall!

— Sunt aici. Vino și scoate-mă!

— Ascultă, Bentall, nu vrei să-i salvezi viața domnișoarei Hopeman?

Asta era. Trebuia să mă aștept la această ultimă încercare de disperare din partea lui de a-mi forța mâna. LeClerc voia să mă-nhațe cu orice preț.

— Și pe urmă să ne ai pe amândoi, nu-i așa, LeClerc?

Nu mă îndoiam câtuși de puțin că așa stăteau lucrurile.

— Îți dau cuvântul meu c-am s-o trimit în tunel.

— Nu-l asculta, m-a avertizat Griffiths cu o șoaptă precipitată. De cum o să pună mâna pe tine, o să te folosească drept momeală ca să mă

scoată pe mine sau pe altul afară, și tot așa. Sau o să vă omoare pe amândoi.

Știam cum avea să se întâmple. LeClerc avea să ne ucidă pe amândoi. Nu-l interesau ceilalți, dar trebuia să ne omoare pe amândoi. Pe mine, în orice caz. Dar era un risc pe care trebuia să mi-l asum. Poate că nu avea să se debaraseze de noi imediat, poate că ne lua la bordul vasului cu care pleca. Era o ultimă șansă – era o șansă dintr-un milion, dar era o șansă. Asta era tot ce-mi doream. O șansă. Poate că reușeam să o salvez și pe ea, și pe mine, și chiar în timp ce gândul îmi trecea prin minte mi-am dat seama că nu voi fi în stare niciodată. Nu era nici măcar șansa aia de una la un milion. Dar era așa cum spusese Marie, stăteam pe scaunul electric, călăul trăgea comutatorul iar eu continuam să sper. Am spus:

— În regulă, LeClerc. Vin la tine.

N-am observat semnalul. Fleck, Henry și Griffiths s-au repezit la mine în același moment și m-au țintuit la pământ. Câteva secunde m-am zbătut ca un nebun, dar nu-mi mai rămăsese destulă putere ca să mă împotrivesc mai mult.

— Dați-mi drumul, am șoptit eu. Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi drumul!

— Uite că nu-ți dăm drumul, a spus Griffiths. Apoi, vorbind mai tare, a zis: În regulă, LeClerc, poți să pleci. Îl ținem pe Bentall aici și nu-i dăm drumul. Știi de ce.

— Atunci voi fi nevoit s-o ucid pe domnișoara Hopeman, a rostit cu cruzime LeClerc. Am s-o ucid, mă auzi, Bentall? Am s-o ucid. Dar nu astăzi, o să mai dureze un timp. Sau poate că până atunci va prefera să se sinucidă. Adio, Bentall. Mulțumesc pentru Cruciatul Iadului.

Am auzit zgomot de pași care se îndepărtau, după care a rămas doar liniștea... Cei trei bărbați mi-au dat drumul și Fleck a spus:

— Băiete, să știi că-mi pare rău, mai mult decât pot spune în cuvinte.

Nu i-am răspuns. Am rămas acolo, pironit, întrebându-mă de ce nu venea sfârșitul lumii. Nu după mult timp, m-am ridicat cu mult chin în mâini și-ntr-un genunchi și am spus:

— Am să ies de-aici.

— Nu fi tâmpit. Ăia așteaptă afară.

Vedeam după expresia de pe chipul lui Griffiths că își recăpăta prima impresie despre mine, care nu fusese nici pe departe atât de favorabilă.

— Nu-și poate permite să mai aștepte. Cât e ceasul acum?

— Aproape șapte.

— Înseamnă c-a și plecat. N-ar risca soarta Cruciatului pentru a-mi face mie felul. Vă rog să nu-ncercați să mă opriți. Am ceva de făcut.

M-am târât afară prin gura îngustă a tunelului și am privit în jur. Timp de câteva secunde, n-am putut să văd nimic, junghiurile dureroase de la rotulă întunecându-mi vederea. Pe urmă, văzul mi s-a limpezit. Nu era nimeni acolo. Mai exact, nici un om în viață.

În apropierea intrării, zăceau trei cadavre: doi chinezi și Hewell. Bineînțeles că Hewell fusese cel care supraveghease amplasarea explozibililor pentru aruncarea în aer a gurii tunelului, iar explozia calupurilor de amatol îi retezase uriașului jumătate din piept, căci o lovitură mai puțin gravă n-ar fi reușit să-i ia viața. De sub cadavrul lui se ițea gura unei țevi de pușcă. M-am aplecat și am tras-o cu dificultate. Era încărcată.

— E-n regulă, am anunțat eu. Au plecat.

Zece minute mai târziu, coboram fără grabă către hangar. Brookman avusese dreptate, mi-am zis eu posomorât, urma să treacă cel puțin o săptămână până când aveam să pot umbla ca lumea pe picioarele mele, dar băieții de la marină m-au ajutat cu schimbul, scutindu-mă să car aproape jumătate din greutatea personală.

Am trecut peste ultima creastă care ne separa de câmpie. Zona din jurul hangarului părea părăsită. Un mic vas de cabotaj tocmai se îndepărta de recif. L-am auzit pe Fleck înjurând amarnic și am văzut de ce: la cincizeci de metri de debarcader, din schoonerul lui nu se mai vedeau decât catargele și partea de sus a suprastructurii. LeClerc se gândise la toate.

Toți vorbeau, încercau să glumească și să râdă, un râs nervos, aproape isteric, dar râs totuși. Nu erau de condamnat. Când deasupra ta a plutit umbra unei morți sigure, care dintr-o dată se ridică, nu poți să rămâi neafectat. Încordarea lungii nopți, care pentru femei se prelungise pe mai multe săptămâni, se sfârșise. Teama, groaza și suspansul rămăseseră în urmă, viața despre care crezuseră că se sfârșise începea

din nou. M-am uitat la cei șapte savanți și la soțiile lor. pe care le vedeam pentru prima oară. Își zâmbeau și se priveau în ochi, ținându-se de mână, perechi-perechi. N-am mai suportat să-i văd, a trebuit să mă uit în altă parte. Eu n-aveam s-o mai privesc vreodată pe Marie în ochi. Dar mă plimbasem cândva cu ea, braț la braț. O singură dată, preț de vreo două minute. Nu fusese mult. Poate că meritam să ni se dea mai mult.

Numai Fleck părea deprimat și posomorât, numai Fleck, dintre toți. Și n-am crezut că era așa din pricina celor întâmplate cu schoonerul lui. Oricum, nu în primul rând. El fusese singurul dintre ei care apucase s-o cunoască pe Marie și când spusese că e o fată drăguță, îl insultasem pe nedrept. Iar fiica lui avea cam aceeași vârstă. Fleck era trist, și cauza era Marie. Fleck stătea bine, n-avea de plătit vreun preț pentru activitățile lui anterioare, ca de fiecare dată, avea s-o ia de la capăt, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am ajuns la hangar. Am armat pușca pe care o țineam în mâini, rugându-mă ca LeClerc să fi lăsat în urmă vreun pluton de ambuscadă – să fi rămas chiar el, de ce nu? – ca să pună mâna pe noi după ce vasul care dispărea ne-ar fi făcut să credem că au plecat cu toții. Dar nu era nimeni acolo. Nici în celelalte barăci n-am găsit pe nimeni și nimic, în afară de stațiile radio, care toate fuseseră zdrobite, nemaiputând fi reparate. Când am ajuns la arsenal, am intrat pe ușa deschisă și m-am uitat la patul gol. Am pipăit haina șifonată care slujise drept pernă și am simțit-o caldă încă. Nu știu ce instinct m-a făcut s-o ridic și dedesubt am găsit un inel. Un inel simplu din aur, pe care-l purtase pe degetul inelar al mâinii stângi. Era verigheta. L-am pus pe degetul mic și am plecat.

Griffiths a dat instrucțiuni pentru înmormântarea morților și apoi el, Fleck și cu mine am pornit încet către cazemată, Fleck luându-și sarcina să mă ajute să merg. Ne urmau îndeaproape doi marinari înarmați.

Cabotorul ajunsese dincolo de recif, cotind către vest. Cruciatul Iadului și Marie. Cruciatul Iadului, purtând cu el amenințarea a milioane de vieți distruse, a zeci de mari orașe prefăcute în țărână, a unui măcel și a unor triste și suferințe cum nu-i mai fusese dat omenirii să cunoască de la începutul începuturilor. Cruciatul Iadului. Și Marie. Marie, care privise către viitor și nu găsise nimic acolo. Marie, care spusese cândva că într-o bună zi am să mă întâlnesc cu o situație în care încrederea în

propria-mi persoană n-o să-mi mai fie de nici un folos. Și ziua aceea venise.

Fleck a răsucit cheia în ușa cazematei, l-a amenințat pe chinezul închis acolo cu pistolul, apoi l-a dat în grija marinarilor. Am trecut dincolo de cea de-a doua ușă și am aprins luminile. LeClerc distrusese toate aparatele de emisie-recepție din baza militară, dar nu și consola de lansare, căci nu fusese în stare să ajungă la ea. Oricum, n-ar fi avut motive s-o zdrobească fiindcă nu știa că circuitul de autodistrugere al rachetei fusese armat.

Am traversat încăperea și, în timp ce mă aplecam să pornesc generatorul, buzunarul cămășii mi s-a desfăcut. Atunci am văzut și mi-am amintit pentru prima oară de bilețelul pe care mi-l adusese Fleck. L-am ridicat și i-am netezit îndoiturile. Nu conținea decât cuvintele: „Te rog să mă ierți, Johnny. M-am răzgândit în privința căsătoriei cu tine; cineva trebuie s-o facă, altfel o să ai necazuri toată viața. P.S. Cred că și eu te iubesc un pic." Pe urmă, în josul paginii: „P.P.S. Noi doi și luminile Londrei."

Am împăturit biletul și l-am pus deoparte. Am ajustat periscopul de deasupra capului și am zărit clar nava Grasshopper, jos, aproape de linia orizontului, lăsând în urmă o dâră de fum negru în timp ce înainta cu hotărâre spre vest. Am îndepărtat grilajul de sârmă de pe butonul SEDAS, am răsucit butonul alb pătrat cu 180°, apoi am întins mâna și am apăsat butonul „Cuplare". O luminiță verde s-a aprins. Ceasul de siguranță din interiorul rachetei își începuse cursa finală.

Douăsprezece secunde. Douăsprezece secunde aveau să treacă din momentul apăsării butonului până când circuitul de autodistrugere devenea complet armat. Douăsprezece secunde. Am privit în jos la ceasul meu de mână, urmărind cursa constantă a secundarului și întrebându-mă într-o doară dacă încărcătura va face să explodeze numai racheta sau, așa cum bănuise Fairfield, avea să se producă o detonare prin influență a combustibilului solid, făcând să dispară orice urmă de rachetă și de navă. Oricum, nu mai avea importanță acum. Două secunde. M-am uitat parcă orbit în ocularul periscopului, nu vedeam decât o ceață întunecată, apoi m-am lăsat cu toată greutatea pe butonul care comanda distrugerea.

Cruciatul Iadului 2 dispăru de pe fața pământului. Chiar și de la acea depărtare, violența exploziei a fost înfiorătoare: un vulcan imens de apă clocotindă care a scufundat într-o clipită vasul distrus, apoi o mare coloană de foc și fum s-a înălțat până trei sute de metri pe cerul albastru al dimineții și a dispărut curând din vedere. Așa s-a sfârșit Cruciatul Iadului. Așa s-a sfârșit totul.

M-am întors într-o parte, sprijinit de brațul lui Fleck, și am ieșit împleticindu-mă în lumina scânteietoare a unei noi zile. Atunci am auzit tunetul greu al exploziei năvălind dinspre mare și reflectându-se de dealul tăcut din apropiere.

EPILOG

Un bărbat mărunt și prăfuit, într-o încăpere mică și plină de praf. Așa m-am gândit întotdeauna la el: un simplu bărbat mărunt și prăfuit, într-o încăpere mică și prăfuită.

Când am intrat, a sărit în picioare, a ocolit grăbit biroul, a venit la mine și, luându-mă de brațul teafăr, m-a ajutat să mă așez pe scaun. Era tratamentul regesc rezervat eroului întors acasă. Puteam să pariez că nu mai făcuse niciodată ceva asemănător. Prima oară când am văzut-o pe Marie Hopeman intrând în încăperea aceea, nici măcar nu s-a deranjat să se ridice de pe scaun.

— Ia loc, ia loc, băiete.

Fața lui cenușie și ridată se însuflețise de neliniște, ochii lui verzi pătrunzători oglindeau o îngrijorare pe care omul ăsta n-o arătase aproape niciodată.

— Dumnezeule, Bentall, arăți îngrozitor.

În spatele biroului se afla o mică oglindă, murdărită de muște și acoperită de praf ca toate obiectele din încăpere și din câte puteam să văd, nu exagera deloc. Brațul stâng îndoit de la cot, susținut de o fâșie de pânză neagră, mâna dreaptă ținând bastonul greu cu care mă ajutam la mers, ochii injectați și obrajii palizi și scofâlciți, cu un văl livid ce se întindea de la tâmple până la bărbie, ce mai, dacă intram rapid în afaceri, puteam face avere angajându-mă la vreo casă cu stafii.

— Aparențele sunt mai rele decât realitatea, sir. Sunt doar obosit, atâta tot.

Numai Dumnezeu știa cât eram de obosit, nu apucasem să dorm nici două ore în cele două zile necesare ca să ajung cu avionul de cursă din Suva.

— Ai mâncat ceva, Bentall?

Aș fi băgat mâna în foc că, de când bătrânul Raine preluase fotoliul din spatele acelui birou, încăperea cu pricina nu mai fusese martoră la asemenea manifestări de solicitudine.

— Nu, sir. Am venit direct aici după ce v-am telefonat de la aeroport. Nu mi-e foame.

— Înțeleg.

S-a dus la fereastră și a rămas acolo câteva clipe, cu umerii încovoiați, cu degetele subțiri împletite la spate, privind în jos la reflexia neclară a luminilor pe pavajul umed al străzii. Apoi a oftat. A tras perdelele peste ferestrele murdare și prăfuite și s-a întors la locul lui, cu mâinile împreunate lejer pe tăblia biroului. Fără alt preambul, a spus:

— Așadar, Marie Hopeman a murit.

— Da, a murit.

— Întotdeauna ne părăsesc cei mai buni, a murmurat el. Întotdeauna, cei mai buni. De ce n-a putut mai bine să dispară un bătrân bun de nimic, ca mine? Dar nu se-ntâmplă niciodată așa, nu? Nici dacă mi-ar fi fost fiică, n-aș fi... (S-a întrerupt și privirea i-a rămas pironită pe propriile mâini.) N-o să mai vedem niciodată o persoană ca Marie Hopeman.

— Nu, sir. N-o să mai vedem niciodată o persoană ca Marie Hopeman.

— Cum a murit, Bentall?

— Eu am omorât-o, sir. N-am avut încotro.

— Tu ai omorât-o... (A spus-o de parc-ar fi fost cel mai firesc lucru de pe lume.) Am primit telegrama trimisă de tine de pe *Neckar*, precum și o descriere sumară din partea Amiralității, privind cele întâmplate pe insula Vardu. Știu că ai făcut o treabă extraordinară, dar nu știu nimic. Te rog să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat. A fost o poveste lungă, dar m-a ascultat până la capăt, fără să mă întrerupă, fără să pună întrebări. La sfârșit, s-a frecat la ochi cu podurile palmelor, apoi și-a trecut ambele mâini peste fruntea înaltă, plină de riduri, și peste părul cărunt și rar.

— Fantastic, a murmurat el. De când sunt în biroul ăsta, mi-a fost dat să aud destule povești neobișnuite, dar... (S-a întrerupt și, luându-și pipa și cuțitașul, a început să facă săpături.) O realizare măreață, de-a dreptul măreață... dar cu ce preț. Toate discursurile, toată recunoștința de pe lume n-or să te poată răsplăti pentru ce ai făcut, dragul meu. Și în meseria noastră nu se acordă medalii, deși am aranjat să primești o recompensă...hm... specială pentru ceea ce ai făcut, și încă foarte curând.

(Un mic tic al colțului gurii, din care eu trebuia să ghicesc că zâmbise.) Cred că o să ți se pară...ăă... zguduitoare.

N-am spus nimic iar el a continuat:

— Bineînțeles, aș avea să-ți spun vreo sută și una întrebări, iar tu ai, nu mă îndoiesc, una sau două întrebări incomode despre mica înșelăciune pe care am fost silit s-o pun la cale. Dar toate astea pot să aștepte până mâine. S-a uitat la ceas. Doamne Dumnezeule, e zece și jumătate! Te-am ținut prea mult, mult prea mult, ai o față de mort.

— E-n regulă, am spus.

— Ba nu-i în regulă deloc! (A lăsat pe birou pipa și cuțitașul și m-a cercetat atent cu ochii lui ca niște aisberguri.) Am mai mult decât o impresie vagă despre ceea ce ți s-a întâmplat, despre ceea ce ai suferit, nu numai fizic. După toate astea, Bentall... mai vrei să-ți continui activitatea în serviciul ăsta?

— Mai mult ca oricând, sir. (Am încercat să zâmbesc, dar nu merita să îndur durerea presupusă de asta, așa că am renunțat.) Mai țineți minte ce-ați spus despre scaunul acela al dumneavoastră înainte să plec? Mi-ar plăcea să stau pe el într-o bună zi.

— Iar eu sunt hotărât ca așa să se întâmple, a replicat el calm.

— Și eu sunt hotărât, sir. (Mi-am vârât mâna dreaptă pe sub fâșia de pânză, ca să-mi așez mai bine brațul beteag.) Dar asta nu e singura hotărâre pe care o împărtășim.

— Nu?

— Nu. Fiecare dintre noi e hotărât ca celălalt să nu părăsească această încăpere în viață. (Mi-am scos mâna de sub eșarfă și i-am arătat pistolul meu.) Lugerul de sub scaunul dumitale: lasă-l la locul lui.

Se uita la mine fix, și gura i se strângea ușor.

— Ți-ai pierdut mințile, Bentall?

— Nu, abia mi le-am regăsit, acum patru zile. M-am ridicat cu dificultate în picioare și m-am dus șchiopătând într-o parte a biroului, fără să-l scap din ochi și ținând pistolul tot timpul îndreptat spre el. Ridică-te de pe scaun.

— Ești epuizat, a spus el liniștit. Ai trecut prin mult prea multe...

L-am izbit peste față cu țeava pistolului.

— Ridică-te de pe scaun!

Și-a șters sângele de pe obraz și s-a ridicat încet în picioare.

— Lasă scaunul într-o parte.

A făcut ce i s-a cerut. Lugerul era acolo, într-adevăr, susținut de o clemă elastică.

— Apucă-l cu degetul mare și cel arătător de la mâna stângă și ia-l de acolo. De capătul țevii. Și lasă-l pe birou.

Și de data asta a făcut așa cum i s-a ordonat.

— Du-te la fereastră și întoarce-te cu fața la ea.

— Ce naiba mai e și...

Am făcut un pas spre el, legănându-mi amenințător pistolul. S-a retras grăbit până când a simțit draperia în spatele lui și s-a întors. Am aruncat o privire către Luger: amortizor de zgomot solid, siguranța deblocată, indicatorul de încărcare arătând că magazia de cartușe era plină. Mi-am băgat în buzunar pistolul, am luat Lugerul și i-am spus să se întoarcă cu fața spre mine. Am cântărit pistolul greu în mână.

— Vasăzică, asta era răsplata zguduitoare pe care urma să o primesc în curând? Un glonț în stomac trimis de un Luger de calibrul 7,65 ar zgudui pe oricine. Numai că n-am fost la fel de naiv ca ultimul amărât pe care l-ai omorât în timp ce stătea pe scaunul ăla, nu-i așa?

A oftat îndelung și a clătinat din cap, foarte încet.

— Presupun că știi ce vorbești, Bentall.

— Din nefericire pentru dumneata, știu. Ia loc.

Am așteptat până când a ridicat scaunul de jos și s-a așezat, apoi m-am rezemat de un colț al biroului.

— De cât timp faci jocul ăsta dublu, Raine?-

— Ce naiba tot vorbești tu acolo? a întrebat el obosit.

— Cred că știi c-am să te omor, am spus. Cu Lugerul ăsta frumușel, dotat cu amortizor. Nimeni n-o să audă nimic. Clădirea e părăsită. Nimeni nu m-a văzut intrând și nimeni n-o să mă vadă ieșind. Or să te găsească mâine dimineață, Raine. Mort. S-a sinucis, or să spună. L-au doborât responsabilitățile.

Raine și-a lins buzele. N-a mai spus că sunt nebun.

— Cred că toată viața ta ai trădat, Raine. Naiba știe cum ai scăpat nedescoperit atâta timp, bănuiesc că ești un om foarte șiret, altfel te-ar fi prins cu ani în urmă. Vrei să-mi vorbești despre asta, Raine?

M-a privit cu ochii lui verzi, aprinși parcă de o flacără. N-am mai văzut niciodată atâta ură concentrată pe un chip de om. N-a scos un cuvânt.

— Foarte bine, am să-ți povestesc eu. Am să ți-o spun ca pe o povestioară de ascultat înainte de a merge la culcare. Ascultă-mă cu atenție, Raine, fiindcă este ultima poveste pe care-ai s-o auzi înainte de a adormi pentru totdeauna. Douăzeci și cinci de ani ai petrecut în Extremul Orient, Raine, din care ultimii ca șef al contraspionajului. Presupun că în tot acest timp ai alergat împreună cu iepurii și ai vânat alături de ogari. Numai Cel de Sus poate ști câtă tragedie și suferință ai provocat acolo, câți oameni au murit din pricina ta. Pe urmă, acum doi ani, te-ai întors acasă. Dar, înainte de a veni, ai fost abordat de către una din puterile în slujba cărora te aflai în vreme ce acționai ca șef al contraspionajului nostru. Ți-au spus că au auzit niște zvonuri cum că savanții englezi fac cercetări preliminare legate de folosirea combustibililor solizi ca sursă de energie pentru rachetele militare și civile. Ți-au cerut să afli tot ce poți. Ai acceptat. Nu pretind c-aș ști ce ți-au promis, bani, putere, numai bunul Dumnezeu știe.

Mi-am dres glasul și am continuat:

— Nu pretind nici c-aș ști modul exact în care ți-ai organizat rețeaua de spionaj. Oameni de legătură în Europa ți-a fost simplu să găsești, iar punctul de transfer al informațiilor s-a aflat la Istambul, unde m-au purtat în cele din urmă cercetările mele. Bănuiesc că ai reușit să obții informațiile introducând în cadrul institutului de cercetări de la Hepworth, locul cu nivelul de securitate cel mai ridicat din Marea Britanie, oameni pe care tu însuți i-ai „verificat” în amănunțime, în calitatea oficială pe care o aveai.

M-am oprit, așteptând vreun comentariu, dar văzând că tace, am continuat:

— Au trecut câteva luni și informațiile s-au acumulat treptat, au fost trimise la Istambul și, de acolo, retransmise în Orientul îndepărtat. Numai că predecesorul tău s-a prins de ce se petrecea, a bănuit o scurgere de informații și a informat guvernul. Îmi închipui că i s-a ordonat să acorde maximă prioritate investigării acestei scurgeri. A început să se apropie prea mult de adevăr și avionul lui s-a prăbușit în Marea Irlandei, unde n-a mai fost descoperit niciodată. A fost condus până pe aeroport atunci,

la Londra. Chiar tu l-ai condus. Probabil că i-ai strecurat o bombă cu efect întârziat în valiză – bagajele noastre nu sunt controlate de către vamă. Păcat că în avionul ăla se mai aflau alți treizeci de oameni, dar asta n-a prea avut importanță, nu-i așa, Raine? După asta, ai fost promovat în funcție. Cine-altul putea fi ales, decât un om strălucit și devotat, care-și petrecuse o viață în serviciul patriei. Astfel te-ai pomenit în postura fantastică de a trimite agenți în căutarea ta! Bineînțeles, trebuia s-o faci. Unul dintre cei trimiși a aflat prea multe. S-a întors aici, în camera asta, cu pistolul în mână, ca să te pună în fața dovezilor sale. N-a știut despre Lugerul ascuns, nu-i așa, Raine? Pe urmă ai împrăștiat povestea că fusese racolat și i se ordonase să te ucidă. Ia zi, colonele Raine, cum mă descurc?

N-a avut de făcut nici un comentariu despre felul în care mă descurcam.

— Acum cei de la guvern au devenit tare neliniștiți. I-ai convins că dificultatea stătea în natura complexă a informațiilor tehnice care erau transmise, și că numai un savant le-ar fi putut înțelege. Agenții tăi, cei cinstiți, erau toți buni în meseria lor, dar aveau un singur mare cusur: se pricepeau prea bine să afle diverse lucruri. Așa că, după ce-ai indus în eroare guvernul, ai început să cauți în dreapta și în stânga până când ai dat peste cel mai cretin savant pe care-l puteai găsi. Cel cu șansele cele mai mici de reușită. M-ai ales pe mine. Acum îți înțeleg motivele. Și ai ales-o și pe Marie Hopeman. Ai încercat să mă convingi că era un agent de calibru, dură, capabilă și foarte experimentată. Nu era nimic din toate astea. N-a fost decât o fată drăguță, frumoasă la față și la trup, având un talent actoricesc considerabil, care o făcea ideală pentru rolul pasiv și puțin pretențios de primire și transfer a informațiilor, fără să trezească suspiciuni. Dar asta a fost singura ei calitate. Nici o inteligență sclipitoare, nici o inventivitate debordantă, și, cu siguranță, nici cruzimea psihică sau tăria fizică esențiale pentru reușita în această meserie.

Am mai făcut o pauză, ca să-mi trag sufletul, apoi am continuat:

— Deci, ne-ai trimis pe amândoi în Europa, ca să aflăm ce putem despre scurgerea aceasta de informații. De bună seamă, ai fost convins că, dacă exista pe lume vreo pereche care să nu afle nimic, aceștia erau Marie Hopeman și cu mine. Dar ai comis o greșeală, colonele Raine. Mi-ai verificat inteligența și inventivitatea și ai crezut că n-ai de ce să te temi

în privința asta. Numai că ai neglijat să verifici celelalte aspecte: tăria și cruzimea. Sunt rezistent și pot să fiu complet lipsit de milă. Ai să te convingi când am să apăs pe trăgaci. Nu mă dau în lături de la nimic ca să termin ce-am început. Am început să aflu diverse lucruri, mult prea multe lucruri. Ai intrat în panică și ne-ai chemat la Londra.

Colonelul Raine n-a reacționat în nici un fel la toate cele spuse de mine. Ochii lui verzi m-au privit fără să clipească tot timpul. Aștepta, aștepta o șansă. Știa că sunt bolnav și foarte obosit. O mișcare greșită, o reacție întârziată și s-ar fi repezit asupra mea ca un tren accelerat, iar după cum mă simțeam eu în seara aia, n-aș fi fost în stare să mă lupt nici cu un ursuleț de pluș.

— Din pricina activităților mele, am continuat eu, scurgerea de informații a încetat, practic. Prietenii tăi orientali erau îngrijorați. Dar aveai și alte atuuri pregătite în mânecă, nu-i așa, colonele Raine? Cu câteva luni înainte ca guvernul să organizeze o bază de testări pentru Cruciatul Iadului pe insula Vardu. Asigurarea securității era esențială și, bineînțeles, tu răspundeai de toate aranjamentele privind securitatea. Tu ai pus la cale, împreună cu profesorul Whiterspoon, să se interzică accesul vizitatorilor pe insulă dintr-un motiv perfect valabil și nevinovat; tu ai aranjat ca savanții și soțiile lor să fie trimiși în Australia fără să se nască suspiciuni; tu ai aranjat să i se acorde autorizație de securitate căpitanului Fleck – Doamne, cine altcineva decât tine ar fi putut să-i dea individului ăsta o astfel de autorizație? – și pe urmă le-ai spus amicilor tăi din Orient, conduși de LeClerc, să pătrundă pe insulă, să-l elimine și să-l înlocuiască pe profesorul Whiterspoon. În sfârșit, probabil spunându-le că-și vor vedea soții, accentuând totodată necesitatea unui secret absolut, ai pus la cale aducerea soțiilor savanților pe Vardu. Numai că au fost debarcate pe cealaltă parte a insulei, nu-i așa, Raine?

Nici de data asta n-a avut nimic de zis.

— Așa că acum dispuneai de mai multe atuuri. Dacă nu puteai să le mai dai amicilor tăi toate detaliile despre noul combustibil, puteai să le oferi chiar combustibilul. Numai că s-a ivit un mic obstacol. Doctorul Fairfield a fost ucis și aveai nevoie de altcineva care să armeze racheta. A fost o lovitură de maestru, trebuie să recunosc. Ai împușcat doi iepuri dintr-un foc. Eu aflasem deja prea multe în Europa și știai că n-am să mă

opresc până nu aflu toate răspunsurile. I-ai spus lui Marie Hopeman că eu sunt singurul om de care ar putea să-ți fie teamă și probabil că, măcar de data asta, n-ai mințit. Știam prea multe și trebuia să fiu eliminat. La fel și Marie Hopeman. Dar, înainte de lichidarea mea, o sarcină pe care urma s-o ducă la bun sfârșit amicul tău, LeClerc, aveam de făcut o treabă: trebuia să armez racheta. Ai fi putut să mă trimiți direct la instalațiile rachetei, fără ocolișuri, cât timp cei de la marină se mai aflau încă acolo. Dar ai știut că riscam să devin foarte suspicios dacă eram retras dintr-o misiune de spionaj pentru a mi se încredința una civilă. Și aș fi devenit de două ori mai suspicios, fiindcă știu că în țară sunt oameni mai bine pregătiți decât mine. În plus, n-ar mai fi avut nici un rost, firește, ca Marie Hopeman să mă însoțească. Iar tu voiai ca și ea să fie ucisă. Așa că ai strecurat acel ultim anunț fals în Telegraph, mi l-ai arătat, ai inventat toată povestea asta de adormit copiii și ne-ai expediat în Pacific. Nu mai rămăsese decât un obstacol potențial, chestiunea vitală de care depindeau toate celelalte, și maniera psihologică în care ai rezolvat-o a fost perfectă. Obstacolul – și dacă nu-i găseai rezolvarea, totul s-ar fi năruit – consta în modalitatea de a mă determina să cablez circuitul de armare al rachetei. Ai crezut că ai prins un miel și când colo te-ai pomenit că ai dat peste un tigru. La acea vreme știai deja cât de încăpățânat și de nemilos puteam să fiu. Ți-ai dat seama că nici amenințarea cu tortura, nici tortura însăși n-or să mă convingă s-o fac. Știai că, dacă mi se părea ceva destul de important, pot să stau să privesc cum alții sunt torturați și amenințați cu moartea, așa cum au fost căpitanul Griffiths și oamenii lui, și tot să refuz colaborarea. Dar ai înțeles că un om îndrăgostit ar face orice ca să-și protejeze ființa iubită. Așa că ai aranjat ca eu să mă îndrăgostesc de Marie Hopeman. Ți-ai dat seama că nimeni nu poate să stea două zile în diferite avioane alături de Marie Hopeman, să petreacă o noapte în aceeași cameră de hotel, apoi o noapte și o zi în cala unui vapor, încă o noapte pe un recif și, în sfârșit, două zile în aceeași baracă, fără să se îndrăgostească de ea. Dumnezeule, ai mers până acolo încât l-ai pus pe falsul Whiterspoon să încerce să mă facă gelos! Fie-ți blestemată inima neagră, Raine, ne-ai dat timpul, situația și toate prilejurile favorabile ca să ne îndrăgostim. Și asta s-a și întâmplat. Au torturat-o și apoi m-au lăsat s-o văd. Au amenințat c-o vor face din nou.

Și așa, Domnul să mă ajute, am armat Cruciatul Iadului. Și roagă-te să te ajute și pe tine, colonele Raine, fiindcă din cauza lui Marie ai să mori. Nu din pricina tuturor morților pe care le-ai provocat, nici a nenorocirilor, a inimilor zdrobite sau a suferințelor. Ci pentru Marie.

M-am îndepărtat cu greutate de masă și am mers șchiopătând pe lângă birou, până am ajuns la mai puțin de un metru de el.

— Nu poți dovedi nimic din toate astea, Bentall, a spus Raine cu glas răgușit.

— Tocmai de-aia va trebui să te ucid, am fost eu de acord cu el. Nici un tribunal din țara asta n-ar da atenție cazului meu. N-am dovezi, dar sunt multe lucruri care-ți indică vinovăția, Raine, lucruri de care mi-am dat seama prea târziu. De unde-a știut Fleck că Marie are un pistol în fundul dublu al genții? Nevestele de savanți nu obișnuiesc să poarte pistoale asupra lor, nu? De ce a spus LeClerc – Whiterspoon, cum l-am cunoscut eu – că nu suntem de multă vreme căsătoriți, că doar nu ne comportam în felul ăsta? Mai târziu, de ce nu s-a arătat nici un pic surprins când i-am spus că nu suntem căsătoriți? A mai zis că am o memorie fotografică... n-avea de unde naiba să știe asta decât dacă i-ai fi spus tu. De ce au încercat LeClerc și Hewell să mă ologească cu seiful ăla greu? Pentru că știau că sunt agent de spionaj, tu le spuseseși și nu voiau să-mi bag nasul în treburile lor. Cine i-a dat lui Fleck autorizație de securitate de la Londra? De ce nu s-a dat nici o atenție telegramei SOS pe care am trimis-o la Londra și nu s-a întreprins nimic în acest sens? LeClerc a turnat o gogoașă despre trimiterea unui mesaj care-l anula pe primul, dar știai că orice mesaj trimis la această adresă, cifrat sau în clar, trebuie să conțină la mijloc cuvântul meu de identificare, „Bilex". De ce nu s-au făcut nici un fel de cercetări la Grand Pacific Hote! după dispariția noastră? Am verificat în drumul meu de întoarcere acasă și nici poliția, nici vreo altă organizație guvernamentală n-a fost solicitată să facă cercetări. Omul care trebuia să ne însoțească în avion n-a raportat dispariția noastră fiindcă n-a fost nici un astfel de însoțitor, nu-i așa, colonele Raine? Numai indicii, dar nici o dovadă. Ai dreptate, nu pot să dovedesc nimic.

Raine a zâmbit: omul ăsta părea complet lipsit de nervi.

— Ce-ai simți, Bentall, dacă m-ai omorî și, după aceea, ai descoperi că te-ai înșelat întru totul? S-a aplecat înainte și a spus încetișor: Ce-ai zice dacă ți-aș oferi acum, pe loc dovada absolută că te înșeli amarnic, în toate privințele?

— Îți pierzi timpul, colonele Raine. Gata, s-a terminat.

— Dar, fir-ar să fie, omule, am dovada! a strigat el. O am chiar aici, în portofel...

Și-a ridicat reverul hainei cu mâna stângă și a dus mâna dreaptă la buzunarul ascuns. Micul revolver apucase să iasă complet din haină și degetul lui începuse să strângă trăgaciul când l-am împușcat în cap de la o apropiere de la care nu puteam rata. Pistolul i-a zburat din mână, el a tresărit cuprins de un spasm violent, apoi a căzut în față, lovind puternic cu capul și umerii tăblia acoperită de praf a biroului.

Mi-am scos batista, trăgând o dată cu ea o bucată de hârtie, care a căzut pe podea. Am lăsat-o acolo. Cu batista în mână, am ridicat pistolul căzut, i l-am vârât în buzunar, am șters Lugerul, l-am pus în mâna mortului, i-am strâns degetele pe mâner și pe trăgaci, după care am lăsat mâna cu pistolul să cadă liber pe birou. Am șters apoi clanța ușii, cotierele scaunului, tot ce atinsesem, și am ridicat hârtia de jos.

Era biletul de la Marie. L-am desfăcut, l-am ținut de un colț deasupra scrumierei lui Raine, am aprins un chibrit și am privit cum arde încet, flacăra firavă coborând inexorabil până-n josul hârtiei, până când a ajuns la cuvintele: ,.Noi doi și luminile Londrei", după care și acelea au ars, pe rând, și au dispărut. Am fărâmițat cenușa în scrumieră, și am plecat.

Am închis ușa cu băgare de seamă și l-am lăsat să zacă acolo, un om mărunt și prăfuit, într-o încăpere mică și plină de praf.

_____

Cuprins:

ALISTAIR MACLEAN 2

CRUCIATUL IADULUI 2

PROLOG 3
CAPITOLUL 1 17
CAPITOLUL 2 33
CAPITOLUL 3 55
CAPITOLUL 4 72
CAPITOLUL 5 94
CAPITOLUL 6 109
CAPITOLUL 7 130
CAPITOLUL 8 153
CAPITOLUL 9 170
CAPITOLUL 10 190
CAPITOLUL 11 215
CAPITOLUL 12 239
EPILOG 255